

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Miroslava Rákosníka a přísedících MUDr. Evy Millerové a Ing. Karla Danihelky v hlavním líčení konaném dne 31. března 2025, **takto:**

Obžalovaný

Ing. V. Ch. nar. xxx v xxx, fakticky bytem xxx, xxx xxx,

je vinen, že

od blíže nezjištěné doby nejméně od května 1996 ve společném bydlišti v bytě v obci xxx na adrese xxx xxx xxx, a následně od roku 2004 v novém bydlišti v bytě v xxx, xxx xxx, s výjimkou období, kdy byl pracovně mimo domov, dlouhodobě psychicky i fyzicky týral svou manželku **poškozenou RNDr. M. Ch. , nar. xxx**, a své děti **poškozenou Ing. M. Ch. , Ph.D., nar. xxx, poškozeného Ing. Arch. M. Ch., nar. xxx**, a **poškozenou Ing. E. B. Ch. nyní Č., nar. xxx**, tak, že se k celé rodině choval agresivně a násilně ve verbální, psychické, fyzické i ekonomické formě, v rodině vytvářel neustálé napětí a atmosféru strachu z jeho dalšího jednání, vše v rodině se muselo odehrávat podle jeho příkazů, nikdo mu nesměl klást žádný odpor, nebo mít rozdílný názor, na denním pořádku byly urážky, nadávky a ponižování všech členů rodiny, v čemž obžalovaný nerozlišoval mezi manželkou a dětmi, po všech požadoval bezpodmínečnou disciplínu a kázeň, a za neuposlechnutí jeho příkazu či nesouhlas s ním poškozené nepřiměřeně fyzicky trestal bitím koženým řemenem s velkou kovovou přezkou, přičemž pokud se matka dětí zastala, fyzicky potrestal ji, přičemž k bití používal prut či rákosku, zcela pod jeho faktickou kontrolou byly rovněž rodinné finance, v souvislosti s jejichž poskytováním manželku i děti ponižoval, o přidělení finanční hotovosti k vyřízení běžných záležitostí musely děti i manželka obžalovaného prosit, jednání obžalovaného bylo nevypočitatelné a nemělo konkrétní důvod, proto rodina po celou dobu žila v neustálém napětí a strachu z dalšího verbálního, či fyzického útoku, který nemohli žádným způsobem ovlivnit, či se mu vyhnout, současně byli poškozeni Ing. M. Ch., Ph.D., Ing. Arch. M.

Ch. a Ing. E. B. Ch. svědky zlého nakládání obžalovaného s jejich matkou, poškozenou RNDr. M. Ch., které obviněný denně nadával a urážel ji, oslovoval ji téměř zásadně: „xxx, xxx, a xxx!“, případně: „Pojď sem ty xxx!“, nebo poté, co jí v roce 2003 bitím poškodil ušní bubínek, „Pojď sem ty xxx!“, matku před nezletilými dětmi rovněž slovně ponižoval, dával jí najevo její neschopnost a bezcennost, mluvil zle o jejích rodičích, často ji bezdůvodně štípal, kroutil jí ruce, nebo ji přiškrcoval, bil ji silnými ranami přes hýždě, strkal do ní, když kolem ní procházel, často jí dal bez jakéhokoli důvodu pohlavek, nebo facku, nebo ji kopl, pokud matka projevila jakýkoli nesouhlas, nebo jiný názor, odvedl ji do vedlejší místnosti a tam ji bil pěstmi a fackoval, a poškození slyšeli, jak matka ve vedlejší místnosti křičí nebo pláče, matka měla často modřiny na rukou, na nohou a na hýždích, přičemž intenzitu fyzického násilí vůči poškozené snížil v roce 2003 poté, co ji v listopadu 2003 způsobil proražení ušního bubínku a přechodnou ztrátu sluchu jednoho ucha, načež k intenzivnějšímu násilí vůči poškozené začal opět přistupovat v roce 2011, kdy ji v listopadu 2011 znovu napadl řemenem, dále ji např. budil kopáním do nohou, které měla v té době po operaci křečových žil, což pro ni bylo velmi bolestivé, a stejným způsobem obžalovaný nakládal i se svými dětmi, poškozenými Ing. M. Ch., Ph.D., Ing. Arch. M. Ch. a Ing. E. B. Ch., kterým stejně jako manželce sprostě nadával, ponižoval je, zesměšňoval, vyvolával v nich pocit, že nejsou dostatečně dobří, nic neumí, nikdy z nich nic nebude, fyzicky je bezdůvodně napadal fackami, pohlavky, a často nepřiměřeně fyzicky trestal, přičemž toto své jednání nejvíce směřoval vůči nejstarší dceři, pošk. Ing. M. Ch., Ph.D., která mu jako jediná v rodině vzdorovala, a které v květnu 1996 bitím způsobil infrakci ruky, a o Vánocích 1996 následkem bití modřiny po celém těle a obličeji, v jednom případě jí dal facku, až jí odletěly brýle a rozbily se, pošk. Ing. E. B. Ch. trestal zejména bitím prutem nebo koženým řemenem, z čehož měla poškozená na těle podlitiny, pošk. Ing. Arch. M. Ch. pod záminkou pomoci se studiem ponižoval dokazováním jeho nízké inteligence a nezpůsobilosti ke studiu, po přestěhování do Xxx v roce 2004 začal obžalovaný zneužívat své faktické kontroly nad finančními zdroji rodiny, čímž vyvíjel i ekonomický tlak na zbylé členy své rodiny, neboť věděl, že všichni poškození jsou dlouhodobě závislí na jeho příjmech, a nejméně do roku 2008 je nechal žít v nezařízeném bytě bez povrchových úprav podlah, stěn a stropů a bez základního zařízení, rekonstrukci bytu odmítal s různými výmluvami dokončit, a to včetně nákupu kuchyňské linky a základních domácích elektrospotřebičů, díky čemuž pošk. RNDr. M. Ch. musela dlouhou dobu dojíždět o víkendech prát do 300 km vzdáleného původního bytu ve xxx, pro 5člennou rodinu vařila na dvoukolovém vařiči a nádobí myla v koupelně, kdy sporák obžalovaný pořídil až v roce 2009 a kuchyňská linka nebyla v bytě ještě v době podání žádosti o rozvod v roce 2011, v souvislosti s finanční závislostí rodiny na jeho příjmech obžalovaný poškozené ponižoval tím, že o peníze na domácnost a jídlo musela poškozená RNDr. M. Ch. obžalovaného ponižujícím způsobem prosit s nejistým výsledkem, kdy např. obžalovaný demonstrativně vysázel na stůl komínek mincí, s příkazem, aby za tyto peníze poškozená nakoupila jídlo pro 5člennou rodinu, přičemž někdy jí nedal žádné peníze, nebo peníze vydal po doprošování, obdobným způsobem při přidělování finančních prostředků ponižoval i ostatní poškozené, pokud potřebovali peníze po dobu jejich vysokoškolského studia, kdy i tímto ekonomickým nátlakem donutil v roce 2005 nejstarší dceru, pošk. Ing. M. Ch., Ph.D., opustit úspěšné studium xxx xxx xxx xxx a přestoupit na xxx podle jeho přání, k psychickému nátlaku na poškozené obžalovaný využíval rovněž pravidelné cesty autem, zejména mezi xxx a xxx, kdy stísněného prostoru a nemožnosti odejít využíval ke stresování celé rodiny riskantní jízdou a šikanováním poškozených tím, že jim odmítal zastavit na toaletu, když už zastavil a oni z auta vystoupili, tak s vozem popojížděl, nechal je auto dobíhat, anebo jim ujel, a pokud řídil někdo jiný z rodiny, znervózňoval ho, hystericky na něj křičel, bil ho pěstmi, nebo štípal do stehů pro jeho řídičskou neschopnost, kdy v důsledku tohoto jednání obžalovaného celá rodina tak žila dlouhodobě ve strachu z obžalovaného a z jeho nevypočitatelného jednání, které vnímali jako bezohledné, hrubé a bolestivé, a jako největší příkoří pocíťovali trvalý psychický nátlak bez zjevných důvodů, soustavnou nejistotu a fyzické tresty, v tomto jednání obžalovaný pokračoval u pošk. Ing. M. Ch., Ph.D., až do května 2011, kdy se poškozená ze společné domácnosti odstěhovala, u poškozené RNDr. M. Ch. do 5. 1. 2012, kdy

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

XX
XX
XX, což dlouhodobě až celoživotně
snížovalo a snižuje kvalitu života poškozené a její sociální vztahy, pošk. Ing. M. Ch., Ph.D., svým
jednáním způsobil XX
XX
XX
po katastrofické zkušenosti s tím, že poškozená bude celoživotně
XX v životě, a vyžaduje dlouhodobou psychiatrickou a
psychologickou léčbu a medikaci, pošk. Ing. E. B. Ch. svým jednáním způsobil poruchu
XX
XX
XX, což dlouhodobě až celoživotně snížovalo a snižuje
kvalitu života poškozené a její sociální vztahy,

jednak týral osobu, která byla v jeho péči a výchově a takový čin spáchal nejméně na dvou osobách a po delší dobu, a způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví nejméně dvou osob

jednak týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí, takový čin spáchal nejméně na dvou osobách a po delší dobu a způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví nejméně dvou osob,

jednak zločin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. c), d), odst. 3 písm. a) zák. č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, dále jen tr. zákoníku

jednak zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. c), d), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku

podle § 198 odst. 3 a za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **6,5 (šest a půl) roků**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoník se pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný **povinen uhradit:**

- 1) Poškozené RNDr. M. Ch. nar. xxx, k rukám její zmocněnkyně JUDr. Lucii Hrdé, advokátce, AK se sídlem Vinohradská 343/6, Praha 2, náhradu bolestného ve výši 26 750, 90 Kč, ztížení společenského uplatnění ve výši 1 074 815 a další nemajetkovou újmu ve výši 300 000 Kč.
- 2) Poškozené Ing. M. Ch. Ph.D. nar. xxx, k rukám její zmocněnkyně JUDr. Lucii Hrdé, advokátce, AK se sídlem Vinohradská 343/6, Praha 2 náhradu bolestného ve výši 26 346,10 Kč, ztížení společenského uplatnění ve výši 1 047 997 a další nemajetkovou újmu ve výši 300 000 Kč.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

- 3) Poškozenému Ing. Arch. M. Ch. nar. xxx, k rukám jeho zmocněnkyně JUDr. Lucii Hrdé, advokátce, AK se sídlem Vinohradská 343/6, Praha 2 náhradu bolestného ve výši 26 750,90 Kč, ztížení společenského uplatnění ve výši 720 353 Kč a další nemajetkovou újmu ve výši 100 000 Kč.
- 4) Poškozené Ing. E. B. Ch. nyní Č. nar. xxx, k rukám její zmocněnkyně JUDr. Lucii Hrdé, advokátce, AK se sídlem Vinohradská 343/6, Praha 2 náhradu bolestného ve výši 29 425, 99 Kč, ztížení společenského uplatnění ve výši 1 401 249 Kč a další nemajetkovou újmu ve výši 300 000 Kč.
- 5) Poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020, IČ: 411 97518 uhradit majetkovou škodu ve výši 139 668 Kč včetně zákonného úroku z prodlení z částky 105 976 Kč ve výši 14,75 % od 17.5. 2024 do zaplacení.

Poškození RNDr. M. Ch. nar. xxx, Ing. M. Ch. Ph.D., nar. xxx, Ing. Arch. M. Ch. nar. xxx a Ing. E. B. Č. nar. xxx se podle § 229 odst. 2 tr. řádu odkazují se zbytkem svého nároku na náhradu další nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Obžalovaný **Ing. V. Ch.** popírá jednání, které je mu obžalobou kladeno za vinu. Necítí se vůbec vinen, to, co popisuje obžaloba se vůbec nestalo, skutečnosti se z pohledu objektivní pravdy odehrály zcela jinak.
2. Vystudoval v xxx xxx, během studií poznal svou bývalou manželku, přišly děti a začalo se uvažovat o jejich vzdělání a kariéře, kdy jejich společná dohoda byla, že děti budou studovat v Praze. K tomu směřovali veškeré své konání, kdy nejdůležitější bylo našetřit na byt v Praze. Obžalovaný byl velmi pracovně vytížený, nebyl v režimu, kdy byl ve čtyři hodiny odpoledne doma a mohl si hrát s dětmi, domu dojížděl na víkendy. Práce ho velmi vytěžovala. V roce 1994 přišla příležitost pracovat v zahraničí na Tchaj-wanu. Tedy od roku 1993 dojížděl domů za rodinou na víkendy, byl pracovně 3 měsíce na Tchaj-wanu, poté dva roky výkonu práce v Praze, a poté následovala práce na Tchaj-wanu na dobu více jak roku. Dohodli se, že vezme s sebou část rodiny, manželku a dvě nejmladší děti. To se podařilo, ale obětovali tomu značné peníze. Po návratu se obžalovaný pracovně uchytl ve firmě, která budovala GSM systém pro operátora (dnes Vodafone), a to bylo velmi časově náročné, a jako technický ředitel musel řešit vše, často musel pracovně cestovat po ČR. Styk s rodinou řešil tak, že na některé pracovní výjezdy je bral s sebou, např. on něco řešil na stavbě věže, zbytek rodiny šel na výlet. Dále pracoval v zahraničí, byl účasten projektů v severní Africe, v Turecku. Když se dostal domů, nemohl trávit čas s rodinou, musel pracovat i doma. Pracoval velmi tvrdě, v zaměstnání měl úspěch, firmě, pro kterou pracoval, přinášel tak vysoké prémie, že je ani nemohli vyplatit, investor s ním byl spokojený. Jeho pracovní vytíženost má souvislost s obžalobou, domů se dostával skutečně až velmi pozdě. Podařilo se jim zakoupit družstevní byt na sídlišti v xxx, v původním stavu, přiměřeně zdevastovaný. Po diskusích s manželkou se přesunuli ze xxx do Xxx, i za cenu toho, že po nějakou dobu budou žít v určitém provizoriu. Jeden pokoj zůstal vyhrazený pro staveniště, tam bylo nářadí, části vybouraných přiček, kusy panelů, kterou obžalovaný vyboural a znovu použil, což bylo velmi pracné, ale nemuselo se nic vyhodit. Byl tam uskladněn stavební materiál, nové zárubně dveří, neboť staré se měnily. Jedna místnost byla staveniště, ostatní byly provizorně uzpůsobené k přežití pracovního týdne. Koupili matrace, přivezly se lůžkoviny, nějaké stolky, bylo to, zařízené to bylo tak, aby se dalo přežít. Stavební práce probíhaly za

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z. P.

provozu toho bytu. Před rekonstrukcí a v době rekonstrukce se nemohl pořízovat nový nábytek, aby se nezničil. Byt byl dovybavován po rekonstrukci, při rekonstrukci se tam ani žádný rozměrnější nábytek nemohl stěhovat, nebylo ho kam dát. Dcera M. studovala v té době medicínu a bydlela na koleji, tedy jí se provizorium netýkalo. Přestěhovat se do Xxx a bydlet v určitém provizoriu bylo společné rozhodnutí jeho a manželky, nicméně z pohledu obžalovaného ho podstatně ovlivnila jeho manželka. Nešlo o přestěhování, všechny věci zůstaly ve Xxx, kam se jezdilo na víkendy. Obžaloba nepřesně popisuje to, jak to bylo např. s práním. Jezdili domů do Xxx, za příbuznými, přibalila se k tomu taška špinavého prádla, v xxx byla společná prádelna, ale manželka tam prát nechtěla. Celá obžaloba, čítající 45 stran, obsahuje takových nepřesností spoustu, není to tak, že se jezdilo prát prádlo 300 km daleko, obžalovanému je k nepochopení, proč se z takové banality dělá obvinění.

3. Vznesená obvinění se dají snadno vyvrátit. Např. obž. rád fotí na digitální fotoaparát, osvědčil se mu i při pracovní činnosti, neboť fotografie obsahuje data, kdy a jak co bylo. Fotil doma, má kolekci statisíců fotografií, fotografie, které pořídil, jsou přímo v rozporu s tvrzením v obžalobě.
4. Obžaloba není pravdivá, on v rodině rozhodně nezastával pozici autority, nevyžadoval bezpodmínečnou kázeň, např. nejmladší dcera si zvolila střední školu (soukromou střední školu), on toho nebyl zastáncem, soukromá škola nakonec skončila, tedy měl pravdu, že soukromá škola nebylo vhodné řešení. Ve studiu se dcera nesoustředila na studium matematiky, nematurovala z matematiky, a nakonec se zapsala na vysokou školu humanitně zaměřenou. Obžalovaný s tím nesouhlasil, protože považuje studium matematiky za důležité, uplatnitelné ve všech oborech. Poté, co se dcera sama rozhodla, co bude studovat, a to i proti doporučení od rodičů, jeho reakce nebyla taková, že by dceru zmlátil do modra, akceptoval to. Tedy rozhodně rodina nic nemusela podle jeho vůle. Není to prostě pravda. Další příkladem, toho, že rodinu neřídil, je chov zvířat v bytě. Není to tím, že by obžalovaný neměl rád zvířata, ale zastává názor, že kočka patří na dvůr, nepovaluje se v obýváku. Nesouhlasil s morčaty, ještě ve Xxx chovaly děti křečka, po odstěhování ze Xxx, to byl obžalovaný, kdo musel koberec v místě, kde byla klec křečka vyříznout a vyhodit, protože to bylo hnojiště, prosáknuté na parkety. Přes jeho nesouhlas k chovu zvířat v bytě, měli doma spoustu zvířat od koček až po škorpióny. On to akceptoval, nehrozily jim žádné tresty, nikoho nebil velkou kovou přezkou či rákoskou. Rodinné finance nebyly pod jeho kontrolou, on kontroloval maximálně své příjmy. S manželkou měli rozdělené role, on bude zajišťovat příjmy, manželka se bude starat o výdaje, úspory a smlouvy a pojistky. Obžaloba vůbec neuvádí, že jeho manželka měla kromě vzdělání v oboru biochemie, také finanční vzdělání, získala licenci finančního makléře v roce 1996. To byl výsledek dvouletého studia, a dvakrát opakovaných zkoušek, kdy jeho sestra se starala o jejich děti, zatímco jeho manželka jezdila ze Xxx studovat do Xxx. Ale jejich finanční situace byla taková, že nepotřebovali, aby se tím živila, zařídila nějakých 10 pojistných smluv v rámci rodiny. Pokud se tedy v obžalobě uvádí, že manželka byla ve finanční nouzi, mohla s takovým finančním vzděláním nastoupit na takové místo, kde by dosahovala daleko vyšších příjmů než obžalovaný, protože když se obžalovaný podílel na projektu týkající se pojišťovny, zvěděl od tamních makléřů, že je to velmi dobře placený obor, za roční prémii se dal pořídit např. vůz Porsche. Obžalovaný celou rodinu dostatečně finančně zajišťoval, manželka obžalovaného nemusela překonávat nějaké finanční nepohodlí, dva roky studia na finanční makléřku nevyužila k tomu, aby rodinu živila. Bylo to proto, že nepotřebovala řešit jejich finanční situaci. Až do roku 2006 chodily všechny jeho příjmy na bankovní účet, který je označován za společný, ale byl to účet založený na jméno jeho bývalé manželky, při založení toho účtu nebyl jeho disponentem, mohl se jím pak stát, ale ani to nevěděl, asi ho tam uvedla jako disponenta

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z. P.

manželka. Disponoval platební kartou, manželka ho naučila z bankomatu vybírat hotovost. Je doklady doložitelné, že po roce 2006 se z jeho účtu platily nájem za oba byty, školné a větší výdaje, koncem roku, odcházelo 180 až 200 tis Kč na stavební spoření. Kam výdaje plynuly, řídila jeho manželka rozdíl byl, že příkaz k platbě musel podepsat on. Před tím vše řídila manželka, on neměl výhrady, ona byla finanční makléř, měl v ní důvěru. Běžné provozní výdaje na chod rodiny on vůbec neřešil, společně s manželkou projednávali investiční výdaje jako např. nákup bytu v hodnotě 1,9mil Kč. Důvodem k tomu, že si založil svůj vlastní účet byla potřeba mít informaci o drobných vydáních, mít kontrolu, že došlo k nějakému drobnějšímu vydání. Chodila mu tam konstantně částka 53 tis Kč měsíčně, s tím, že on rodině říkal, že je mnoho rodin, které vystačí i s nižším příjmem, a že je možná čeká otřes, snížení případně i výpadek jeho příjmu, což se pak skutečně stalo, když v roce 2012 přišel o práci. Manželce určité sděloval své přesvědčení, že se nedostatečně tvoří finanční rezerva, obžalovaný měl spíše dojem, že peníze z účtu ubývají, než aby se akumulovaly. Měl představu, že po nákupu bytu, vzhledem k jeho nadstandardním příjmům, rychle vytvoří potřebnou finanční rezervu, která by mu umožnila hledat si adekvátní zaměstnání v případě krize. Vytvoření dostatečné finanční rezervy dle jeho představy se mu nepodařilo. Dětem se nevyplácelo kapesné, ale ku příležitosti svátků, narozenin, děti dostávaly od příbuzných obálky s penězi, se kterými si volně disponovaly.

5. Pokud obžaloba popisuje, že se měl dopouštět násilí vůči manželce, že se měl v listopadu 2011 vrátit k větším fyzickému násilí, není to pravda. Např. jeho manželka ve své vypovědi několikrát zmiňovala obavu z reakce obžalovaného na doručení rozvodových žalob, kdy se měla velmi obávat jeho reakce, ale zároveň poškozená, v tomto ohledu zcela pravdivě vypověděla, že jeho reakce na rozvodové žaloby nebyla vůbec žádná. On neudělal vůbec nic, po několika dnech mlčení, se jen manželky zeptal, co to má znamenat, ona mu neodpověděla, dala mu lístek s telefonním číslem na právní zástupkyni, které obž. volal, ta se mu jen vysmála. A to byl konec jejich 32 let dlouhého vztah, ne dohodou, ne sezením, vysvětlováním si. Ještě bezprostředně před tím, manželku odvázel na oslavu na druhý konec republiky. On tam nepil, vrátili se, a druhý den ráno mu řekla, že se s ním rozvede, protože s ní celý večer netancoval. Ale to s ní netancoval vůbec nikdo, protože ona je netančící. Jeho role na oslavě byla fotograf, až později si uvědomil, že již v té době probíhala příprava rozvodové žaloby, že to celé manželka plánoval. On se nemohl vrátit k jakékoliv formě násilí, je nemyslitelné, že pokud s e měl chovat násilně, nejela by s ním manželka cestu 700 km, sama jen s ním, když ji mohl hodit do vody, nechat v lese sežrat, mohl jí nechat počůrat na dálnici. To vše je zmiňováno proti němu, a manželka sama dobrovolně souhlasí, že s ním pojedje takovou dálku. To přesně potvrzuje, že tvrzení poškozené jsou naprosto účelová, nepodložená, vycucaná z prstu. Je naprosto nelogické, aby v období, kdy jejich vztah byl v nejtěžším období, kdy poškozená tvrdí, že se bála, že ji obžalovaný podřeže, sama sedla do vozu na tak dlouhou cestu. Obžalovaný se nenavrátil k žádné formě násilí, před tím žádné násilí nebylo, neměl se k čemu vracet. Další příklad je bití řemenem, které je zcela mylně interpretováno jako násilí vůči manželce, ale to se odehrálo jinak, kdy se to stalo v rámci jejich sexuálních hrátek, kdy s tím přišla jeho bývalá manželka. On ji lehce pleskl řemenem a pak pokračovali normálním sexem, obžalovaný vylučuje, že by došlo k násilí.
6. Obžalovaný není násilnické povahy, dne 13.1. 2012 byl napaden svými dětmi, kdy se s ním šklebaly o svazek dopisů, které on měl v kapse kabátu. Manželka již tehdy nebydlela doma, děti mu tvrdily, že neví, kde je. Děti se na něj se strašným řevem vrhly, on držel klopy kabátu, aby se nedostaly do kapsy, snažil se opustit scénu. Měl z té akce poškrábané ruce na kloubech, srazily mu brýle. Po tomto incidentu byl chvíli klid, pak se měl dostat na policii k podání

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z. P.

vysvětlení, on si to spojoval s vloupáním do vozidla, ale tam na něj vyrukovali s vykááním, má z toho audio záznam. Předložili mu záznam, kde nebyly jeho námitky, v slzách to podepsal, byl vykááný, mohl si vzít jen dvě igelitky. V ten den chodil po doktorech, byl oblečený, tak aby se mohl snadno svlékat, v ten den bylo -20 °C a policisté, kteří ho vykazovali se strachovali spíš o kocoura než o něho, jemuž dali seznam pražských ubytoven. Kromě jiných následků přišel o zaměstnání, protože v xxx neměl, kde bydlet. Dle názoru obžalovaného to bylo neoprávněné, on se bránil, vykáání bylo nejprve prodlouženo o měsíc, poté co poškození žádali o další prodloužení o rok, jejich návrhu soud již nevyhověl, oni mezi tím vyměnili v té době zámek. Policista mu tehdy řekl, že si může přivolat zámečníka, měl rozsudek, on to ale neudělal. Celé to bylo vyprovokované, manželka od 4.1. seděla v azylovém domě a trásla se strachy, potřebovali záminku. Je to snaha poškozených připravit ho majetek.

7. Pokud byl obžalovaný dotazován ke zdravotnímu stavu dětí a na jejich nemocnost, k dceři M. si vybavil zlomeninu ruky (z doby studia na xxx fakultě), dále se vyjádřil tak, že v pubertě si zvykla láskovat s všemožnými potížemi, že brala nějak léky na chudokrevnost, nějaké zdravotní obtíže si způsobila intenzivními pokusy o hubnutí, zvracela do vany, vyvolávala si zvracení do vany. S lékařem se to řešilo, řešila to manželka. U dcery E. B. to byly také intenzivní pokusy o hubnutí, čímž si způsobila vypadávání vlasů. Ke zdraví bývalé manželky se obžalovaný vyjádřil tak, že skutečně velkou obavou pro všechny v rodině byla skutečnost, že jeho manželka prodělala boreliózu, trpěla na kolaps pojmenovaný ortostatické kóma. Pro zranění manželčina ucha v roce 2003 nemá obžalovaný v paměti žádné vysvětlení, nemá pro tuto událost v paměti nic.
8. Lásku svým dětem projevoval obžalovaný péčí, starostí o jejich blaho. Je možné, že je chválí málo, ale věří, že ho jeho děti znaly dostatečně a mohly cítit od něj uznání, jinak je chválil ústně.
9. Není pravda, že by se obžalovaný zle vyjadřoval o rodičích manželky. V roce 2010 pozvali celou rodinu na společnou dovolenou do podnikové chaty xxx xxx xxx v xxx . Rodiče manželky byli nadšení komunisté, období stalinistů pro ně byla vrcholná doba lidstva. Obžalovaný měl jiný názor např. na budování družstev. Při společné dovolené obžalovaný zařídil návštěvu uzavřeného uranového dolu, zatímco při exkurzi tam na obžalovaného doléhala ta atmosféra té doby na každém kroku, doslova z každého kamene, rodiče manželky to brali tak, že to byla samozřejmost. Obžalovaný nebyl u rodičů manželky vítaný, jeho kádrový profil nebyl v roce 1979 dobrý, sice ho akceptovali, ale např. tchýně se do něj navážela pod pojmy papež, církve, události v Polsku, přenesli to na Havla. Obžalovaný ale vždy zůstal neutrální, neodpovídal jí, ale samozřejmě by nemohl připustit, aby jeho děti převzaly její vidění světa. Proto dětem neskrýval, jak to bylo, nemluvil o rodičích manželky zle, mluvil o celé době, o režimu.
10. Obžalovaný se nedopouštěl násilí na manželce, v obžalobě je popisováno, že ji měl po operaci kopat do nohou, on ji ale ošetřoval, neví, proč manželka lže. Děti poukazují na to, že matka musela jít pěšky z nemocnice po operaci, že ji neodvezl. Ale to je překroucené, právě pěší chůze z nemocnice byla podmínkou ošetřující lékařky pro její propuštění domů. Operace manželky byla provedena ve soukromém zdravotnickém zařízení, obžalovaný z ani zaplatil 25 tis Kč na jednu nohu, vzdálenost bydliště a nemocnice odpovídala hodinové chůzi. Není to, že by obžalovaný odmítl odvoz, ale lékařka požadovala, aby ihned po operaci manželka vstala a hodinu šla pěšky, proto se to odehrálo.
11. K infraci ruky, kterou měl obžalovaný v roce 1996 způsobit dceři M., obžalovaný uvádí, že neví, jak se jí to stalo, ale je klidný, on na tom nemá zavinění. V té době byl pracovně mimo domov, svědci také vypovídají, že to bylo jinak. Dle toho popisu, co je v lékařské zprávě, že ji na ruku spadla krabice s hřebíky, usuzuje, že dcera asi dělala něco, co neměla. Poškození

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z. P.

shrnuli, doslova zmatkali popisy jiných zranění, není to pravda, on ji ruku při bití nelámá. Není to pravda jako jiná popisována událost, a to Vánoce 1996. On přijel ze zaměstnání, byl normální štedrovečerní program a dcera M. měla nějaké pubertální výjevy, že s nimi nebude sedět u stolu, doslova: „Co je to za blbý nápad Vánoce!“. Ona prostě bojkotovala ten tradiční průběh, rybí polévku, kapra, stromeček, dárky. Všichni ji okřikovali, první manželka. Zvedla se od stolu s tím, že nebude poslouchat blbé řeči a odešla do dětského pokoje, tím už ale vytočila i obžalovaného, nasekal ji na zadek a přivedl zpátky se stolu. Program dále pokračoval, ale nebylo to veselé. Popis té události, tak že by obžalovaný na dceři klečel, bil ji pěstmi do obličeje není pravdivý, po takovém popisovaném útoku by musela vypadat strašně! O Vánocích vždy navštěvovali rodiče jak ze strany manželky i jeho. V příbuzenstvu manželky to bylo až 9 lidí, tam se prezentovalo, jak dcera M. vyváděla, ale nikdo jí nepolitoval, ani matka manželky si nepamatuje, že by měla mít dcera M. modřiny pod očima. Rodina věděla, co se stalo, a že dostala na zadek, ale obžalovaný vylučuje bít pěstmi do obličeje. Obžalovaný netvrdí, že by děti nedostaly někdy na zadek, ale první, kdo k tomuto výchovnému zásahu přistupoval byla jeho manželka, která k tomu užívala vařečku. Pokud ji použila, když s nimi byla doma, byla to její věc, nebylo to nic na sepsání trestního oznámení. V obžalobě se opakuje, že děti měly ukazovat modřiny u babiček, to není pravda, nikdo žádné modřiny neviděl.

12. Obžaloba je plná nepravd, např. rozbité brýle u sporáku, v žádné jejich kuchyni nebyly dlaždičky, na zemi bylo lino, je to tedy nesmysl, brýle se tedy nemohly rozbít o dlaždičky, nestalo se to. K bití nejmladší dcery na Tchaj-wanu obžalovaný uvedl, že malá blondátá hlavička je v tomto regionu středem pozornosti, všichni si jí hledili. Ona to vypožorovala a v 6 letech si začala něco vydupávat, zlobit. Manželka si stěžovala na její chování, šli tedy do parku za dům, manželka jí vynadala, on ulomil bambusový proutek, asi tak 3 mm silný, a nikoliv on, ale jeho manželka dceři E. B. nasekala divadelním způsobem na zadek. Obžalovaný se domnívá, že toto pomohlo. Je pravda, že tehdy proutek ulomil, ale držela ho v ruce manželka, a jako vždy s ním nasekala dítěti na zadek. Nejmladší dcera byla rozmazlená až na půdu. Tehdy ji chtěla potrestat její matka, nikoliv on. Bambusovou rákosku si jako suvenýr skutečně z Tchaj-wanu přivezli, ale rákoska se ztratila, asi ji schovaly děti. Je pravdou, že z lesa si nosí hole a kyje, je k tomu fotografie. Kyje jsou samorosty, z těch obžalovaný vyrábí vycházkové hole. Obžalovaný se věnuje řezbářství, zásobu materiálu pro svou řezbářskou výrobu má vyfocenou, nic z toho nesloužilo k mlácení, dokonce jednu zapomněl v xxx, a prosil, aby mu ji poškození vrátili, neboť mu na ni dost záleží.
13. Rovněž není pravdivé, že by jakkoliv svého syna M. ponižoval. Se synem to bylo složitější v tom, že po návštěvě u psychiatra jim bylo sděleno, že nemá studijní předpoklady, doporučováno jim bylo, aby šel na jednoduchý studijní obor. Manželka to nijak nerozporovala, ale jemu se to nezdálo, věděl, že jeho syn, ještě co by předškolák, měl velmi dobrou paměť, naučil se názvy kytek, znal až 632 názvů rostlin, a to neuměl číst! Proto obžalovaný neakceptoval závěr, že by nemohl nic vystudovat. Věděli s manželkou, že je to bude stát hodně úsilí, že nebude excelentní jako nestraší dcera, která byla premiantka. Převážně jeho role byla, aby ho naučil matematiku, deskriptivu, obžalovaný chtěl předat svou životní zkušenost svému synovi, stejně jako jemu ji předal jeho otec. Rozhodli se s manželkou, že dětem se musí preferenčně umožnit studium v Praze, což znamenalo pořídit tam byt. Pro xxx rovněž hrálo roli, že jeho manželka by zde sehnala snadněji práci v oboru, který vystudovala. Přesun do Xxx se jim povedl až v roce 2004.
14. Obžalovaný popírá, že by svou rodinu nechal žít v nezařízeném bytě, je z fotografií z dokladovatelné, že např. v roce 2007 byly v bytě nové omítky, nové malby, není vidět

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

elektroinstalace, dále přistěhovaný nábytek, který se přesouval postupně, je vidět lednička, kus nové pračky, kuchyňské skříňky, pracovní deska, dvouplotýnkový vaříč, varná konvice. V jednu chvíli měli dokonce 2 ledničky. Není tedy pravda, že by žili v nezařízeném bytě bez povrchových úprav. V roce 2007 byla rekonstrukce hotová, kromě napojení dřezu na odpad, kdy tedy mytí nádobí bylo náročnější, bylo prováděno v lavoru v kuchyni se zdrojem vody v koupelně. Sporák se kupoval později, bylo obtížné sehnat takový, jaký si nadiktovala manželka. Nakonec se takový našel zn. Bosch, stál 16 tis Kč, ale stejně se na něm nevařilo, což obžalovanému přišlo divné, ale nikoho kvůli tomu nezbil, neskopal. Starý vaříč odnesl obž. do sklepa a pak se teprve začalo vařit na novém. Rovněž není pravda, že by tam museli bydlet, mohli všichni zůstat ve Xxx. Rekonstrukci jakkoli neoddaloval, ale neměli na to finanční prostředky. Pro pořízení bytu se vydali ze všech úspor, jak obžalovaný není zvyklý žít bez peněz, požádal svého bratra, aby mu půjčil 100 tis Kč, aby nebyl prázdný účet. Pro obžalovaného je obtížné představitelný život bez finanční rezervy, to nesnáší, nesnáší dluhy, jeho bratr tehdy peníze nepotřeboval. Byla to finanční rezerva, neutratilo se to, nebylo to na to, aby se kupovaly drobnosti do bytu. Obžalovaný tehdy pozoroval, že celé hospodářství se hrne ke krizi, pokud je kuchyň měla stát tehdy 350 tis Kč a měli mít 1mil na účtu rezervu, potřebovali by na to celkem 1 350 000 Kč. Pokud byl doma vnímám jako velký manažer, všichni si představovali, že lusknutím prstu se všichni seběhnou a pomůžou mu. Ano, dozoroval stavby s rozpočtem až 1,2 mld Kč, každá z firem, co s nimi spolupracovala, by mu jistě pomohla, ale na to on nemohl přistoupit, protože by ta firma očekávala nějakou protihodnotu, a to by obžalovaný zradil důvěru, kterou do něho vkládal investor. Neúčastnil se akcí, které financoval dodavatel, nemohl přistoupit na to, že by mu někdo opravil byt, třeba výměnou za to, za to, že on by pak byl adekvátně měkký při projednávání změnových listů na vícepráce. V té době byl problém sehnat stavební firmu na zakázku rekonstrukce panelového bytu, to se obžalovanému nakonec povedlo, angažovat firmu, na kterou neměl přímý vliv. Rekonstrukce se mu povedla, ale po dlouhé době. V obžalobě je velmi nadnesené, že by rekonstrukci prováděla či zařídila manželka, tím, že by strhla parkety, přezdila příčky, vybourala podlahy, vybourala vestavné skříně. Existují fotografie, příčky přezdívá obžalovaný, snažil se do toho zapojit syna, studoval na průmyslovce, získal tím určitou praxi. Z bytu udělali dispozičně 1+4, každé z dětí mělo svůj pokoj, oni měli ložnici. Stavebními úpravami, které provedl obžalovaný svépomocí získali velmi pěkné bydlení, znehodnocený byt vlastnoručně vrátil do stavu plnohodnotného bytu. Stálo to peníze a čas, ale vyplatilo se to. Délku rekonstrukce ovlivňoval nedostatek financí, celková její náročnost, podmínky trhu, jeho postavením, kdy si nemohl dovolit, aby vzniklo podezření na nějakou levotu firem, které pracovaly pro jeho zaměstnavatele.

15. Obžalovaného doslova rozesmálo tvrzení v obžalobě, týkající se komínku mincí, za které měla jeho manželka nakoupit jídlo. Jednak mince se v jejich bytech povalovaly bez dozoru, ve Xxx se dávaly do krabičky. Celé je to nesmysl, svědčí to o tom, že do obžaloby to dal někdo, kdo o jejich rodině nevěděl nic. Oni nebyli rodina, kde by se o 20 Kč hrdlovali. Nemělo cenu někomu vysázet komínek dvacetikorun, když to nikdo nesleduje. Toto pouze potvrzuje podezření obžalovaného, že si manželka nechala někým poradit s trestním oznámením, je to stejné jako stesky na bití, týrání, neboť toto je také bod, který dobře zní před soudem. Jeho manželka, co by finanční makléřka, měla takové zdroje, že toto je naprostý nesmysl. Obžalovaný dle bankovních výpisů sestavil tabulku, kde je vidět, za co kolik utratili v letech 2006 až 2011. Tabulky obsahují přesná data, není to jako tvrzení, že: „*Šel kolem mě a dal mi facku...*“ Obžalovaný popírá, že by ekonomickým nátlakem přinutil nejstarší dceru opustit studium medicíny. Dcera se rozhodla po ročním studiu sama studium medicíny opustit, byla vztekla ze studia, naznačovala, že tam je nějaká šikana, že tam byli studenti s jasným výhledem, že zdědí

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

nějakou praxi. On s tím nemohlo nic dělat, doporučil dceři, aby si udělala nějakou jinou fakultu s tím, že se k medicíně může vrátit později. Jakýkoliv nátlak v tomto směru nebyl. Na ČVUT ji netlačil, ani nevěděl, jakou si zvolila fakultu. Její studijní výsledky oceňoval, ostatně celá rodina k ní vzhlížela, byl vždy a ve všem premiantka. Je pro něj velmi těžké, že již neudrží kontakt, obzvláště těžké je to ale pro matku obžalovaného, babičku. Té dcera zavolala, že si nepřeje, aby byly v kontaktu, babička to respektuje.

16. Tvrzení, že zneužíval společných jízd vozidlem k psychickému nátlaku je nepravda. Je obtížné některým lidem vysvětlit, že na D1 se nedá zastavit, kde si řeknou. Vždy se zastavovalo na 140.km u McDonald's, tam se kupovaly „mekáče“ a pak se pokračovalo dál. Dále se zastavovalo na křižení D1 a D2 pod Brnem, neboť tamní Tesco mělo 24 hodin otevřeno. Je nepravda, že by jim někdy ujel. Obžalovaný velmi stál o to, aby děti získaly řidičské průkazy. V případě dcery M., která zvládla testy výborně, s ní řídil jen 2x, poté si interně si vyhodnotil, že si najde trpělivějšího učitele. Obtížně ji vysvětloval, že nemůže zároveň šlapat na brzdu a plyn, nebo na spojku a na plyn. Syn M. skládal zkoušky snad 6x, skoro by ho to kvalifikovalo na předsedu vlády ČR, pan Špidla to také opakoval. Obžalovaný nechal syna řídit na polních cestách, jeho pubertální výjevy ho vedly k tomu, že na dálnici jezdil neúměrně rychle, předjížděl, kde neměl. Neřval na něj obžalovaný sám, ale řvali všichni v autě, ale v obžalobě se popisuje, že to dělal jen obžalovaný.
17. Konstrukce obžaloby je nepravdivá. Její systém je takový, že prezentuje nějaké obecné tvrzení, které má nějaké skutečné jádro, jen ale to jádro je obrácené na ruby. Lze to třeba dokladovat tím, že je s podivem, že např. jeho manželka s ním setrvala ve společné domácnosti tak dlouho, proč neodešla do azylového domu dřív, když se k ní měl obžalovaný tak chovat? Příhoda s tím, že měl nějakým způsobem odmítnout dát finance na zubní ošetření mladší dcery, ja také obrácená. Dle jeho paměti to bylo tak, že on byl u lékařky, která mu sdělila, že předchozího dne tam byla jeho dcera na ošetření a neměla peníze na zaplacení, což pro obžalovaného nebylo příjemné. On to samozřejmě uhradil, doma se dcery dotazoval, proč si sebou nezvala peníze, ale ona byla tehdy finančně dezorientována, překvapilo ji že se k zubaři vůbec berou peníze. V obžalobě je to velmi zkreslující, v jeho neprospěch. On je pak vykreslován jako tyran, ale skutečnost je taková, že dcera si o peníze na zubaře neřekla, on je neodmítal dát. Dceři M. zaplatil oční operaci, dostala 20 tis Kč a hotovo, obž. neví, zda k tomu došlo, dcera poděkovala přes SMS. Pokud obžaloba např. popisuje zdravotní stav manželky, nikde ve spise není, to, co byl skutečný zdravotnický problém, a to byla borelióza. Tato nemoc se dá zjistit jedine rozbořením krve. V žádném posudku se tato skutečnost o prodělané borelióze neobjevilo, a oni to brali velmi vážně, mohla skončit ochrnutá. Borelióza může působit psychické změny, obžalovaný k tomu našel odborný článek. Znalci, kteří ve věci vypracovávali posudky tuto informaci prostě neměli a je podle obžalovaného zásadní. Manželka měla vážné zdravotní potíže, ale ne z týrání obžalovaného, ale z důvodu boreliózy. Manželka vypovídá v mnohém nepřesně, např. že po svatbě byl manžel ještě rok na vojně, to je jednoduše doložitelná nepravda, obž. má vojenskou knížku. Jeho manželka uvádí zmatené informace o bydlení, které dostali od jeho rodičů. Její paměť je dost děravá, tvrdí věci, které jsou jinak. Manželka lže, když vypovídá o události, kdy ji měl udeřit páskem při kojení dcery. Lžou i ostatní, dcera M. vypovídala, že musela pracovat na statku, statek je 10 slepic, 4 kotce králíků a kočka. Jde o lži, pokud měl někoho zbít, zmlátit a pak ho nutit, aby ho objal, a řekl, že ho miluje. Objímání v jejich rodině nebylo běžné, proto pokud se měli v rámci omluvy objímat působí jak z jiného seriálu. Všichni svědci potvrzují, že se u nich v rodině neobjímalo. Proto je to jasný důkaz toho, že to poškozeným někdo poradil, protože to vypadá dost hnusně. Modřiny na zadku manželky, nezpůsobil on, měla zdravotní problém, že ji naskakovaly modřiny bez

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z. P.

znatelné příčiny. Obžalovaný doma vykonával spoustu prací, není pravdou, že by manželce nepomáhal. Svépomocí vystavěl např. garáž, nikdo mu nepřišel pomoci. Opět pokud tvrdí, že garáž vystavěla ona, musela by být „Chuck Norris“, je to stejné jako, když tvrdila, že by sama zrekonstruovala byt. Je možné, že když přebírala od klempíře poslední položku, mohl v ní vzniknout dojem, že to celé vystavěla. Podílela se na strhávání tapet, ale ne na vybourávání vestavných skříní, je to přehnané, nepřehání jen v bití a týrání, ale i v tom, co všechno zvládla.

18. K události poranění place u nohy dcery M., kdy manželka o tom vypovídá, že projevila nesouhlas a obžalovaný ji měl něco udělat, k lékaři jela s M. jeho sestra, kdy lékař byl nějaký spolužák obžalovaného. To je celé nepřesné a nepravdivé, sestra obžalovaného má naprosto jasně v paměti událost, kdy M. nechtěla cvičit na housle, vzteky kopla do nábytku, palec si narazila. K lékaři nechtěla jet manželka, z obav, že by ji lékař pokáral, že s tím nepřišli dříve. On u toho vůbec nebyl. Stalo se to v týdnu. Lékař, dle lékařské zprávy, není jeho spolužák. Líčení jeho manželky je celé nepravda.
19. Obžalovaný v přípravném řízení odmítl vypovídat, nebyl připravený. Předal 2 strany svého písemného vyjádření, ale to se nikde neobjevuje, obžalovaný odmítl vypovídat na dotazy, které neznal a nemohl se na ně připravit.
20. Oslovování se objevuje jako trestný čin. Manželku na počátku jejich vztahu oslovoval „drahá“, ona se tomu sarkasticky vysmála. Děti oslovoval přezdívkami, ale nebyl jejich autor. M. byl „Macík, jeden M. v rodině již byl, byla to zdobnělina, ne nadávka. B. B. z xxx, to si dovezla dcera ze Zlína, lakomou B. tam vnesla vyšetřovatelka. Nebylo v tom nic hanlivého.
21. Není pravdou, že by děti necestovaly, jak M., tak M. byli se zlínskou babičkou každý na Kanárských ostrovech. M. byla se sestrou obžalovaného na u moře. Výlety jim nechyběli.
22. Střílení vzduchovkou v obývacím pokoji, je rovněž popisováno nepřesně, jednou došlo k nechtěnému výstřelu, ale to obžalovaný nikoho netrefil. Obžalovaný doma ve Xxx před závody trénoval střelbu ze vzduchovky do terče, přes celý byt, ale to nebyl nikdo doma, tedy nikoho nemohl ohrožovat, střílel ze vzduchové pistole TAU-007. Pak to zopakoval, to v bytě byla manželka, té se to nelíbilo, tak to zabalil. Pokud svědek, jeho syn to popisuje, že stříleli, když doma byli všichni, není to pravda. Terč měl mít 25 cm od okna, on měl zásahy jen do černého, tedy o okno by se nebál, ale svěřit zbraň synovi, který by netrefil stodolu, a chtít, aby vystřelil na terč vedle okna je absurdní nápad. A je to lež, ze strany syna. Pokud se dcera E. B. vyjadřuje o střílení v bytě, zmiňuje dlouhou chodbu, ale ta tam není, je tam malá chodbička. V pražském bytě je velká chodba, ale když se tam nastěhovali, již pistoli neměl, protože mu ji zašantročila manželka spolu s motorovou pilou a obrazem. Mladší dcera se o střílení vyjadřuje z instrukce.
23. Obžalovaný si vyřídil zbrojní průkaz z důvodu ochrany života, zdraví a majetku, jezdil po stavbách s hotovostí, nechtěl být bezbranný. Řešili s manželkou, jak naložit s držením zbraní vůči dětem, zbraň byla doma pod zámek v zásuvce. Pak nějaký kriminální případ, kdy děvčátko dokázalo odzbrojit muže, co ji přepadl, ale neumělo zacházet se zbraní, manželku přesvědčil, že je lepší, aby děti věděly, jak se zbraní zacházet. Manželka si také zřídila zbrojní průkaz, ze své vlastní vůle, všichni společně byli na střelnici, ale nikdo o zbraně nejevil zájem. Když byl vykázan, ukázal policii zbraně, ta uznala, že jsou zabezpečené. Obžaloba demonizuje skutečnost, že obžalovaný měl vlastnit zbraně. Nikdy nikoho zbraní neohrožoval. Někde je ve zbraních zahrnuta i mačeta, tu měl obžalovaný pro zahradnické účely. Pokud manželka vypovídá, že se hrozně obžalovaného bála, když jí měl říkat, že ji raději zabije, než aby se s ní rozvedl, s tím, že kdyby ji byl zabil hned jak se poznali, měl by to již odsezené, je scéna úplně

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

vypadlá z kontextu. Bylo to tak, obžalovaný četl manželce vtipy na internetu, a toto bylo mezi tím. Pokud zmiňovala, že ji měl obžalovaný podržet, je to také zkreslené, to byla událost, kdy ona sdělovala nějaký obsah filmu, kde asi někdo někoho podržel, ukazovala obžalovanému, jak, ale na to on ji odvětil, že se takto nepodřezává, protože si to přečetl v knize Most přes řeku Kwai, kde je přesně popsáno, jak se podřezává. Takto jí to obžalovaný vysvětlil, nevyhrožoval jí žádným podřezáním. To je zase ten moment, kdy je zde nějaké jádro příhody, ale celá příhoda je celá otočená naruby účelově v jeho neprospěch.

24. Naprosto lživé je obvinění, že měl manželku hodit do vody. Opakuje se to od roku 2011, ale nikdy to nebylo konkretizováno, do jaké řeky, kam konkrétně, pokud syn to popisuje, že se odehrálo v Kněždubě, tam není řeka, tam je potok, tedy je to lživé.
25. Silvestr a otřes mozku manželky, ano to se stalo, děti byly pryč. Příhoda byla taková, že si nalili šampaňské, byli v posteli, začali se mazlit, ale manželku štvál screensaver u zapnutého počítače, vstala, běžela tam, sehnula se, narovnála se a sdělila, že jí je zle. Spadla dozadu a temen hlavy se udeřila o roh stolku. Rozsekla si kůži na hlavě, byla v bezvědomí. Obžalovaný ji vytáhl na postel, volal záchranku. Odešla po svých, ztratila paměť, druhý den v nemocnici nevěděla, co se stalo. Nyní je z toho, že ji chtěl zabít. Lže, když vypovídá, že ji měl obžalovaný volat, ať jde domů, je nesmysl, že by mohla z JIPu telefonovat. Je to fabulace. Manželka trpěla na ortostatické kóma, při vztyčení dojde k odkrvení mozku, stalo se jí to celkem 3x. Jednou za to mohla dcera M., která se vracela z flámu bez klíčů, zazvonila na matku, ta vyskočila z postele a přede dveřmi se zhroutila, zapadl jí jazyk, ještě stačila otevřít dveře, a dcera ji zachránila. Nikdy před tím z toho poškozená pokus o vraždu nedělala, věděla, že se jí to může stát. Až nyní si na to vzpomněla a účelově udává podezření, že to měl způsobit obžalovaný. Poškozená ve své výpovědi uvedla, že měla svoje děti ráda, dodnes s nimi má hezký vztah, jinde uvádí, že se jí ulevilo, když jí zemřel otec. To je pro obžalovaného nepochopitelné, jak se jí mohlo ulevit, když zemřel její otec, který byl hodný člověk, sice komunista, ale nic jí neudělal. Když v roce 2011 opustila domácnost a jela na Vánoce k matce, která ji vyhnala z domu, on zůstal v bytě sám, uspořádal písemnosti, a našel koncept žádosti o rozvod, který musel být sepsán již v roce 2005. Obžalovanému bylo divné, proč to tedy nepodala již v té době po vypracování návrhu, ale pak si uvědomil, že jeho hvězda v zaměstnání začala tehdy stoupat, stoupaly jeho příjmy. Manželka si tedy vyhodnotila, že by se jí to nevyplatilo. Neopustila myšlenku rozvodu, cíleně se na to připravovala. V roce 2005 žaloby o rozvod nebyly doprovázeny o násilí, před tím bylo, že si nerozumí. Až návrh o rozvod v roce 2011 byl obohacen o násilí, obžalovaný vyslovuje silné podezření, že manželka se cíleně připravovala na rozvod, aby se finančně zabezpečila na jeho úkor. Obžalovaný to podporuje tím, že např. fakticky získali bydlení od jeho rodiny. Rodina manželky měla údajně dát 20 tis Kč M. k předání jeho rodičům za převedení bytu na ně. Nikdo z jeho rodiny převzetí této částky nepotvrzuje, naopak bývalá manželka zmiňuje finanční výpomoci ve výši 100 a 70 tis Kč jako dar od jejích rodičů, ale její matka to nepotvrzuje. Díky těmto darům měla manželka přežívat období hladu, kdy údajně neměla peníze od obžalovaného na výživu dětí. Obžalovaný je přesvědčený, na základě své znalosti majetkových poměrů rodičů jeho manželky, že by jí nemohli poskytnout tak vysoké částky. Měly 3 dcery a všem by tedy museli dát stejně, a tolik peněz neměli. Obžalovaný si ještě vybavil, že vedli stavební spoření, kde bylo 90 tis Kč, když se na to manželky ptal, řekla mu, že to utratila, když jí neměl dávat peníze. Toto zase jen potvrzuje nepravdivost obžaloby, pokud by měla být pravda, že obžalovaný měl násilnické povahy, takové sdělení o útratě 90 tis Kč by násilníka jakým je vykreslován obžalobou, jistě vyprovokovalo k násilí. Ale jeho skutečnou reakcí bylo jen to, že to jen vzal na vědomí, stejně jako když mu manželka zašantročila jeho věci

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

(vzduchovou pistolí, motorovou pilu). Tehdy ji také nezmlátil, jako nikdy, žádné rány pěstí, vůbec nic se nestalo.

26. Obžalovaný přiznává, že rodina je jeho jediný nepovedený projekt. Po léta věřil, že stačí létat po světě a vydělávat peníze, a že děti vychová manželka, která je ovšem vychovala k takovým koncům, kdy on stojí před soudem. Někde se tedy musela stát chyba, obžalovaný popírá, že by byla chyba v tom, že by je oslovoval hrubými výrazy, urážel je, bil. Pravda je někde jinde. Rodina nemůže skončit takto. Obžalovaný musel udělat chyby. Se znalcem, který ho hodnotil chtěl spolupracovat, zaslal mu předchozí posudek, obžalovaný mu otevřel své psyché. Když se s posudkem z Kroměříže seznámil, překvapilo ho, že se tam vyskytuje nějaká příhoda, kde agresivně vystoupil, která se ještě paušálněji dostala do obžaloby. Obžalovaný si událost vybavuje, bylo to v roce 2014, kdy na Palmovce čekal na tramvaj, byl svědkem, kdy mladý porizek vyrval tašku jednonohému invalidovi, staříkovi. Ten křičel, zatímco mladík odcházel s taškou směrem proti obžalovanému. Obžalovaný měl vteřinu na to, aby zareagoval. Zaútočil na mladíka, přetahoval se s ním o tu tašku. Došlo k výměně ran, mladík jich pár koupil, ale obžalovaný ho nesložil, donutil ho, aby tašku pustil. Stihl ještě zavolat policii, která mladíka následně zajistila. Tato událost se pak projevila tak, že měl vystoupit nespolečensky, a že toho nelitoval. Ale obžalovanému není jasné, čeho měl litovat. Ptal se někdo té policejní hlídky, zda mladíka litovala? Když se s ním přetahoval přiběhla paní, která křičela, že se jí mladík pokoušel osahávat. Psycholog v Kroměříži napsal, že obžalovaný nelitoval, ale nepopsal scénu tak, jak ji popisuje obžalovaný. Obžalovaný nemá pochybnost, nemohl to nechat, byl sice v obleku, neměl zbraň, mladík byl silnější, ale obžalovaný neví, čeho by měl na tom litovat. Obžalovaný je racionální člověk, je mu vyčítáno, že nejedná pod emocemi, 4230 dnů se probouzí s myšlenkou, že přišel o děti, rodinu, o majetek. Konec rodiny je mu líto, s ohledem na jeho rodiče, kdy jeho otec se ve vnukovi zhlížel, nedožil se toho, ale jeho matka (babička) má stále naději. Dcera M. volala jeho matce, nepřála si žádný styk. Syn M. jednou babičce volal, ale bylo slyšet, že mu telefon někdo vytrhl a hovor zaklapl. Manželku podezřívá, že rozvod připravovala mnoho let, plánovala si jinou budoucnost. Když byl obžalovaný na vyšetření u znalců, viděl, že znalci mají velké množství listin ze spisu, kopii spisu, domnívá se, že dostali kompletní popisy hrůz a děsů, které poškození prožili, ale součástí jejich podkladů nebylo nic, jak se k tomu vyjadřoval on. Znalci neměli k dispozici jeho písemné zpracování námitek. Znalci tedy své posudky domalovali a dobarvili v obraz násilníka, který on popírá. Jejich závěry nemohou být objektivní, když neznali jeho stanovisko ve věci. Obžalovaný byl rovněž překvapený tím, že znalci sice měli zkoumat vše, ale nikoliv manželčinu boreliózu.
27. Obžalovaný se svojí manželkou neměl žádné sexuální aktivity, se kterými by ona nesouhlasila, nebylo žádné sexuální násilí.
28. Obžaloba uvádí, že nedával dárky, ale reklamní předměty. Dárky dával, ale snažil se, aby děti měly diáře, každý normální, duševně pracující člověk si vede diář. Chtěl, aby se tohle děti naučily, vést si pracovní diář, obžalovaný neví, proč by za toto měl být obviněný. Děti tedy netrpěly nedostatkem dárků ani hladem, obžalovaný pořizoval seznam dárků. Např. ohledně počítače pro dceru M. to bylo tak, že potřebovala na vysokou školu počítač. On šel za jejich dodavatelem IT techniky, který doporučil počítač za 18 tis. Kč. On tomu nerozumí, ale pokud měl být počítač za 18 tis Kč dostačující pro manažera, proč by nemohl stačit vysokoškolákovi? Než to vše proběhlo, M. přišla s počítačem zn. Hewlett Packard za 28tis Kč, na který ji musela dát peníze manželka. Počítač, který odůvodňovala manželka po M. byl nesmysl, obžalovaný je stavař, ví co by měl počítač stavaře zvládnout. M. si u něho na brigádě vydělal 25 tis Kč, peníze byly zaslány na účet obžalovaného, oni si sedli, obžalovaný mu vystavil hned na 2 000 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

kvitanci. M. si poté ještě vytáhl několik stovek, na blbosti, poté přišel, že potřebuje 19 tis Kč na počítač a dostal je. Měl tedy počítač, na který si vydělal. To že manželka navštívila poradnu, psychologa, nevěděl, nesdělila mu to. On nemá problém přijmout radu odborníka, sám vyvinul velké úsilí, aby se k psychologovi dostal, ale jakmile vylíčil, že není ztrískaná oběť, tak se s ním nechtěl nikdo zabývat. Mgr. Ď. mu pomohl zorientovat se v jeho problémech, moc mu pomoh. Mgr. Ď. ho hodnotí, že má nepříjemný osobní styl, možná deformovaný profesí, protože obžalovaný si ve své profesi nemůže dovolit být příjemný. Působí mezi dvěma antagonistickými entitami, které mají opačné zájmy, a on musí neustále opakovat, že ten zájem je společný. On byl v zaměstnání úspěšný, např. se mu podařilo při realizaci stavby za 1,5 mld. nevídaná věc, aby se dohodla dvě oddělení, která se nikdy v minulosti nedovedla dohodnout. A jemu se to podařilo! Jeho kolega to komentoval tím, že by obžalovaný byl schopen zapůsobit mezi Palestinci a Židy. Není násilníkem, je člověkem, který hledá kompromis.

29. Nejstarší dceři se nic nedělo, ani verbální násilí. V podstatě krom události o Vánocích, kterou ale obžalovaný popsal, jak se odehrála, ani neví, kdy jindy by za něco měla dostat na zadek. Událost na Vánoce byl její pubertální výjev, stejně jako jindy, když přišla domů a rodičům oznámila, že od nich potřebuje 5tis na potrat. S manželkou v ten moment oněměli, ona je v tom chvíli nechala, a poté řekla, že potřebuje 5tis na akci s kamarády. Obžalovaný chce věřit, že znalci u ní nenašly histrionské sklony a její výpověď je tudíž považována za důvěryhodnou. Dceři se nikdy neposmíval, že by měla být tlustá. Měla období, kdy chtěla zhubnout, zvracela do vany. Jedla a pak šla zvracet do vany. Má to dost blbě konsekvence, zvracet do vany a ucpat odpad, protože to byl podraz na obžalovaného, kdo byl ten, kdo musel vlézt pod tu vanu a vyčistit sifon. To jí teda nadávali, ale v první řadě jí nadávala matka, která na to přišla. Když čistil sifon po několikáté, manželka mu sdělila, od čeho to je, tlačili na ni, aby toho nechala, že si hubnutím škodí na zdraví. Její experimenty nebraly konce. Něco podobného se pak projevilo u mladší dcery E. B., to již bydleli v xxx, kdy následkem hubnutí jí začaly vypadávat vlasy. Dostala na to tašku medikamentů. Obžalovaný se nikdy dětem pro jejich vzhled neposmíval, nikdy je neponižoval. Maximálně chtěli s manželkou, aby starší dcera přestala zvracet do vany, a po mladší chtěli, aby jedla normálně, aby jí nepadaly vlasy a nemusela to léčit nějakými prášky.
30. Celá tato kauza je z pohledu obžalovaného hra o rozvod, bylo to připravené jeho manželkou, které pomohla organizace pro pomoc obětem domácího násilí s trestním oznámení. Je to dosazované, nic z toho, co popisují poškození se tak reálně neodehrálo. Důvody pro rozpad jeho manželství hledá obžalovaný s pomocí psychologa od roku 2012. Bezpochyby udělal spoustu systémových chyb, lidských chyb. Možná příčina byly jeho vyžadující přístupy, angl. to obžalovaný označuje slovem „demanding“.
31. Obžalovaný celou tuto trestní věc hodnotí tak, že má ve svém portfolii nepovedený projekt. Na jeho konci jeho bývalá manželka bydlí v bytě, který má hodnotu 8 mil Kč, tři děti absolvovaly vysokou školu a každé dostalo stavební spoření, ale to nebylo účelem toho projektu. Projekt je shrnut v obžalobě, a proto je to nezdar. Obžaloba nepopisuje to, co se stalo opravdu ve skutečnosti špatně, ale uvádí spoustu věcí, které se nestaly vůbec nebo které se staly jinak. Ve vyšetřování žádná velká snaha o zjištění skutečného stavu nebyla. Obžalovanému hlavou zní poslední paragraf Zákona Sudnýj ljudem „Svědčí-li proti sobě rodiče a děti, ať se jim nevěří.“
32. Svědkyně **Ing. E. B. Ch.** popsala své dětství jako období trvalého strachu, nejistoty a podřízenosti, formované autoritativním, násilným a ponižujícím chováním obžalovaného. V rodině panovala přísná hierarchie, v níž měl obžalovaný absolutní moc. Děti neměly právo vyjadřovat svůj názor, byly vychovávány v duchu „teď mluví dospělý“, a jakýkoli projev

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z. P.

individuality byl potlačován. Svědkyně uvedla, že dodnes v autoritativních situacích reaguje podřízeně, protože byla naučena, že jí to „nepřísluší“.

33. Fyzické násilí bylo běžnou součástí života v rodině. Obžalovaný jako nástroj výprasku používal řemen, prut, rákosku, pásek, pěsti. Výprasky byly udělovány za pláč, vzdor, nebo bez zjevného důvodu. Výraz „zlupat“ označoval výprask rákoskou a byl užíván obžalovaným jako výhrůžka. Pruty, které si obžalovaný uřezával během jízd autem, byly podobné rákosce. Výprasky se opakovaly často, podle svědkyně čím více se dítě bránilo, tím déle trest trval. Odpor byl pro obžalovaného spouštěč dalšího násilí. V pozdějším věku se snažila vzdorovat, například tím, že otevřela okno, aby sousedé viděli, jak jí obžalovaný týrá, neboť byt se nacházel v přízemí. Když obžalovaný viděl, že je okno otevřené, reagoval hysterickým smíchem. Popsala, že když se jí nepodařilo okno otevřít včas, dostala ránu pěstí. Pamatuje si, že úder směřovaly na oblast hrudníku.
34. Jedním z nejvýraznějších traumatizujících zážitků byl incident o jedné Vánocích. Svědkyně popsala, že během štedrovecerní večere se její sestra zvedla od stolu, což obžalovaného rozcílilo. Podle jeho výkladu „ten, kdo vstane od štedrovecerní večere, do roka a do dne zemře“. Tento akt byl pro něj porušením pravidla, které vedlo k fyzickému útoku. Děti se ukryly v koupelně, zamkly se na plastovou zástrčku a seděly na pračce. Svědkyně si pamatuje, že se upínala k myšlence, že soused nad nimi musí slyšet jejich pláč, a že by mohl sejít o patro níž a zaklepat na dveře, ale to se nestalo. Popsala, že jí zůstal pouze strach, sestra byla podle ní určitě bita. Nepamatuje si, jak incident skončil, ale předpokládá, že následoval další výprask. Vánoce byly podle ní vždy naplněné napětím, očekáváním, že se „něco může stát“. Svědkyně je přesvědčena, že vůči sestře se její otec dopouštěl největšího násilí. Nikdy se nebránila, byla pro něj snadný cíl. Domnívá se, že jedním z důvodů, proč se obžalovaný zaměřil nejvíce na ni, mohla být její inteligence, kterou zřejmě obžalovaného převyšovala. Další, pro ni silně traumatizující událostí byl incident z Tchaj-wanu, kdy byla potrestána za pláč tím, že ji obžalovaný odvedl do opuštěného areálu a zbil kusem dřeva. Před výpraskem se pořezala o klíčovou vložku ve dveřích, doufajíc, že krev bude dostatečným trestem, nebyla. Popsala to jako nejranější a nejizolovanější vzpomínku, kdy byla sama. Popsala, že se cítila bezmocně, v cizí zemi, kde se bála i vyjít sama na ulici.
35. Obžalovaný se choval nadřazeně i vůči matce, kterou vodil za krk, bil ji, ponižoval. Matka se snažila trestům zabránit, ale často byla bezmocná. V některých případech vykonávala tresty k pokynu obžalovaného. Popsala, že exekutor trestu byla buď jeho vlastní ruka, nebo matčina, ale požadavek na trest vycházel vždy od obžalovaného. Popsala, že slyšela rány z pokoje rodičů, ale nemohla tam jít, protože to bylo „jejich místo“. Popsala také incident, kdy matka omdlela, měla zašitou hlavu, a jediný, kdo událost popisoval, byl obžalovaný. Svědkyně dodala, že si nemůže vypudit z hlavy myšlenku, že v tom mohl mít roli. Matku rovněž dehonestoval různými výrazy jako „xxx“ či „xxx“. Sestra M. byla oslovoována jako „Myšák“, bratr M. jako „Macek“ a ona sama jako „Lakomá Barka“. Svědkyně zdůraznila, že tato oslovení nebyla používána mezi sourozenci, ale výhradně ze strany obžalovaného. Sama nikdy neoslovovala sourozence těmito přezdívkami, neboť je vnímala jako hanlivé a nevhodné. Označení „Lakomá Barka“ svědkyně chápala jako výraz pro lakomého a zlého člověka. Vnímala jej jako křivdu, protože se necítila být lakomá. Přezdívky „Macek“ a „Myš“ nedokázala přesně vysvětlit, jejich původ jí nebyl znám, ale vnímala je negativně. Zejména u matky bylo zřejmé, že hanlivá oslovení měla dehonestující charakter.
36. Svědkyně uvedla, že se o situaci doma nikomu nesvěřovala. Popsala, že její nejlepší kamarádka jí svěřila, že byla v šoku, když jí její nevlastní otec dal facku, svědkyně na to nijak nereagovala,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z. P.

protože fackování pro ni byl běžný zážitek. Popsala, že kamarádce nemohla říct úplnou pravdu, protože by to nebyla schopna obsáhnout. O Tchaj-wanu mluvila pouze s psychologkou, jednou, a tím pro ni vzpomínka skončila. Teta E. napsala dopis, ale jiná komunikace s rodinou obžalovaného neprobíhala.

37. Finanční situace rodiny byla řízena obžalovaným, který spravoval peníze. Finance byly další nástroj, jak si udržoval nad rodinou svoji moc. Matka se doprošovala o peníze, kapesné nebylo poskytováno. Výdaje byly přísně kontrolovány, utrácení bylo negativně vnímáno. Hypotéka byla označována jako selhání. Obžalovaný byl hrdý, že byt pořídil bez půjčky. Svědkyně popsala, že když potřebovala peníze na zubaře, musela se „příplazit“ k obžalovanému, což vnímala jako potupu. Popsala, že obžalovaný rád předstíral zájem o nákup, vedl dlouhé rozhovory s prodáváči, ale nakonec nic nekoupil. Popsala, že matka pořídila ledničku, pračku, kuchyňskou linku. Popsala, že když matka neuspěla, musely o peníze žádat děti.
38. Zvláštní pozornost věnovala svědkyně situaci kolem operace očí její sestry. Popsala, že sestra byla silně krátkozraká, měla osm dioptrií, bez brýlí byla zcela nefunkční. Když se rozhodla pro operaci, musela se doprošovat obžalovaného o peníze. Svědkyně uvedla, že jí dal peníze pouze na jedno oko. Popsala to jako uměle vytvořený spor, kdy sestra nevěděla do poslední chvíle, zda jí operaci uhradí. Popsala, že šlo o moment, kdy obžalovaný mohl využít svoji moc a dát najevo, že rozhoduje. Vnímala to jako akt kontroly, nikoliv péče.
39. Obžalovaný preferoval technické obory, humanitní vzdělání znevažoval. Vysokoškolské vzdělání bylo vnímáno jako nutnost, nikoliv jako osobní volba. Maturitní ples proběhl bez účasti obžalovaného, svědkyně se za prostředí domova styděla. Popsala, že obžalovaný říkal, že „nejtěžší na VŠE jsou dveře na staré budově“. Vysokoškolské vzdělání bylo vnímáno jako certifikát inteligence, nikoliv jako prostředek k uplatnění. Popsala, že obžalovaný záviděl sestře studium medicíny, protože by ho tím přesáhla.
40. Ke svému vzdělání svědkyně uvedla, že studovala soukromé gymnázium, později Fakultu humanitních studií, kterou nedokončila, a nakonec Vysokou školu ekonomickou, obor demografie. Popsala, že změna školy byla přijata s úlevou, protože šlo o obor, který byl „více technický“. Popsala, že obžalovaný studium sledoval jako prostředek k dosažení společenského statusu, nikoliv jako osobní rozvoj. Svědkyně uvedla, že její sestra po ukončení střední školy nastoupila studium medicíny v xxx. Studium zvládala úspěšně, avšak po jednom roce jej musela ukončit. Ke studiu své sestry uvedla, že by sestra studium na fakultě medicíny dokončila, pokud by měla přiměřenou finanční podporu ze strany obžalovaného, neboť studium zvládala bez značných obtíží. Ten však v tomto období nevyužil svou možnost pomoci, naopak podle svědkyně svou autoritou přispěl k tomu, že sestra byla nucena studium medicíny ukončit. Finanční podpora ze strany obžalovaného přišla až ve chvíli, kdy sestra přešla na technicky zaměřený obor na ČVUT. Svědkyně se domnívá, že obžalovaný nebyl ochoten akceptovat, že by jeho dcera vystudovala obor mimo technické zaměření. Podle jejího názoru by obžalovaný těžce nesl, kdyby sestra dosáhla úspěchu v oblasti, kterou on sám považoval za méně hodnotnou. Zastával názor, že technické vzdělání je jediné správné, zatímco humanitní obory, včetně ekonomie, považoval za bezcenné. Tento postoj se podle svědkyně projevil i v rozhodování o vzdělání jejího bratra, který neměl možnost volby a byl veden ke studiu stavebnictví, stejně jako obžalovaný. Když se obžalovaný s jejím bratrem učil, jednalo se o exhibici ponižování formou urážek, že je hloupý, nebo se obžalovaný uchýlil k pohlavkům. Snažil se mu vštípit matematické obory, zatímco bratr vynikal spíše v přírodovědě.
41. Na dotaz předsedy senátu, z čeho svědkyně dovozuje, že obžalovaný sestru nepodporoval při studiu medicíny, uvedla, že sestra sice bydlela na koleji, což jí umožňovalo určitou míru Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

samostatnosti, ale zároveň jí to výrazně zvýšilo životní náklady. Sestra podle svědkyně neměla dostatek prostředků ani na základní potřeby, včetně jídla. Tuto informaci má svědkyně přímo od sestry.

42. K dotazu, zda sestra trpěla poruchou příjmu potravy, svědkyně uvedla, že si je vědoma toho, že sestra se snažila hubnout a že otázka váhy pro ni představovala trápení. Neví však, jakým způsobem se sestra s tímto problémem vyrovnávala.
43. Dále uvedla, že po přestěhování rodiny do bytu v xxx, ke kterému došlo v době, kdy bylo svědkyni přibližně 11–12 let, se rodina ocitla v náročné finanční situaci. Byt nebyl zařízený a vyžadoval rozsáhlou rekonstrukci. Finanční prostředky byly omezené, neboť pořízení samotného bytu představovalo výrazný výdaj. Bylo proto nutné šetřit na další úpravy. Co bylo možné provést svépomocí, provedla rodina sama, zejména matka, která v té době nechodila do zaměstnání a věnovala se rekonstrukci bytu. Práce, které vyžadovaly odborný zásah, jako například elektroinstalace, byly odkládány do doby, než se na ně našetřilo. Rekonstrukce probíhala dlouhodobě a nebyla dokončena ani do doby, kdy svědkyně dosáhla plnoletosti (18–19 let), tedy přibližně do období její maturity. Byt byl původně ve velmi špatném stavu, byl vytapetovaný, s vestavěnými dřevěnými skříněmi, silně nasáklý kouřem po předchozích nájemnících. Tapety odstraňovala matka, po jejich odstranění zůstaly jen holé betonové zdi. Stěhování probíhalo postupně, převážně o víkendech, bez profesionálních stěhovacích služeb. Na rozdíl od předchozího bydlení ve Xxx, kde měl každý člen rodiny svůj pokoj a základní vybavení, nový byt byl zcela nevybavený. Chyběla kuchyňská linka, postele i základní nábytek. Děti spaly na matracích, v bytě byl prach a stavební materiál. Kuchyň byla provizorně vybavena deskou ze staré špajzky a dvouplotýnkovým vařičem („dvoukolákem“). Nádobí se mylo v koupelně, neboť v kuchyni chyběl dřez i odpad. V koupelně se nacházelo zděné jádro s obklady, které svědkyně hodnotila jako nejhezčí místnost v bytě. Byt měl velkou předsíň, která zůstávala prázdná. Svědkyně sdílela malý pokoj s bratrem M., zatímco obžalovaný měl největší pokoj, který sloužil jako jeho pracovna i ložnice. Vybavení bytu bylo zčásti přestěhováno ze Xxx, zčásti pocházelo z vyřazeného kancelářského nábytku, který obžalovaný přinesl z práce. Díky tomu měla svědkyně stůl a židli na učení. Gauč pořídila až později sama svědkyně jako dárek pro matku. Vybavení doplňovala postupně, například nákupem nádobí z IKEA. V bytě chyběly závěsy i garnýže, což způsobovalo nedostatek soukromí, zejména vzhledem k tomu, že byt se nacházel v přízemí a okna směřovala na chodník. Dveře v bytě buď chyběly, nebo byly nefunkční, například dveře do koupelny nepasovaly a nedaly se zamknout. Soukromí tak svědkyně nacházela spíše mimo domov, venku. V bytě chyběla rovněž pračka. Obžalovaný rozhodl, že ji nekoupí a kvůli praní se bude jezdit každý víkend 340 km do Xxx, načež aby měla rodina prádlo čisté, musela matka prát oblečení ve vaně. Obžalovaný se intenzivně věnoval elektroinstalaci, na kterou si najímal řemeslníky a vybíral kvalitní materiály. Přestože si na práci dával záležet, celý proces byl zdlouhavý a neefektivní, chyběly základní věci jako pračka, zatímco obžalovaný pořizoval drahá kancelářská světla s nepříjemným bílým světlem. Kuchyňská linka nebyla po dobu jeho přítomnosti v bytě vůbec instalována. Diskuse s obžalovaným ohledně vybavení bytu nebyla možná. Svědkyně uvedla, že by si nedovolila s ním o těchto věcech mluvit. Matka se jej sice snažila přesvědčit, ale obžalovaný trval na tom, že je třeba šetřit. Nebylo jasné, zda rodina šetří kvůli nedostatku prostředků, nebo zda prostředky má, ale odmítá je použít.
44. Na dotaz předsedy senátu ohledně celkových nákladů na rekonstrukci svědkyně uvedla, že nemá představu, kolik peněz mohla rekonstrukce stát.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

45. Vzpomíná si, že když matka odešla do azylového domu, chodili ji dopisy týkající se rozvodového řízení na adresu bytu v xxx. Svědkyně uvedla, že nějakým způsobem spolu s bratrem zjistili, že ve schránce je dopis, který by měl adresován matce, a při snaze jej získat si toho obžalovaný všiml. Když ten dopis svědkyně držela, snažil se jej obžalovaný vytrhnout, i když věděl, že patří matce. Když ji ho vyškubl, volali na policii.
46. Co se týče zdravotních problémů, potýkala se s xxx, na kterou užívá lék xxx. Během období gymnázia ji začal bolet zub, neboť se ji zanítil kanálek. Věděla, že když bude chtít jít k zubaři, bude to stát peníze, které neměla, načež musela opět o ně prosit obžalovaného, což pro něj znamenala výhra a důkaz moci. Nakonec s přičiněním obžalovaného peněz kořínky vytrhli, kvůli bolesti musela však brát Valetol, který ji, dokud mohla, platila matka. Díky dlouhodobému stresu trpěla svědkyně vypadáváním vlasů. To se zlepšilo až v posledních letech. Svědkyni rovněž pomohla návštěva psychologky, později návštěvy u psychiatra, která ji předepsala medikaci Zoloft, díky níž překonává své problémy. Svědkyně se nyní cítí lépe, má stabilní vztah, vlastní domov. Minulost ji ovlivňuje, ale snaží se ji překonat. Vystupování před soudem vnímá jako osvobozující, přesto nepatřičné. S obžalovaným nekomunikuje, kontakt by vnímala jako ohrožení. Popsala, že není schopna se prosadit v autoritativním prostředí, což přičítá výchově. Popsala, že se snaží budovat vlastní rodinu, která bude jiná než ta, v níž vyrůstala.
47. Svědek **Ing. arch. M. Ch.** popsal své dětství jako období, kdy navenek jejich rodina působila jako standardní, slušná domácnost, zatímco uvnitř panovala atmosféra napětí a nejistoty. V raném věku si neuvědomoval, že jejich rodinné poměry byly nestandardní, ale s odstupem času začal vnímat, že soužití s obžalovaným bylo poznamenáno ponižováním, psychickým nátlakem a různými formami trestání.
48. Obžalovaný se vůči matce i dětem choval dominantně, často je urážel a ponižoval. Matku oslovoval vulgárně výrazy jako „xxx“, „xxx“ nebo „xxx“, a fyzicky ji napadal. Děti byly u některých incidentů přítomny, jindy je obžalovaný vykázal z bytu (když bil matku), například poslal svědka a jeho mladší sestru lyžovat, přestože venku nebyl sníh. Psychický nátlak se projevoval zejména při učení. Obžalovaný se svědkem často učil, a to od základní školy až po vysokou. Během těchto sezení ho ponižoval, nazýval ho „xxx“, „xxx“, „xxx“, a utvrzoval ho v tom, že je neschopný a hloupý. Kromě slovního ponižování docházelo i k fyzickým útokům – svědek uvedl, že ho obžalovaný při učení několikrát uhodil, například políčkem nebo ranou do zad. Atmosféra byla dusná, plná agrese a strachu.
49. Při jízdách autem se atmosféra zhoršovala. Obžalovaný odmítal zastavit, když někdo potřeboval na toaletu. Například matce nechtěl zastavit, i když mu to sdělila, a přitom minul několik exitů. Až na popud toho, že matka plakala, nakonec někde zastavil. Nadával spolujezdcům, když někdo z rodiny řídil, kritizoval jejich řízení. Pokud řídil svědek nebo matka, obžalovaný je ponižoval. Matku dokonce při řízení auta štípal do stehů. Když se svědek učil řídit s obžalovaným, atmosféra byla dusná, plná nadávek.
50. Fyzické tresty byly v rodině běžné. Děti dostávaly na zadek, někdy byly bity mokrým hadrem nebo rákoskou. Obžalovaný si z Asie přivezl rákosovou tyčku, kterou používal k fyzickým trestům. Výraz „lupat“ se v rodině používal jako označení pro fyzické trestání. Nejzávažnější incident se odehrál na Štědrý den roku 1996, kdy obžalovaný bez varování fyzicky napadl starší sestru M.. Po štedrovecerní večeři ji začal mlátit, útok se přesunul z obývacího pokoje do koupelny, kde se ji svědek snažil bránit, a dále do kuchyně a dětského pokoje. Obžalovaný ji zaklekl, mlátil ji do obličeje, použil i dřevěnou destičku, která se tím rozpadla. Řádění zanechal až ve chvíli, kdy jej sestra odprosila. Matka v tu chvíli plakala, ale nebyla schopna fyzicky

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

zasáhnout. Sestra měla po útoku monokly a podlitiny. V koupelně měl obžalovaný použít i mokrý hadr.

51. Další incident se odehrál na Tchaj-wanu, kde obžalovaný odvedl mladší sestru na staveniště a tam ji seřezal rákoskou. Svědek nebyl přítomen samotnému výprasku, ale byl přítomen, když sestra s obžalovaným odcházela, a později mu o tom matka řekla. Obě údajně plakaly. Důvodem výprasku mělo být běžné dětské chování, které obžalovaný vyhodnotil jako nevhodné, přestože svědek uvedl, že sestra nebyla zlobivé dítě.
52. V xxx došlo k incidentu, kdy obžalovaný zamkl matku na balkoně v zimě. Matka byla oblečená pouze v tílku a kalhotkách, plakala a svědek ji pustil dovnitř. Obžalovaný k tomu neposkytl žádné vysvětlení. Svědek uvedl, že mohlo jít o nepovedený žert, ale matka to vnímala jako ponižující a bolestivou situaci.
53. U říčky v Xxx došlo k dalšímu incidentu, kdy obžalovaný po slovní výměně shodil matku do vody. Skončila po kolena ve vodě, musela jít domů v mokřem oblečení. Příbuzní jí poskytli náhradní oblečení, ale incident nebyl nijak řešen.
54. K incidentu u poštovní schránky došlo v roce 2012. Matka začátkem roku 2012 odešla bydlet do azylového domu. V bytě zůstal pouze svědek, mladší sestra a obžalovaný. Incident vznikl tak, že sestra šla vybrat poštu, ve schránce byl dopis pro matku, následně se na chodbě objevil obžalovaný, v tu chvíli vyšel na chodbu i svědek a v momentě, kdy sestra vybírala schránku, tak obžalovaný po ní začal vymáhat dopis, který byl adresovaný matce. Obžalovaný nejprve napadl sestru slovně, poté fyzicky formou úderů, kdy tímto se jí snažil ten dopis vzít. Svědek se snažil sestru chránit, dopis společně uhájili. Událost byla nahlášena na policii. Vlivem obžalovaného jednání měla sestra pohmožděnin.
55. Svědek rovněž popsal incident, který se odehrál ještě ve Xxx, kdy si jeho starší sestra M. přivedla domů přítele. Přestože se v bytě nedělo nic nevhodného, pouze spolu seděli v pokoji, obžalovaný situaci vyhodnotil jako nepřijatelnou a přítele vykázal z bytu. Podle svědka přítom obžalovaný držel v ruce zbraň, čímž celou situaci výrazně vyhrotil. Tento incident v rodině zanechal silný dojem a přispěl k tomu, že děti později své partnery domů raději nezvaly. Svědek sám uvedl, že si do bytu v Praze nepřivedl žádnou přítelkyni, a pokud šlo o návštěvy kamarádů, byly výjimečné. Důvodem byla nejen obava z obžalovaného reakce, ale i celkový stav bytu, který byl dlouhodobě rozestavěný a neumožňoval důstojné přijetí návštěv.
56. V domácnosti se postupně začaly projevovat i jiné problémy. Obžalovaný matce nedával peníze na běžné výdaje, což se týkalo i nákupů potravin, oblečení nebo vybavení domácnosti. Matka se musela dožadovat financí, a pokud obžalovaný nesouhlasil, peníze jí neposkytl. V některých případech se matka snažila na potřebné věci našetřit sama. Například postele pro děti, které jim pořizovala do xxx bytu, byly pořízeny až v pozdější době z matčiných peněz. Děti si musely rovněž některé věci kupovat samy, například svědek si koupil notebook z peněz vydělaných na brigádě. Jednalo se o jeho druhý notebook, neboť ten první dostal po obžalovaném, avšak nebyl vyhovující pro práci, na kterou notebook potřeboval. I přes opakované žádosti u obžalovaného si musel nový notebook koupit sám. Obžalovaný podmiňoval nákupy vzorným chováním nebo pomocí.
57. Co se týče výletů, které byly organizovány obžalovaným, v raném dětství byly příjemné, ale později se stávalo, že obžalovaný odešel bez vysvětlení, například na Lučině nebo v Německu, kde rodinu nechal čekat v nákupním centru bez peněz a klíčů. Atmosféra byla napjatá, děti se necítily bezpečně.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

58. Studium bylo v rodině důležité, ale podmínky doma byly nevhodné. Starší sestra M. studovala medicínu, ale obžalovaný si nepřál, aby tento obor studovala. Nepodporoval ji ekonomicky, nedával jí peníze na potřebné věci. I když bydlela na koleji, formální vztah s obžalovaným ji zatěžoval. Studium kvůli obžalovaným ukončila, přestože na něj intelektuálně měla. Později studovala biochemické inženýrství. Mladší sestra studovala VŠE, předtím rok na Fakultě humanitních studií. Obžalovaný preferoval technické obory, humanitní vzdělání považoval za méně hodnotné.
59. Zdravotní obtíže se v rodině vyskytovaly. Matka měla xxxxxxxx po pádu, xxxxxxxxxxxxxxxx po úderu od obžalovaného, xxxxxxxx, xxxxxxxx, po které musela jít domů pěšky, pravděpodobně proto, že pro ni obžalovaný nedojel. Starší sestra trpěla xxxx a xxxxxxxx, od obžalovaného měla mít i xxxxx xxxx, obžalovaný to tenkrát u lékaře obhajoval tím, že ji na tu ruku spadla krabice s hřebíky. Mladší sestra xxxx, xxxxxxxxxxxxxxxx a problémy xxxxx. Zubní ošetření u mladší sestry bylo neadekvátní, zub odumřel. Svědek prodělal xxxxxxxxxxxx.
60. Obžalovaný byl v rodině dominantní, neakceptoval odpor. Starší sestra mu dokázala oponovat, což vedlo k větším konfliktům. Diskuse nebyly možné, obžalovaný názory dětí devalvoval, označoval je za hloupé. Psychický nátlak byl kontinuální, zejména při učení. Ekonomický nátlak se projevoval v odmítání financí na běžné potřeby.
61. V souvislosti s bakalářskou prací svědek uvedl, že víkend před jejím odevzdáním požádal obžalovaného o pomoc s připomínkováním technické zprávy, která byla součástí projektu. Obžalovaný však reagoval velmi emotivně, práci označil za špatnou, strhl ji a svědkovi vynadal, že s tím přichází pozdě. Svědek následně zapracoval připomínky, upravil projekt i návrh a práci řádně odevzdal v termínu. Přestože měl původně navrženo hodnocení C, obhájil ji za B. Zpětně uvedl, že projekt nebyl výrazně špatný, a že měl po celou dobu konzultace s vedoucím práce, který nevyjádřil zásadní výhrady. Když svědek porovnával svoji práci s ostatními, nepřišlo mu, že by nějak za nimi zaostával.
62. Rodina žila do roku 2004 ve Xxx, poté se přestěhovala do Xxx, kde bydlela v bytě v xxx. Byt byl po zakoupení ve špatném stavu, bez rekonstrukce, s původní kuchyňskou linkou, která byla později odstraněna. Rekonstrukce bytu probíhala od roku 2004. Dlouhou dobu nebyl byt dokončen, svědek uvedl, že ještě v roce 2009 prováděli rekonstrukci profesionálové. Když se obžalovaného ptali, jak dlouho bude ještě rekonstrukce trvat, nic jim na to neodpověděl. Nebyl žádný plán, nikdo nevěděl, jak dlouho to bude ještě trvat. Situace v bytě byla vlivem rekonstrukce neúnosná. O tom svědčí i ta skutečnost, že nová linka byla pořízena až v roce 2012, po vykazání obžalovaného. Po celou dobu se vařilo na dvoukolovém vařiči, nádobí se mylo v koupelně v umyvadle nebo v plastovém lavoru. Pračka se krátce používala, ale po poruše se pralo v prádelně domu, dokud si sousedé nezačali stěžovat na hluk. Poté se prádlo vozilo prát do Xxx. Pračka se kupovala až těsně po rekonstrukci povrchů, načež ji pořizovala matka ze svých peněz. V bytě chyběly dveře, nábytek, povrchové úpravy stěn i podlahy. Děti spaly na matracích, jeden pokoj sloužil jako sklad stavebního materiálu. Rekonstrukce probíhala svépomocí i za účasti řemeslníků, přičemž matka škrábala tapety, svědek pomáhal s obžalovaným stavět příčku.
63. Po vykazání obžalovaného se kontakt s jeho rodinou přerušil. Babička ze strany obžalovaného poslala matce dopis s požadavkem na převod práv k bytu. Dědeček ze strany matky věděl o násilí, chtěl si s obžalovaným promluvit. Rodina se o násilí dozvěděla, ale neřešila ho.
64. Svědek v současnosti neužívá léky, ale trpí xxxxxxxx, xxxxxxxx xxxxxxxxxxxx, zejména při pracovních prezentacích. Vystudoval obor, kterému se profesně věnuje. Vztah s obžalovaným

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z. P.

neudrží, kontakt byl ukončen po předání věci při vyklízení bytu. Obžalovaný byl tehdy přítomen se svým bratrem, svědek mu předal lahev slivovice jako pozdrav od svého syna.

65. **Svědky Ing. M. Ch.** uvedla, že byla ráda, že mohla v této věci vypovídat před soudem. Vnímala to jako důležitý krok nejen pro sebe, ale i pro svou rodinu. Popsala, že jejich rodina sestávala z matky, obžalovaného a tří dětí, přičemž svědkyně je nejstarší, následoval bratr M. narozený v roce xxx a sestra E. B. narozená v roce xxx. Do roku 2004–2005 žili ve Xxx, poté se svědkyně odstěhovala na vysokou školu do Xxx, kde bydlela na koleji. V letech 2005–2011 žila opět s rodinou, tentokrát v xxx bytě, než se osamostatnila. Popsala, že studovala nejprve na I. xxx fakultě, ale po roce studium ukončila. Důvodem byla kombinace psychického tlaku ze strany obžalovaného a nedostatečné finanční podpory. Obžalovaný tvrdil, že je dost chytrá na to, aby vystudovala každou školu, tak proč má studovat tu nejdražší vzhledem k délce studia a četnosti povinných učebnic. Dával jí pouze 100 Kč týdně na jídlo, což nestačilo i přes to, že matka jí tajně nosila jídlo na kolej. Svědkyně zároveň nechťela, aby ji matka podporovala na úkor svých sourozenců, neboť ty peníze, které by utratila za jídlo pro svědkyni, mohla využít ve prospěch sourozenců. V té době se u svědkyně objevila xxx, kterou začala řešit s lékařkou. Sama si nebyla jistá, zda byla příčina vrozená, nebo způsobená nedostatkem výživy. Po odchodu z medicíny přešla na ČVUT, obor biomedicínského inženýrství, kde studovala tři roky bakalářské a dva roky magisterské studium. Studium probíhalo v lepších podmínkách, obžalovaný jí dával více peněz, mohla bydlet doma. Promovala v roce 2010, poté nastoupila na doktorát z imunologie, který dokončila v roce 2016.
66. Obžalovaný se choval nepředvídatelně, násilně, zastrašoval, vyhrožoval, cokoliv mohlo být důvodem pro jeho násilí. Trestal celou rodinu, bil matku, svědkyni, sestru i bratra. Používal fyzické násilí, facky, údery pěstí, někdy i nástroje jako pásek, vařečku, rákosku či vojenský řemen s kovovou přezkou. Bylo rovněž obvyklé, že obžalovaný si při procházce uřízl z keře nebo stromu prut, aby je mohl trestat. Běžná byla jedna facka, kopání, jednorázový úder, to svědkyně už ani neřešila. Avšak nejbrutálnější útok se odehrál o Vánocích, když svědkyně byla na začátku gymnázia. Seděli jako rodina u štedrovecerní večeře v obývacím pokoji, a protože neměla ráda rybí polévku, kterou nechťela dojíst, tak tím obžalovaného rozčílila, načež ji obžalovaný povallil na zem, sedl jí na hrudník tak, aby se nemohla bránit a mlátil ji pěstmi do hlavy. Útok byl natolik brutální, že se svědkyně domnívala, že umře. Celý incident měl probíhat následně v dětském pokoji. Měla modřiny na obličeji, nebyla u lékaře, poranění neohlásila. Obžalovaný je uměl bít tak, aby ty modřiny nebyly vidět. Přesto z tohoto útoku měla svědkyně modřinu pod okem, 25.12. jeli na oběd k rodině obžalovaného, všichni si toho museli všimnout. Rodina byla přítomna, snažila se zasáhnout, ale obžalovaný měl větší sílu. Po útoku se musela obžalovanému omluvit a obejmout ho. Při jiném útoku, kdy si svědkyně rukama kryla hlavu, jí obžalovaný údery zlomil palec nebo některé ze záprstních kůstek. S tímto poraněním byla svědkyně o lékaře, který byl rovněž známý obžalovaného, a protože ji bylo trapné říct, co se stalo, jako důvod svého poranění uvedla, že na ni spadla těžká kovová bedna. U lékaře byla s tetou E., sestrou obžalovaného, která věděla, z jakého důvodu se jí to stalo, neboť jí to svědkyně sdělila. Problém pak nastal ve chvíli, kdy se musela svědkyně převlíkat na tělesnou výchovu ve škole. Aby nikdo ty modřiny neviděl, chodila se oblékat na záchod. Svědkyně rovněž uvedla, že nebyl žádný rozdíl v tom, jakou intenzitou bil buď ji nebo její sourozence. Když chtěl bít víc matku, tak ji odvedl do ložnice. V tu chvíli pak slyšeli matčin křik a pláč. Nezřídka kdy se svědkyně snažila matku i sourozence chránit a naopak, to vyústilo v další násilí, kdy rovněž byli potrestáni ti, kteří se vzepřeli. Svědkyně mimo jiné zmínila, že jednou dostala takovou ránu v takové intenzitě, že jí spadly brýle a rozbily se o dlaždičky kuchyňského koutu. Při těchto útocích bylo pro svědkyni nejtěžší si udržet lidskou důstojnost, neboť se zalykala

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z. P.

pláčem, teklo ji z nosu, měla problémy udržet tvář sama před sebou. Nejhorší byla doba, kdy byl obžalovaný denně doma. Útoky byly pak časté, intenzivní, někdy i několikrát týdně. Poslední facku dostala na vysoké škole. Fyzické násilí se s věkem snižovalo, ale přetrvávalo. O chování obžalovaného hovoří i to, jak jednotlivé členy rodiny nazýval, používal hrubé výrazy jako: „xxx“, „xxx“, „xxx“. Matku oslovoval „xxx“, „xxx“, „xxx“, „xxx“. Svědkyně se proto schovávala před obžalovaným ve sklepe čínžovního domu. Vzala si peřinu, čekala, až bude bezpečné se vrátit. Tomuhle stavu byla svědkyně přítomna do roku 2010/2011, dokud se neodstěhovala, neboť díky tomu, že šla studovat doktorát, si mohla dovolit podnájem.

67. Spouštěčem násilí u otce mohlo být cokoli, komentář, nedojedené jídlo, nálada. Obžalovaný je podle svědkyně psychopat, jeho chování bylo nepředvídatelné. Bylo nezbytné být neustále ve střehu, monitorovat, co se obžalovanému honí hlavou, jak zareaguje a jakou má náladu. V autě řídil agresivně, rodina se bála, že je zabije. Zastavení na záchod bylo problém, někdy se pokusil ujet z benzinky na dálnici D1. Tímto se obžalovaný zároveň i bavil. Při řízení bil svědkyni pěstit do stehna, což bylo nebezpečné. Když se učila řídit, bála se, že ji obžalovaný může během řízení kdykoliv udeřit, a tím by pak zabila celou rodinu. V tomto ohledu byly i rodinné výlety stresující, obžalovaný mohl kdykoliv odejít a zanechat je tam, nebo si uříznout prut a bít je. Svědkyně taktéž popsala, že obžalovaný používal peníze jako nástroj kontroly. Snažil se maximálně šetřit, čímž však rodinu odstříhl od normálního života, a to i přes skutečnost, že si vydělával v té době zhruba 70 tis. Kč měsíčně. Nedával peníze na jídlo, vybavení, notebook. Když probíhal nákup potravin pro rodinu, nekupovaly se drahé potraviny, ale za drahý alkohol se utrácet mohlo. Svědkyně uvedla, že například při nákupu za 1 000 Kč, 400 Kč tvořil alkohol pro obžalovaného. Děti nedostávaly běžné dárky, jako ostatní děti ku příkladu k Vánocům, nejezdily na dovolené. Minimum potřebné k životu zajišťovala ze svých financí matka, postupem času se na něčem podílel i obžalovaný, ale svědkyni bylo nepříjemné žádat o peníze zrovna obžalovaného, bála se ho. Obžalovaný své šetření projevil tak, že například laserovou operaci očí zaplatil svědkyni jen z poloviny. Svědkyně tím, že si doplatila polovinu ceny operace, přišla o finanční rezervu, kterou získala za grantovou práci.
68. Svědkyně k rodinným anamnézám uvedla, že matka měla xxx xxx xxx po úderu obžalovaného, xxx, trpěla na xxxx stavy, xxxx xxxx, trpěla rovněž na xxx xxx. V průběhu rekonvalescence to bylo pro ni těžké, bolelo jí to, pohybovala se pomalu. Svědkyně uvedla, že jí obžalovaný jednou do té operované nohy ušáhl nebo kopnul. Sestra E. má diagnostikovanou xxx, dříve trpěla na xxx xxx, o jeden dokonce přišla, neboť nebylo dost peněz ani na ošetření, a zároveň ani na následné medikamenty jako Valetol. Dosud se sestra potýká s xxxxxxxxx, xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, což svědkyně přisuzuje dlouhodobému prožitému stresu.
69. Soužití v obou bytech popsala jako velmi rozdílné. Ve Xxx žili v běžném bytě, kde si svědkyně vzpomíná, že si obžalovaný zřídil střelnici přímo v bytě. Střílel přes kuchyň do lapače broků. Když obžalovaný střílel, museli všichni, kdo byli v bytě, dávat pozor a nepřijít mu do rány. Jednou při čištění zbraně vyšel výstřel, kulka minula svědkyni a zaryla se do panelu. Obžalovaný nereagoval. Měl devítku, malorážku, vzduchovku, revolver, lovecké nože, mačetu. V Praze se přestěhovali do nevybaveného bytu, který byl ve špatném stavu. Byly tam holé betonové stěny, chyběl nábytek, dveře, žaluzie, pračka. Psala bakalářskou práci u dětského stolečku, na kterém se učili jíst. Spali na matracích, věci jako postele, dveře a žaluzie pořizovala postupně matka. Chyběla kuchyňská linka, tudíž vařit se muselo na dvoukoláku (vařič, který má dvě plotýnky). Pro vodu na vaření se muselo chodit na záchod. To, že byt nebyl vybaven bylo tím, že obžalovaný nechtěl do vybavení investovat a matka neměla na to potřebné finance. Obžalovaný rekonstrukci komplikoval tím, že vyžadoval projektové návrhy od bratra, které často neschválil.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

Bratr neustále vyhotovoval projekty a návrhy týkající se kuchyňské linky apod, které však obžalovaný odložil. Každá práce byla fyzicky náročná a pracná. Matka si při rekonstrukci zničila zdraví, neboť rekonstrukci prováděli svépomocí bez doprovodných prací řemeslníků. Pračka zůstala ve Xxx, takže rodina jezdila každý víkend prát tam. Cesty do Xxx bývaly hrozné, obžalovaný řídil velmi agresivně.

70. Svědkyně uvedla, že k obžalovanému nic necítí, je to pro ni jednodušší než ho nenávidět. Vnímala ho jako člověka, který jí nepřál úspěch, nebyl na ni hrdý. Někdy měla dokonce pocit, že na její úspěchy obžalovaný žárlí. Matka byla oporou, stejně jako sourozenci. Svědkyně se snažila být i oporou matce, dlouhodobě prosila, aby se rozvedla. Matka se bála, že děti nebudou moci studovat. Po osamostatnění svědkyně začaly společně řešit rozvod, načež matka odešla do azylového domu, protože se bála o život. Co se týče dárků, od matky byly klasické, od obžalovaného nevyvážené, propiska, těžítka, někdy pero Parker. Obžalovaný si předně hlídal, co, dostal on. Pokud byl nařčen z toho, co někomu daroval, odvětil na to, co od toho dotyčného dostal on. Při nákupu se šetřilo, kupovalo se levné jídlo, ale drahý alkohol pro obžalovaného.
71. Svědkyně trpěla xxx, řešila to s matkou. Příčinou byly obžalovaného reakce na pošklebky na její váhu typu, že je „xxx xxx“ a že jí takto nebude mít nikdo rád. Z důvodu nadměrného stresu měla svědkyně často pocity závratí a nevolností. Vzpomíná si, že jednou musela zvracet do vany, načež dostala vynadáno, že ucpala odpad. Držela časté diety, hodně sportovala. Jednalo se o období, kdy svědkyni bylo 12 až 27 let. Pomohlo jí, když se dostala dál od obžalovaného a začala užívat antidepresiva. Svědkyně trpí rovněž smíšenou xxx xxx, xxx, xxx již od dětství, xxx, xxx xxx na hlasité zvuky nebo náhlé dotyky. Projeví se to tak, že se vyplaší, začne jí nepřírozeně tlouct srdce, nezřídka kdy se rozbřečí a začne mít problémy se žaludkem. Dochází k psychiatričce MUDr. J., bere xxx. V práci se hůře soustředí, potřebuje více odpočinku. Občas xxx xxx o zem, aby zastavila myšlenky. V současné době nemá partnera ani vlastní rodinu. Poslední vážný vztah skončil v roce 2019. Vztahy byly vyčerpávající, často s traumatizovanými partnery.
72. Svědkyně **RNDr. M. Ch.** popsala, že první útok ze strany manžela nastal bezprostředně po jejím návratu z porodnice v roce 1985, kdy se narodila jejich nejstarší dcera M.. Po komplikovaném porodu, kdy došlo k přidušení dítěte a infekci dutiny břišní, musela podstoupit bolestivou léčbu. V oslabeném stavu se vrátila domů, kde očekávala radostné přijetí. Místo toho, když při kojení požádala manžela, aby zavřel dveře kvůli průvanu, ten odešel a vrátil se s vojenským řemenem, kterým ji udeřil přes záda. Neřekl nic, odešel a nechal ji v šoku. V té době byla fyzicky i psychicky slabá, bez možnosti útěku. Násilí s řemenem se opakovalo i ve chvíli, kdy za nimi přijela na návštěvu teta obžalovaného. To mohlo být zhruba 2-3 roky poté, co svědkyni obžalovaný uhodil poprvé řemenem. Obžalovaný se v průběhu návštěvy choval tak, jako by tu tetu neznal, načež se zavřel do pokoje a nekomunikoval. Když ta teta odešla, svědkyně obžalovanému sdělila, že ji mohl aspoň pozdravit, načež svědkyni obžalovaný hodil na postel a začal ji mlátit hlava nehlava. Při dalším incidentu ji strčil do vody, když měla jiný názor. V jiném případě ji znehybnil, držel jí ruce nad hlavou, seděl na ní, kopla ho mezi nohy, aby se osvobodila. Následně se mu za to musela omluvit. Násilí vůči ní se pak opakovalo v různých formách, šťouchání, přitlačení ke zdi, kopání do nohou. Každý den došlo k nějaké výtce či ke snaze svědkyni ponížit. Obžalovaný ji často ignoroval, nemluvil s ní i několik dní. V roce 2003 ji manžel udeřil tak silně, že jí praskl ušní bubínek. Po dvou týdnech začalo ucho hnisat, šla k lékaři a uvedla, že ji manžel napadl. Během této doby ji bolel každý hlasitější zvuk. Obžalovaný ji v té době nazýval slovy jako „xxx xxx“. Fyzické útoky nepřestaly ani v době, když byla svědkyně po operaci křečových žil. Jednou v noci se probudila s tím, že ji obžalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

kopal do nohou, ačkoli věděl, že je po operaci. Důvodem toho bylo, aby odešla z postele. Sexuální život byl bez něžností, bez lásky. Obžalovaný se dožadoval sexu, i když svědkyně nechtěla. Docházelo k xxx a xxx styku, jednou provedl xxx xxx bez varování, což bylo pro svědkyni velmi bolestivé. Jedinkrát se za něco omluvil. Vždy chtěl slyšet souhlas (ku příkladu k sexu), i když věděl, že svědkyně dává souhlas ze strachu.

73. Fyzické útoky byly časté, drobné minimálně jednou týdně, větší v delších intervalech. Když řídil někdo jiný než obžalovaný, tak na něj řval, bouchal do něj, štípal do stehů, a to všechno pro to, aby ten člověk nebyl v pohodě, aby byl nervózní, ve stresu, aby se bál. Sám obžalovaný řídil riskantně, rychle, neohleduplně. Zastávky na WC protahoval, nechával rodinu dobíhat za autem. Fyzické útoky se později začaly obracet i proti dětem, zejména kolem jejich desátého roku. Nejtěžší pro svědkyni byla skutečnost, že ty útoky probíhaly nečekaně bez emocí, nemohli vůbec předvídat, co se obžalovanému honí hlavou, co bude podnět dalšího útoku. Dané problémy se snažila svědkyně sdělit i rodičům obžalovaného, ale vůbec to nebrali v potaz. Nejzávažnější útoky probíhaly vůči dceři M., zřejmě z toho důvodu, že mu nejvíce vzdorovala. V roce 1986 obžalovaný zbil dceru M. tak, že jí zlomil ruku. To byl asi nejzávažnější útok. Když navštívila s tímto úrazem navštívil doktora na ortopedii, který byl mimo jiné obžalovaného spolužák, bála se doktorovi říct, že jí obžalovaný zmlátil, jako důvod uvedla, že na ní spadla krabice s hřebíky. O Vánocích téhož roku ji zbil znovu – měla podlitiny kolem očí, byla pomlácená na rukou i nohách. Zřejmě měla i zlomený nos, neboť se jí špatně dýchalo a když byly na kontrole na ORL, doktorka jim sdělila, že nosní kůstky nejsou v pořádku. Svědkyně v momentě útoku nebyla schopna dceru bránit, bála se, že obžalovaný ublíží celé rodině. Po tomto incidentu měla dcera M. obžalovaného obejmout a omluvit se. Po tomto útoku jeli k jeho rodičům, kteří nijak nereagovali na zjevné zranění dítěte. Při jednom incidentu, ve snaze se bránit, chtěla dcera M. po obžalovaném hodit budík, když to obžalovaný zahlédl, odplata byla ještě brutálnější. Po těchto útocích se pak dcera M. bála převlíkat na tělocviku, neboť měla na zadku modřiny. Nezřídka kdy se stávalo, že obžalovaný děti a svědkyni slovně urážel. Svědkyni nazýval „xxx“, „xxx“, „xxx“. Dětem říkal „Myšáku“, „Macku“, „xxx“, ale i „xxx“, „xxx“. Nikdy je nechválil, ani za dobré známky. M. měla samé jedničky, dostala se na medicínu, ale studium musela ukončit, nikoliv však kvůli studijním problémům, neboť v prvním ročníku zvládla všechny zkoušky, ale z důvodu ekonomického nátlaku obžalovaného. Svědkyně ke studiu dcery M. dodala, že na medicíně byla premiantka, sbírala ceny děkanů s finančními odměnami. Ke zdravotním obtížím dcery M. svědkyně uvedla, že dříve trpěla poruchou příjmu potravy. Zhruba kolem 12 let jejího věku ji začal obžalovaný říkat, že je tlustá, načež se dcera snažila nejíst. Tím si rozhodila žaludek do té míry, že pak často zvracela. S tím souvisí i incident v Xxx, když jednou dcera nestíhala doběhnout na záchod, vyzvracela se do vany, načež byla pak ostatními odsuzována, že je prase. Tato porucha pak pokračovala i během jejího studia medicíny, neboť dostávala málo peněz, za které se kupovala skripta. Svědkyně se jí snažila nějaké jídlo donést, ale taktéž tolik peněz neměla, aby jí mohla zajistit plnohodnotnou stravu. Z této situace se následně projevila xxx, kterou pak dcera M. trpěla. I to byl jeden z hlavních důvodů, proč ukončila studium na medicíně a přešla na přání obžalovaného na studium ČVUT. Dosud se dcera M. léčí na psychiatrii. Syn M. byl již od dětství nesoustředěný, nervózní, měl náběh i na koktání, svědkyně dané problémy přisuzuje špatnému prostředí ze strany obžalovaného. Byl zároveň méně průbojný, měl poruchy xxx, xxx problémy. Na vysoké škole studoval architekturu, snažil se ji studovat dobře, ale obžalovaný mu spíše házel klacky pod nohy, než aby ho v tom studiu podporoval. Ku příkladu, když syn potřeboval novější počítač, který by zvládl programy pro architekturu, dostal od obžalovaného starý notebook, na kterém školní úkoly nešly vůbec vypracovat. Dcera E. se dosud léčí na xxx, měla problémy se xxx, a to

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

z důvodu toho, že ji obžalovaný neposkytl včas peníze na ošetření ani následně na předepsané léky. Tato situace se protahovala do té míry, než ten zub nekrotizoval, vyústilo to v zubná náhradu. S tím souvisí dle svědkyně i zmíněné xxx záchvaty. Dcera E. dlouhodobě trpěla na bolesti xxx, a když se jednou večer vrátila, dostala xxx záchvat. Později, v období kolem maturity, jí začaly vypadávat vlasy, což svědkyně přisuzuje dlouhodobému stresu. Do té doby měla krásné, bujné vlasy.

74. Svědkyně dále uvedla, že obžalovaný používal různé nástroje k bití, a to např. vojenský řemen s kovovou přezkou, lískové pruty, bambusovou hůlku dovezenou z Tchaj-wanu, a symbolický kyj, který měl uložený za skříní. Děti bil rukou, vařečkou, a jednou na Tchaj-wanu vytáhl svědkyni a dceru E. v noci ven, kde ji sešvihal bambusovým prutem, protože obžalovanému přišlo, že moc zlobí. Svědkyně uznává, že mohla být dcera trochu hlučnější, ale bylo jí 6 let, nevybavuje si, že by kdy zlobila. Doteď má z toho dle svědkyně dcera E. trauma. V bytě ve Xxx si manžel vytvořil střelnici, střílel ze vzduchovky z chodby do kuchyně. Jednou střela proletěla těsně kolem břicha dcery M. a zarazila se do panelu. Manžel neprojevil žádné emoce, nezeptal se, zda je dítě v pořádku. Bylo zvykem, že v bytě se povalovaly ostré náboje, otevřená pouzdra s pistolemi. Došlo i k situaci, kdy na postel vyskládal řemeny jako výhrůžku. V jednom případě nainstaloval krabici s vojenskou dýkou a požadoval, aby svědkyně sepsala rozdělení majetku.
75. V xxx začalo i ekonomické násilí. Hospodaření v rodině bylo zpočátku společné, později manžel omezil přístup k financím s odůvodněním, že svědkyně moc utrácí. Obžalovaný si proto založil vlastní účet, na společný posílal jen omezené částky, zhruba 15 000 Kč, které nestačily na pokrytí běžných nákladů, neboť jenom 7 až 8 tis. svědkyně zaplatila za ubytování, poplatky, elektřinu a vodu. Všechny děti v té době studovaly, načež se musela kupovat skriptu. Rodinu tímto ponižoval tak, že když po něm svědkyně chtěla peníze na běžný nákup, postavil komínek pěti dvacetikorun s tím, ať jde nakoupit. Přitom si kupoval drahý alkohol, oblékal se značkově, pořizoval si fotoaparáty, kamery, zbraně. Dětem nedával kapesné, brigády u něj nebyly odměňovány, slíbené věci nedostaly. Přitom však příjmy a úspory obžalovaného byly značné, svědkyně uvedla, že těsně po jeho vykazání shlédl výpis z účtu obžalovaného, přičemž na účtu měl obžalovaný našetřeno zhruba 900 tis. Kč
76. Rekonstrukce pražského bytu probíhala od roku 2004 do roku 2009. Svědkyně sama strhávala tapety, vytrhávala lino, rozebírala skříně. Zdi musely být od tapet kompletně čisté, neboť se svědkyně bála, že ji obžalovaný bude vytýkat, byť i to, že na zdi zůstal kousek papírku. Sama tyto práce prováděla asi půl roku. Svědkyně se domnívala, že obžalovaný na rekonstrukci najme nějakou společnost, ale rekonstrukce svépomocí probíhala až do roku 2008, později mezi roky 2008-2009 následně nějaká společnost udělala stěny a podlahy. V důsledku probíhající rekonstrukce spali na matracích, vařilo se na dvoukolovém vařiči, neboť starou kuchyňskou linku museli rozebrali a dala se místo ní pouze provizorní deska. Nádobí se mylo v koupelně. V bytě rovněž chyběla pračka, práť prádlo se jezdilo každý víkend do Xxx. Prát se mohlo ještě ve společné prádelně, ale sousedé si stěžovali na hluk staré pračky. Po vykazání manžela v roce 2012 byla teprve do bytu instalována nová kuchyňská linka.
77. Ke svému zdravotnímu stavu svědkyně uvedla, že trpěla xxx xxx, problémy se xxx xxx, měla operaci xxx xxx. Během soužití s obžalovaným se ji špatně dýchalo, ke konci jejich vztahu měla už i xxx potíže, navalování. Prodělala xxx a xxx xxx. Dvakrát přerušila těhotenství – jednou v roce 1988, podruhé po narození E.. Manžel neprojevil žádnou emoci, nezajímal se ani poté, když ho o tom svědkyně obeznámila, citově svědkyni nijak nepodpořil. Naopak, sdělil ji, že to jsou její problémy. Svědkyně rovněž dodala, že vztah k dětem obecně neměl, když se narodila

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z. P.

[illegible]

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

82. K osobnosti pošk. Ing. Arch. M. Ch. znalec uvedl, že osobnost poškozeného je celkově v normě. Osobností rysy mohou být ovlivněny nepříznivými zkušenostmi z dětství. Poškozený se jeví jakoxx.
xxx. Z normy vybočuje
xxx. U poškozeného nebylo diagnostikováno sexrepresentativní množství fenoménů, které by svědčily pro přítomnost duševního onemocnění či poruchy osobnosti. Z pohledu záteže a traumat nejvíce vnímal situaci zbití sestry obžalovaným o Vánocích a některé fyzické útoky obžalovaného směřující na matku. Rovněž vnímal jako zátež situace, kdy byl obžalovaným ponižován. V současnosti neprožívá mimořádně zvýšenou zátež, a to ani při představě výsledku u soudu. Je spíše orientován na pozitivní zážitky spojené s narozením dítěte. U poškozeného se neobjevily známky aktuálního posttraumatického stresového prožívání či komplexního traumatu. Do vývoje osobnosti poškozené významně zasáhly negativní zkušenosti v rodině (zvýšená nejistota, snížené sebehodnocení, vyšší úzkostnost). Dle vyjádření znalce se poškozený nyní nachází ve fázi zpracovávání nepříznivých zkušeností s obžalovaným s nadějnou prognózou. Co se týče vztahů, k okolí má emočně odcizenější vztah, pozitivní vazbu má na partnerku, dítě, matku a sestru. S obžalovaným nemá zájem být v kontaktu, má k němu odcizený vztah, vnímá ho jako přísného, výbušného, agresivního, nepředvídatelného a uzavřeného, bez náhledu na jeho

Z. P.

[illegible]

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Aktuální psychický stav poškozené lze nazvat jako porucha přizpůsobení s úzkostně depresivní symptomatikou. Poškozená pravděpodobně celoživotně zůstane osobností determinovaně úzkostnou, neurotickou a subdepresivní. Poškozená spadá do kategorie vulnerabilních obětí. Dle závěrů znalkyně jsou ve vztahových komponentách přítomny známky deprivace.

91. K poškozenému Ing. Arch. M. Ch. znalkyně uvedla, že z rodinných příslušníků je jedním obžalovaného postižen nejméně. U poškozeného nebyly nalezeny známky posttraumatické stresové poruchy. Nevykazuje jasné známky neurotického prožívání. V dětství řešili problémy se soustředěním a úzkostmi, do doby vykázání obžalovaného z bytu navštěvoval psychologickou poradnu, kde se zabývali nízkým sebevědomím a dalšími problémy způsobené chováním obžalovaného. Znalkyně závěrem uvedla, že nelze vyloučit, že do budoucna poruchy sebeúcty a sníženého sebehodnocení mohou způsobit problémy. Poškozený dle zjištění znalkyně v době páchání předmětné činnosti velmi pravděpodobně zažíval psychické utrapy.
92. K podaným posudkům č. 140/2021, č. 141/2021, č. 142/2021, č. 143/2021 o duševních stavech poškozených byl v rámci hlavního líčení vyslechnut znalec z oboru zdravotnictví, psychiatrie a stanovení nemateriální újmy na zdraví MUDr. Vlastimil Tichý, který se na dané znalecké posudky odvolal a své závěry rovněž stvrdil.
93. Ke svým závěrům týkající se duševního stavu poškozené RNDr. M. Ch. doplnil, že při psychiatrickém vyšetření byla poškozená xx
xx.
Tenze doprovázená psychomotorickým neklidem a lakrimací stoupá při líčení okolností týraní ze strany obžalovaného a jeho následků pro život poškozené. U poškozené se vyskytují poruchy
xx
xx
xx
xx.
To vše dle znalce odpovídá příznakům posttraumatické stresové poruchy (dle MKS 10 diagnóza F 43.1) vzniklé týráním ze strany obžalovaného. Jako výši bodového ohodnocení nemáetkové újmy na zdraví ve formě bolestného, další nemáetkové újmy a ztěžení společenského uplatnění (bolestné dle § 2958 o. z.) dle metodiky Nejvyššího soudu určil znalec vzhledem k diagnostice MKS 10 F 43.1 – PTSD, celkem 100 bodů, přičemž z důvodů komplikací středně těžkých vyžadujících dlouhodobou léčbu navýšil dané bodové ohodnocení o 10%, tedy celkově na 110 bodů. Závěrem znalec na dotaz obhajoby uvedl, že skutečnost, že poškozená RNDr. Ch. v minulosti prodělala onemocnění xxx a xxx, nemá vliv na její psychický zdraví. Pokud by prodělaná onemocnění měla mít skutečný vliv na psychiku poškozená, našel by znalec u poškozené známky organicity. To by znamenalo, že vlivem té xxx by na mozek poškozené vznikly diskrétní změny na organickém podkladě mozku, které se projevují například prodlouženou reakcí na otázky, jednodušším projevem. Tyto změny však znalec u poškozené neshledal.
94. K psychiatrickému vyšetření poškozené Ing. M. Ch. znalec uvedl, že během vyšetření byla poškozená tenzní, s velkou ventilační potřebou, tenze byla doprovázena psychomotorickým neklidem, který stoupá při líčení okolností týraní ze strany obžalovaného a jeho následků pro život poškozené. U poškozené byly zjištěny poruchyxx
xx
xx
xx.
Tyto následky hodnotí znalec jako příznaky posttraumatické stresové poruchy (dle MKS 10 diagnóza F 43.1) vzniklé

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

[illegible]

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

[illegible]

100. Svědkyně **P. M.** k věci uvedla, že jí je celá situace nepříjemná. V minulosti nezaznamenala, že by v rodině obžalovaného (strýc svědkyně) probíhalo násilí či nepohoda, nebo že by děti měly být nějak zraněné. Nikdy žádnému trestání dětí ze strany obžalovaného přítomna nebyla. S dětmi obžalovaného se často stýkali, neboť se vidali na společných návštěvách v xxx u jejich babičky, kde spolu trávili dětství. Poté, co začala svědkyně chodit na gymnázium, kontakt s dětmi obžalovaného ustával. Po odstěhování rodiny obžalovaného se vidali zpravidla o Vánocích. O obžalovaném uvedla, že byl často na zahraničních pracovních cestách. Byl důsledný, dbal na to, aby jeho děti měly dobré vzdělání. Zároveň jej popsala jako člověka, který není nějak výrazně emocionální. Byl uzavřený do sebe. K poškozené RNDr. M. Ch. (teta svědkyně) uvedla, že byla pravý opak obžalovaného. Byla veselá, ale velmi snadno se rozčílila, kdy následně byla nepříjemná. K poškozené M. Ch. uvedla, že k ní často vzhlížela, neboť byla velmi chytrá. Po čase ji však přišlo, že svědkyni pohrdá, neboť měla horší známky než ona. Pohrdala i lidmi, kteří měli horší práci. Když byly spolu na brigádě trhat višně, tak po dvou dnech svědkyni oznámila, že tuhle práci dělat nebude, neboť je pod její úroveň. K poškozenému M. Ch. svědkyně sdělila, že s ním byla v kontaktu pouze do doby, než nastoupil na střední školu, posléze již nikoliv. K poškozené E. B. Ch. uvedla, že to byla zlatíčko rodiny, měli ji všichni rádi. Obecně vzato však svědkyně uvedla, že děti obžalovaného se chovaly slušně. Zároveň ji nikdy nepřišlo, že by rodina obžalovaného trpěla nedostatkem peněz. M. si kupoval drahou elektroniku, sestřenice nosily značkové oblečení. Co se týče bytu v xxx, tento měla svědkyně navštívit mezi lety 2006-2010. Byt byl dosti provizorní, před rekonstrukcí, nebyly v něm postele, spalo se na matracích na zemi. V bytě byla rovněž provizorní kuchyňská linka.

101. Svědkyně **L. M.** uvedla, že je z celé situace velmi zklamaná. Její bývala švagrová (pošk. RNDr. Ch.) byla její rodinou a předně její maminkou vřele přijata. Vždy ji bylo vycházeno vstříc, kupříkladu, když svědkyně přepsala na svého bratra – obžalovaného byt, aby mohla rodina, kde bydlet. Co se týče pravidelného kontaktu, vídali se přes léto ob 14 dní, když byly děti větší, kontakt tak pravidelný nebyl ale stálo se vídali poměrně často, ku příkladu na narozeniny nebo svátky. Když byli u obžalovaného na návštěvě v xxx bytě, stále v něm probíhala rekonstrukce, ale vše v něm bylo uklizené. Byl zařízen standardně, kuchyň sice nebyla dovybavena kompletně, chyběl tam dřez, ale kuchyňská linka byla již hotová a byl tam i špajz. Koupelna již byla hotová. Bratr ji tehdy řekl, že se musí ještě udělat omítky a natáhnout nová

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

elektrika. O rekonstrukci se staral bratr, ví, že švagrová měla taktéž nějaké práce provádět, zřejmě asi strhávání tapet, neboť v té době neměla práci a byla častěji doma. Byt měly kupovat za hotové, bratr kvůli tomu pořád jenom dělal, neměl žádné koníčky. To vše dělal proto, protože švagrová chtěla do Xxx, neboť nemohla na Moravě sehnat lepší práci. Později ji přišlo, že se snaží švagrová vytlouct z jejího bratra peníze. Ku příkladu uvedla, že švagrová chtěla po bratrovi, aby koupil nové auto, kdy však manžel svědkyně sdělil, že to auto je ještě v pořádku, pojízdné, že opravy nebudou drahé. Byla toho názoru, že švagrová tlačila na novou kuchyň, na nové auto proto, aby tyto věci bratr přepsal na švagrovou, která by se s ním později rozvedla. Skutečnost, že by děti trpěly hladem, jak uvedla švagrová u rozvodu, svědkyně odmítá. Vzpomíná si, že když děti přijeli k babičce na oběd, která jim chtěla dát k jídlu králíka a buchty, odmítly to. To, že bratr rodinu týrá, slyšela svědkyně prvně u rozvodu. Do té doby ji švagrová tuto skutečnost nikdy nesdělila. K neteři M. uvedla, že byla chytré dítě, ví od své sestry E., že z medicíny odešla proto, že jí při pitvě bylo z krve nevolno. Na synovce M. nahlíží jako na oběť jeho rodiny, neboť mu pořád všechny 3 ženy v rodině poroučely a úkolovaly ho. Nebyl tak bystrý jako M. E. B. ji přišla rozmazlená. Dále uvedla, že švagrová trpěla na křečové žíly a že spolu s bratrem prodělali xxx. Nikdy si však nevšimla, že by někdo z rodiny měl nějaké modřiny či jiná poranění.

102. Svědek **Ing. J. Ch.** vypověděl, že dodnes neví o nikom, kdo by děti svého bratra, obžalovaného viděl s nějakou modřinou, a to děti chodily na spoustu kroužků do škola apod. Naopak rodině bratra bylo ve všem vyhověno. Dostali luxusní byt ve Xxx, který měl být původně určen pro jejich sestru L.. Kdykoliv měla přijet bratrova rodina, jedna ze sester byla vyslána, aby připravila pohoštění. Bydleli v panelákovém bytě, kde bývá všechno slyšet. Co se týče ekonomického násilí, vzpomíná si, že mu bratr sdělil, že platí za spotřebu vody 60 tis Kč. Nezdá se mu, že by týraná rodina užila tolika vody. Ani údajnému hladovění svědek nevěří, neboť když děti přijely, na jídlo se rozhodně nevrhaly. Naopak se v tom pouze dloubaly, sestry z toho byly rozhořčené. Rovněž uvedl, že když bratr způsobil poškození vozidla, která pak bylo nepojízdné, nabídl odtah a pomohl s likvidací. Místo poděkování dostal od bývalé manželky bratra na půl výhružný dopis. Co se týče vzájemného kontaktu, do doby, než se přestěhovali do Xxx se rodiny vídaly poměrně často. Posléze to tak časté nebylo, ale stále bratrova rodina dojížděla pravidelně na Moravu. V xxx jej navštívil jednou, a to těsně před tím, než bratra nechala jeho žena vystěhovat. Jednalo se o větší byt, který byl před rekonstrukcí. Bratrova žena byla znechucená, neboť v bytě bylo několik vrstev tapet, které musely jít pryč. Na vybavení bytu si svědek moc nepamatuje, ale rozhodně byl vybaven tak, aby se v něm dalo provizorně bydlet. Kuchyň byla rovněž provizorní, svědek je toho názoru, že do doby, než se bratr vystěhoval, nová kuchyňská linka v bytě nebyla. Na vybavení bytu a běžný rodinný provoz dokonce bratrovi půjčoval 100 tis. Kč, neboť po koupi bytu byl bratr finančně na dně, a to i přes to, že bratr pobíral plat ve vyšších desítkách tisíc Kč. To se mělo odehrát mezi lety 2008-2009. Tato částka byla posléze v kratším časovém horizontu vrácena. Důvodem, proč se bratr s rodinou přestěhoval do Xxx, byla dle svědka ta skutečnost, že manželka bratra na Moravě dostatečné pracovní uplatnění a to, že v xxx jsou nejlepší školy. K neteři M. uvedl, že byla šikovná, cílevědomá, a potřebovala vždy uznání, to byl důvod podle svědka, proč přestoupila z Karlovy univerzity na ČVUT, neboť na Karlovce se jí uznání nedostavovalo. Prý proto, že zde byli všichni synové a dcery doktorů. Co se týče údajného fyzického trestání, ze strany jeho bratra k tomu docházet nemohlo, neboť byl stále na cestách, tedy, pokud k tomu docházelo, tak pouze ze strany manželky bratra. Výraz „lupat“ zná, když byly děti bratra starší a něco provedly, hrozilo jim ze strany manželky bratra lupání, výprask na zadek. Závěrem svědek dodal, že celá tato situace vznikla proto, aby bratra připravili o majetek.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

103. Svědkyně **E. Ch.**, sestra obžalovaného, vypověděla, že o žádných zásadních problémech nevěděla. S manželkou bratra si rozuměla, hlídala ji děti, když bylo potřeba. V kontaktu byli pravidelně, když se bratrova rodina přestěhovala do Xxx, jezdili i tak do Xxx každý víkend. Svědkyně rovněž navštívila bratrovu rodinu i v xxx, ale nepřespávali tam, neboť byt nebyl vybavený, byl spíše provizorně zařízen. Kuchyňská linka byla stará, zatímco koupelna i záchod byly v relativně slušném stavu. K dětem bratra svědkyně uvedla, že byly vychované slušně, dcera M. si těžko nacházela kamarády, protože se chovala často povýšeně. Co se týče jejího studia medicíny, byla šikovná, ale měla tvrdit, že odešla z toho důvodu, na děti doktorů se nahlíželo jinak než na běžné studenty. Z toho důvodu mohla být přehlížena, a to ona nepřenesla. M. bylo svědkyni vždy líto, jeho sestry a matka na něm pořád něco viděly. E. byla rozmazlená. Finanční situace rodiny bratra nebyla špatná, děti nosily značkové oblečení. Občas něčím i pohrdaly. Manželka bratra rovněž vyžadovala nóbl oblečení, často jezdila na konzultace nebo školení. Problém byl i v jídle. Když přijely děti bratra do xxx, odmítaly jíst to, co jim svědkyně nebo ostatní navařili. Když se po dětech chtělo, aby pomohly v hospodářství u dědy a babičky ve Xxx, téměř vůbec nešly. Manuální činností pohrdaly. Svědkyně dále uvedla, že výchovu měla v režii manželka bratra, neboť bratr byl neustále na cestách. Nikdy však nebyla svědkyně přítomna tomu, že by bratr nebo jeho manželka děti fyzicky trestali. Výraz „lupat“ zná, mělo se jednat o výprask v rodině bratra. Na dotaz soudu svědkyně uvedla, že E. měla dostat od bratra svědkyně perlový náhrdelník, který měla mít na jejím maturitním plese, načež se tento náhrdelník roztrhl. Perly, které byly na parketě tam E. zanechala. Svědkyně na dotaz obhájce obžalovaného uvedla, že ji manželka bratra říkala, že měla dcera M. dostat na zadek na Štědrý večer, to jí mohlo být zhruba 15 let. Svědkyně je toho názoru, že k rozvodu došlo za účelem toho, aby z bratra dostali peníze.
104. Svědkyně **I. P.**, sestra poškozené RNDr. M. Ch., vypověděla, že její sestra byla vždy velmi společenská a veselá, přičemž se jí zdálo, že během manželství s obžalovaným tolik radosti neprojevovala. Zpočátku byla její sestra v manželství šťastná, ale postupem času, přestávala jezdit tak často do xxx, přestávala být sdílná, svědkyně se domnívala, že to u nich skřípe, ale podrobnosti neví, v každém manželství jsou problémy. Jak jezdila do xxx, byla Obžalovaného zná, nenavštěvovali se často, žádné konkrétní vzpomínky nemá. Z těch několika společných kontaktů v minulosti jí přišlo, že děti nejsou tak sdílné, jak děti bývají, to hodnotila ze svého pohledu, je učitelka. Děti sestry byly velmi ukázněné. Často měly hlavu skloněnou. Obžalovaný se při návštěvě ve xxx neprojevoval, byl málomluvný, tedy v podstatě jako by návštěvě nebyl, bylo to stejné, když přijela jednou na návštěvu ona. K dětem byl spíš přísný, měl jenom gestikulace. Když se všichni bavili, zpívali, on nezpíval. O ničem se jí nezmiňovaly, ona se jich nechtěla ptát, nechtěla jítřit to, co mohly prožívat. O finančních příjmech rodiny své sestry nic neví. Sestrě napsala dopis, svědkyně po 40 letech poznala své písmo, M. oslovovala M., ostatní byli B. a M.. Pokud v dopise psala: „... to bylo strašně krásné, ona je tak šikovná, čím dál více (rozuměno M.), ale ztrácí dětství tou V. rádobou výchovou (dej si facku)“ reagovala tam na konkrétní situaci, kterou prožila zřejmě při rodinné sešlosti u rodičů. „Dej si facku!“ určitě zaznělo, ale přesně to svědkyně nedokázala popsát.
105. Soud provedl k důkazu tyto listiny.
106. Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020, IČ: 411 97518 (dále jen VZP), se připojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu majetkové škody ve výši 139 668 Kč včetně zákonného úroku z prodlení z částky 105 976 Kč ve výši 14,75 % od 17.5. 2024 do zaplacení na č. l. . 1539, 1540, 1542.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

107. Z lékařských zpráv na č. l. 137 a 138 se podává, že poškozená Ing. E. B. Ch. byla dne 16. 1. 2012 ošetřena u praktické lékařky, přičemž v lékařské zprávě lékařka uvedla, že poškozená byla napadena otcem, který ji opakovaně udeřil do předloktí, čímž jí způsobil několik hematomů a drobných oděrek. Dále bylo zjištěno, že poškozená RNDr. M. Ch. byla dne 31. 3. 2003 ošetřena ORL lékařem, jenž uvedl, že poškozená byla před 14 dní udeřena manželem přes levé ucho, které je od té doby zalehnuté.
108. Z lékařské zprávy poškozené Ing. M. Ch. ze dne 19. 02. 2019 na č. l. 383 bylo zjištěno, že poškozená je v péči psychiatrické ambulance MUDr. Dany Kertészové od roku 2012, kdy u poškozené byla diagnostikována porucha F 41.3, tedy xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx. Poškozená trpí xxxxxxxxxxxx, vracejí se jí vzpomínky na násilí ze strany otce. V roce 2017 došlo k relapsu a prohloubení obtíží.
109. Ze lékařské zprávy psychiatricky MUDr. Kateřiny Glásové a MUDr. Denisy Jasové ze dne 8. 7. 2019 na č. l. 416 a 417 bylo zjištěno, že poškozená Ing. M. Ch. dochází k psychiatrické od roku 2017, v té době již užívala antidepresiva, měla xxx, xxx xxx. V popředí se projevovali problémy ve vztazích, jak v pracovních, tak i sociálních. Při vyšetření si vybavovala vzpomínky dětství spojené s násilím otce. Stav poškozené byl k datu vyšetření stabilizovanější, stále přetrvává snížené sebehodnocení. U poškozené byla zjištěna posttraumatická stresová porucha F43.1 a smíšená úzkostně depresivní porucha F 41.2.
110. Ze zprávy Mgr. Dušana Gregora ze dne 25. 6. 2019 na č. l. 421 vyplývá, že poškozená RNDr. M. Ch. docházela na psychoterapeutická poradenství od 11/2017 do dne vystavení zprávy. Poškozená trpí xxx, xxx a xxx xxx, přičemž tyto příznaky jsou spjaté zejména se soužitím s manželem. Pocity viny se vážou na souvislosti s dětmi, které nedokázala před manželovo násilím chránit. Poškozená zmiňovala během sezení četné traumatizující vzpomínky, zejména týrání ze strany manžela.
111. Ze zprávy o psychologickém vyšetření, které si nechal na svoji žádost zpracovat obžalovaný Ing. Ch., zpracovaného psychologem Mgr. O. Ď. ze dne 17. 7. 2012 na č. l. 1378 plynou následující skutečnosti. Psychologické vyšetření neprokázalo zvýšenou tendenci k agresivnímu chování. Interpersonální chování může být více povrchní, neobsahující hlubší porozumění a vztahy s lidmi. Zároveň jsou zde přítomny neurotické znaky napětí a strachu. Obžalovaný není schopen větší empatie, náhledu na potřeby a prožívání druhých. U obžalovaného se projevuje sociální odtazitost a introverze. Je pedantický, vyžadující, na výkon orientující. Pokud obžalovaný kladl psychologovi otázky, zda je schopen agresivního chování vůči manželce, z vyšetření nevyplývá, že by se jeho pohotovost k agresivnímu chování či agresivnímu reakcím odlišovala od normy.
112. Ze zprávy ACORUS, centrum pro osoby ohrožené domácím násilím, ze dne 4. 6. 2019 na č. l. 424 bylo zjištěno, že poškozená RNDr. M. Ch. kontaktovala tuto organizaci, která poskytuje pomoc osobám ohroženým domácím násilím, poprvé dne 21. 6. 2017. Na konzultaci se sociální pracovnící sdělila, že byla v letech 1983–2014 vdaná za pana Ing. V. Ch.. Z manželství se narodily 3 nyní zletilé děti. Poškozená v průběhu konzultace uvedla, že bývalý manžel se vůči ní dlouhodobě dopouštěl násilného chování. Podle jejího popisu jí vulgárně nadával, vyhrožoval fyzickým násilím i zabitím, ponižoval ji. Slovně si vynucoval sexuální styk, kontroloval jí mobil. Nepřispíval pravidelně na domácnost, musela ho žádat o finance na jídlo a děti. Fyzické násilí poškozená popisovala ve formě strkání, kroucení rukou, tahání za vlasy, štípání, facka, kopání, úder pěstí, škracení, topení, ohrožování nožem, úder řemenem. Popsala incident, kdy ji manžel udeřil řemenem přes záda, když kojila dceru. Poškozená dále uvedla, že

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

všechny 3 děti byly svědky násilí otce na matce. Otec se choval agresivně i vůči nim, nadával jim, ponižoval je, bil je.

113. Ze zprávy poradenského centra ROSA ze dne 5. 6. 2019 na č. l. 426 se podává, že poškozená RNDr. M. Ch. poprvé centrum kontaktovala dne 6. 12. 2011 s tím, že je že dlouhodobou obětí fyzického násilí ze strany manžela, načež ji bylo za strany centra doporučeno, aby odešla do bezpečí, než manžel dostane návrh na rozvod. Následně poškozená odešla do azylového domu ROSA. Poškozená v rámci sezení uvedla, že byla ze strany manžela ponižovaná, bita, zstrašována, shazována, častována vulgárními slovy, dokonce ji mělo být vyhrožováno smrtí. Dále se měl fyzického i psychického násilí dopouštět na jejich společných dětech.
114. Ze zprávy psychologky Mgr. B. A. ze dne 20. 9. 2022 na č. l. 922 bylo zjištěno, že poškozený Ing. Arch. M. Ch. docházel do psychologické ambulance na konci roku 2019 a na začátku roku 2020, neboť jej trápily stavy xxx xxx, xxx xxx, které měly souviset s tíživou rodinnou situací.
115. Ze sdělení Fakultní nemocnice Thomayerova ze dne 16. 12. 2022 na č. l. 954 bylo zjištěno, že poškozená Ing. E. B. Ch. byla na psychologické klinice dne 8. 10. 2018 ošetřena z důvodu zhoršení paměti. V rámci anamnézy poškozená sdělila, v rodině probíhalo dlouhodobé násilí. V rámci vyšetření nebyly zjištěny problémy s pamětí.
116. Ze zprávy B. M. ze dne 24. 11. 2022 na č. l. 956 vyplývá, že poškozená Ing. E. B. Ch. dochází na psychoterapii a psychiatrii mimo zařízení psychosomatické kliniky, kde p. M. pracuje. Její péči vyhledala za účelem terapie zaměřenou na práci s pocity. Na poškozené je během sezení znát napětí, nejistota. Popisovala pocity obav, nastraženosti, související se vzpomínkami na otcovu výchovu.
117. K důkazu byly rovněž provedeny listiny týkající se vyúčtování zdravotní péče k náhradě za léčení poškozené Ing. M. Ch. na č. l. 655-672.
118. K důkazu byl přehrán zvukový záznam pořízený obžalovaným ze dne 29. 12. 2010 na č. l. 1623, na němž je zachycena komunikace mezi poškozenými RNDr. M. Ch. a Ing. M. Ch..
119. Na fotografiích na č. l. 547-551 je patrný byt, ve kterém žila rodina Ch., načež na jedné z fotografií jsou patrné matrace bez postele.
120. Z dopisu obžalovaného z Taiwanu ze dne 2. 1. 1994 na č. l. 860-861 vyplývá, že tento dopis byl směřován manželce a dětem, kdy v dopise se obžalovaný zajímá o studium poškozených a dále zmiňuje poznatky ze své cesty.
121. Z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 č. j. 7 Nc 201/2012-6 ze dne 9. 2. 2012 na č. l. 1003 bylo zjištěno, že obžalovanému bylo uloženo, aby na dobu jednoho měsíce opustil byt č. 2 na adrese čp. 1077 Praha 6.
122. K důkazu provedl soud fotografie na č. l. 1966-1999, 2002-2007, 2043-2044-, které zachycují stav bytu v xxx v různých časových intervalech.
123. Fotografie na č. l. 2054-2056 zachycují dopis svědkyně P. adresovaný poškozené RNDr. M. Ch..
124. Soud rovněž provedl k důkazu listinu Prohlášení oběti o dopadu trestného činu na její život, které učinili všichni čtyři poškození.
125. Poškozená **Ing. M. Ch.** do tohoto prohlášení uvedla, že se obecně vyhýbá sociálním vztahům nad rámec pracovních povinností. Chodí pouze do práce a z práce, přičemž se i tam

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

snaží vyhýbat situacím, které vyžadují tzv. small talk. Po práci potřebuje být po zbytek dne sama a v klidu, aby se mohla zotavit na další den, protože jí na víc nestačí energie. Přesto často pocítuje potíže se soustředěním, její pozornost se rychle rozptýluje, je zvýšeně unavitelná, a i běžná pracovní doba ji vyčerpává natolik, že si bere volno jen proto, aby si mohla odpočinout. Popisuje, že ji vyčerpávají vracející se pocity nebezpečí a ohrožení, které plynou ze zdánlivě všedních situací, až absurdně a iracionálně. Uvedla konkrétní příklad, kdy při úklidu vysává v koupelně, v malém, stísněném prostoru, kde se pohybuje zády ke vchodu do bytu, a pokaždé myslí na to, že kdyby ji někdo v tu chvíli napadl, neslyšela by ho kvůli hluku přístroje přicházet, zároveň by ji nikdo neslyšel a neměla by kam utéct. Dále uvedla, že trpí nočními můrami a zároveň nespavostí. Ráno má potíže vytrhnout se z toho, co se jí v noci zdálo, a začít fungovat v pracovním režimu. Popisuje zvýšenou těkavost a vyhýbání se fyzickému kontaktu s druhými lidmi, včetně blízkých. Pokud ji někdo nečekaně například poklepe na rameno, aby přilákal její pozornost, protože ho nevidí, lekne se tak, že se jí udělá zle, rozbuší se jí srdce, rozklepou se jí nohy a jdou na ni mrákoty. V osobním životě se vyhýbá partnerským vztahům, protože v žádném ze svých předchozích vztahů není opravdu šťastná. Převládají v ní pocity napětí, strachu a zároveň jakési osamělosti, kterou paradoxně necítí, když je skutečně sama. Napětí, které cítí v průběhu svých předchozích vztahů, podle ní souvisí s tím, že podvědomě víceméně neustále čeká, kdy se její partner vůči ní projeví agresivně nebo manipulativně. Vždy při prvním možném náznaku takového jednání vztah ukončuje, víceméně s úlevou a s pocitem, že to aspoň zkusila, nevyšlo to a teď už má body za snahu a klid. Uvedla, že si vlastně moc nedokáže představit, jak to lidé dělají, že zvládnou po celém dni v práci interagovat v rámci rodiny, že na to mají dost sil. Když byla mladší, myslela si, že tuto schopnost jim asi dodává láska. Teď už si to nemyslí, resp. myslí si, že takové množství lásky, které by ona potřebovala k tomu, aby byla vůbec schopná fungovat v partnerství, jí nikdo nedokáže dát a ani to po nikom nemůže dost dobře chtít. Interakci s druhým pohlavím zvládá vždy jen pod vlivem alkoholu, což ji netěší, ale tak to je. Terapií prochází téměř nepřetržitě od svých 27 let po dobu necelých deseti let. Ukončuje ji jednak z finančních důvodů a jednak proto, že ji vyčerpává se k tomu všemu neustále vracet a nacházet stále jednu a tu samou příčinu v nespočtu situací, zejména když ví, že se jedná o celoživotní téma. Na druhou stranu uvádí, že jí terapie rozhodně je velkým přínosem a ráda by se k ní zase vrátila, až si odpočine. Stále užívá antidepresiva typu SSRI, 100 mg denně. Lékům na úzkost a na spaní se brání, ačkoli jí jsou opakovaně nabízeny, protože se bojí, že už by to nebyla ona. Pomáhají jí i lázně, kde si odpočine a je víceméně nucena se soustředit jen na sebe, na nic jiného, na tři týdny jednou za dva roky, pokud jsou „na křížek“. Uvádí, že žije prostě s tím, co má k dispozici, den za dnem, týden za týdnem, rok za rokem, a že to je vyčerpávající, protože si tyto okolnosti nevybrala. Snaží se ale nekonfrontovat se s myšlenkami na to, čeho mohla dosáhnout a kde mohla být, kdyby měla jen trochu normální dětství a dospívání, protože by ji to jen dál vysilovalo a k ničemu by to nevedlo.

126. Poškozená RNDr. M. Ch. ve svém prohlášení uvedla, že než potkala v roce 1979 Ing. Ch., byla normální, mladá dívka, studentka přírodovědecké fakulty v xxx. Hrála v cimbálové muzice, měla kamarády, dokázala se radovat a smát. V průběhu manželského soužití se postupně měnila v loutku, která není schopná ochránit sebe, natož své děti. Trápí ji, že se nedokázala vzepřít tyranii dříve a tím umenšit dopad chování a jednání Ing. Ch. na své děti. Uznává svůj podíl na traumatizaci dětí. Neuvědomovala si tehdy, jak moc děti ovlivňuje atmosféra trvalého strachu a napětí. Na konci soužití, v roce 2011, byla už jen němou služkou, robotem, který bez námitek plnil veškerá přání manžela. Necítila radost ani smutek, strach nebo bolest. Chtěla zmizet ze světa, někam se vypařit a prostě už nebýt. Nacházela se ve vegetativním stadiu, přežívala, cítila naprostou otupělost a smrtelnou únavu. Za pomoci dětí se z posledních sil sepsala žádost o

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

rozvod. Nedokázala se vůbec soustředit ani na čtení, měla veliký problém zformulovat smysluplný text. Myslí si, že následné nasměrování rodiny do neziskové organizace Rosa mělo v té době rozhodující vliv na další vývoj situace. Uvedla, že nebýt nezištné odborné pomoci, dopadlo by vše jinak a podstatně hůř. Cítila se tehdy naprosto dezorientovaná, vyděšená k smrti. Jen díky trpělivému a klidnému vedení, kterého se jí dostávalo od pracovníků Rosy, se pomalu začínala vymotávat z bludiště. Nedokázala tehdy rozlišovat, co je pro ni dobré a co není, ale cítila, že musí poslouchat jejich rady. V té době vnímala jako velký hendikep svou neschopnost komunikovat. Obávala se, že se nebude schopná vyjádřit u právničky, při kontaktu s policií, na úřadech. Ještě docela nedávno kromě pozdravů nebyla schopná běžné konverzace například se sousedy. Nedokázala popsat své potíže u lékaře, styděla se požádat o léky. O antidepresiva si řekla až při třetí návštěvě. Asi od roku 2013 docházela do terapeutické skupiny v intervenčním centru. Zde jen seděla a poslouchala, bála se zapojit do diskuse a mluvit před více lidmi. Obecně měla velkou nedůvěru k lidem, kromě nejnútnejších pochůzek nikam nechodila. Někdy byl problém i s nákupem v samoobsluze. Připadala si divná, neohrabaná, jiná než ostatní a myslela si, že to na ni každý vidí. Padaly jí věci z rukou, nedokázala rychle spočítat peníze. Často se bezdůvodně i na veřejnosti rozplakala. Nejhorší období nastalo po vykazání Ing. Ch. v roce 2012. Měla permanentní strach, že se vrátí a někde si na ni počká. Hlavně poté, co ho zahlédla v blízkosti bydliště v době, kdy měl soudní zákaz přiblížení. Byla stále ve střehu, kontrolovala okolí, lekala se lidí, kteří jí připomínali manžela. Připadala si jako součást akčního filmu, čekala, že se může stát cokoli, kdykoli a odkudkoli. Začala špatně spát, budila se s pocitem, že manžel je nablízku, a potom už nedokázala usnout. Aby mohla chodit do práce a normálně fungovat pro děti, začala užívat antidepresiva, poté už zlé sny nebyly tak časté. V zaměstnání nikomu neřekla, že byl manžel vykazán, že potom bydlela v azylovém domě a měla problémy. Snaží se, aby nikdo nic nepoznal. Měla výhodu, že většinu času vykonávala monotónní rutinní práce. Opakující se činnosti ji uklidňovaly v momentech, kdy ji sevřel strach a vnitřní třes a nebyla schopná soustředit se na složitější problémy. Řešení těchto problémů odkládala na dobu, kdy se začala zase cítit lépe. Často se jí stávalo, že všechny poruchy nebo neshody, ke kterým v práci docházelo, automaticky vztahovala na sebe. Považovala to za přirozené, že jsou to její chyby a její neschopnost, které to zapříčinily, i když to tak není. Naopak se cítila nepatřičně při ocenění nebo pochvaly od ostatních spolupracovníků. Nepovažovala se za důležitou, necítila, že má nějakou hodnotu. Pro bývalého manžela byla „xxx“, jak sám říkával, užitečné zvířátko. Na svoji práci nečekala žádné pozitivní reakce. Pochvala ji spíš znejistila. Vůbec nechápala občasné pochvaly ohledně zevnějšku. Do zrcadla se téměř nedívala, bylo jí to nepříjemné. Asi před rokem si místo malého zrcadélka v koupelně pořídila běžné velké zrcadlo. Nakupovat chodila jen v případě nezbytnosti a stejně měla nakonec výčitky, že vyhazuje peníze, že věc vlastně nepotřebuje. V současné době se její komunikace s okolím výrazně zlepšuje, dokáže promluvit se sousedy, v práci se nebojí zapojit do diskuse k pracovním nebo osobním tématům. V rámci možností vede normální život, postupně se učí odpočívat, což pro ni dříve nebylo běžné. Velkým přínosem pro zlepšení komunikace je pro ni terapeutická skupina v neziskové organizaci Acorus, kterou navštěvuje asi od roku 2018. V prostředí žen, které mají podobnou zkušenost s domácím násilím, se cítí dobře, postupně ztrácí zábrany mluvit s nimi o čemkoli, nejen o smutné minulosti. Asi dva roky docházela na psychoterapii k Mgr. D. G.. Co se týče vztahů s rodinou, nejbližší jsou jí děti a jejich partneři. Snaží se navázat důvěrnější vztah s vnoučkem, i když cítí, že jí to moc nejde, jako by z ní vypadla nějaká důležitá součástka, ale doufá, že to časem přejde. Kontakt s manželem minimalizovala od jeho vykazání. Několikrát se potkali během rozvodových soudů. Naposledy ji kontaktoval telefonicky asi v roce 2021. Volal jí na pracovní linku a chtěl po ní, aby stáhla žalobu a napsala prohlášení, že jeho jednání nedosahovalo takové intenzity, jako je uvedeno v obvinění. Vyhrožoval, že pokud to neudělá,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z. P.

majetkově se s ní nevyrovná. I když je to už deset let od vykazání, její tělo na jeho telefonát reagovalo stejně jako před lety. Spustil se vnitřní třes, stáhl se jí žaludek a bylo jí zle. Odpověděla mu sice rázně a snad klidně, možná mu i praskla telefonem. Pak utekla za kolegyní, aby ji někam schovala a zapřela, kdyby se objevil na pracovišti. Měla pocit, že když volal vnitřní linkou, musí být někde blízko. Asi hodinu seděla zavřená v temné místnosti a snažila se uklidnit. Věděla, čeho byl schopen, že žádné emoce necítí, ničeho se nebojí a reaguje zkratkovitě. V dalších dnech se jí opět vracely sny o něm.

127. Asi v roce 2007 se u ní projevila autoimunitní reakce na stres. Narostla jí struma pod krkem a kvůli propadlé nožní klenbě chodila s velkými obtížemi, každý krok ji bolel. Začala docházet na endokrinologii a brát léky. Na pravidelné kontroly dochází dodnes a pokračuje v medikaci. S nohama přes půl roku chodí na ortopedii na injekce, které pomáhají. S přibývajícímí lety u ní postupně vymizely projevy jako bušení srdce, tlak na hrudi, pocity nedostatečné možnosti se nadechnout, pocit balvanu v žaludku a nucení na dávení, noční buzení. Dosud u ní přetrvává extrémní lekavost. Když k ní někdo nečekaně přistoupí zezadu, osloví ji nebo na ni sáhne, vyleká se a křičí.
128. Za největší dopad jednání bývalého manžela považuje svou přetrvávající nedůvěru k lidem, především k mužům. Uvědomuje si, že není schopná hledat dalšího partnera. Jsou jí velmi nepříjemné i náhodné doteky – například v tramvaji si vedle muže nikdy nesedne. Uvedla konkrétní situaci z práce, kdy ji kolega přátelsky vzal kolem ramen, na což reagovala otřesením a žádostí, aby to už nikdy nedělal. Nevěří, že by se pro ni mohl najít vhodný partner. Myslí si, že bude vždy přitahovat jen psychopaty.
129. Poškozená Ing. E. B. Ch. ve svém prohlášení uvedla, že bez ohledu na výsledek soudu je ráda, že se na tuto cestu společně s matkou a sourozenci vydali. Osobně jí to pomáhá zodpovědět otázky, na které by se dotýčných nikdy nezeptala. Pomáhá jí to pochopit, že jejich život nebyl formován jen otcem. Svůj vliv na ně měli i všichni bližní, kteří se k nim buď otočili zády, nebo mlčky přihlíželi. Věří, že skutečnost, že jsou dnes svobodnější, je výsledkem jejich společné odvahy a víry, že život opravdu může vypadat jinak – a že to může být jejich vlastní život. Pokud má vystihnout, co v poslední době pocítuje, pak je to ztráta. Uvědomuje si, že přerušení vztahů s celou rodinou otce bylo jasné už ten večer, kdy její matka volala babičce F.. Zůstává jí tehdy ještě rodina matky. Po výpovědi babičky M. a pobouřených reakcích tet, že babičku vůbec vystavují takové nepříjemné záležitosti, jako je výslech, si jen pomalu po všech těch letech zpracovává, že ani těmto lidem na nich asi nezáleží tolik, jak si myslela, jak doufala. Především ztrácí iluze o babičce M.. Není tou vysněnou babičkou Boženy Němcové, pečující, starostlivou ženou, která je přeci jenom chtěla bránit. To jí zkrátka bolí. Neztrácí ale víru v lidi, ve společnost. Myslí si, že jí to na cestě k normálnímu životu ve společnosti velmi pomáhá. Vnímá však, že něco z toho už její matku a sestru jako by opustilo. Jako by jim prostě došly síly. Uvědomuje si, že za sebou mají dlouhou a vyčerpávající cestu, kterou musely kráčet nejdéle ze všech čtyř. Někdy je pro ni náročné zůstat s nimi pod tím černým mrakem, který nad nimi visí. A ještě těžší je snažit se je z té tmy vytáhnout. Běžné lidské situace jsou pro matku velmi stresující a vždy očekává to nejhorší. U sestry je pro svědkyni čím dál složitější odhadnout její reakci. Cítí, že se jí nějakým způsobem vzdalují. Za nejbolestnější považuje skutečnost, že její matka je sice milující člověk, ale jakoby nemá schopnost její lásku přijímat. Jako kdyby jí to působilo bolest, jako kdyby si ji nezasloužila.
130. Pokud je za nějakou svou vlastnost ráda, pak je to právě její víra v dobro, možná v očích jiných je to naivita. Chce na tom pracovat, aby ji neopustila, a nepoleví ve snaze ukázat ten svůj růžovější svět matce a sestře. Chce, aby v něm mohli být všichni společně. Uvědomuje si, že jí

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

možná při kontaktu s jinými lidmi chybí sebevědomí, že každý a všechno má vždy přednost před ní, a že odmítnout umí jen ty úplně nejbližší. Pochopila však, že tímto svým naučeným chováním se může sama vzdalovat svým bližním, a co hůř, tím je zraňovat. Proto začíná jednou týdně docházet na terapii a snaží se pomalu přestavět tu překroucenou pyramidu hodnot a vůbec najít svou vlastní hodnotu, aby nebyla tím neustále těkajícím člověkem, který jen čeká na rozkaz, čeká na zadání, hledá přání ostatních, které má splnit. Chce být klidnějším člověkem a lepším partnerem, který nemá strach být sám sebou, a především, aby vůbec byla schopna být jednou třeba i dobrým průvodcem v životě pro své vlastní děti. V tom ji nyní pomáhá jednak pravidelná týdenní terapie a také medikace.

131. Poškozený Ing. Arch. M. Ch. ve svém prohlášení uvedl, že si myslí, že se mu od doby vykazání otce ze společné domácnosti až do současnosti podařilo zbavit určité úzkosti a zátěže. Přesto se u něj nadále objevují pocity přetrvávající nedostatečnosti a nepatřičnosti. Všimá si běžných věcí v jejich životech, zejména u matky a u sester. Mrzí ho, když vidí, že je často ovládá stres a úzkost. I dnes se mu takřka denně stává – pravidelně například při řízení či manuálních činnostech – že v hlavě slyší komentáře otce vůči své osobě.
132. Domnívá se, že vlivem určité izolace a odloučenosti jejich domácnosti od okolního světa byl pro ně, děti, otec svým způsobem vynucovanou autoritou. Věty, které otec tisíckrát nahlas pronesl, se na nich podle něj zkrátka podepisují, bez ohledu na to, jak je kdo hloupý, tlustý nebo rozmazlený. Teď už chápe, že otec tohoto stavu vědomě a dlouhodobě zneužíval. Uvedl, že i dnes potřebuje vyvinout velké mentální úsilí k tomu, aby například realizoval některé telefonáty nebo si v běžných situacích obhájil své stanovisko. Má pocit, že ho celá tato zkušenost připravila o určité množství životní vitality či koncentrace, kterou nyní nedokáže věnovat vlastní rodině. Za osvobozující považuje čist formulace obžaloby ve světle toho, že tyto skutečnosti dlouhodobě přehlíželo nebo odmítalo vidět jejich nejbližší okolí.
133. Soud všechny provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a ve všech souvislostech. K závěru o vině obžalovaného dospěl soud při hodnocení všech shora provedených důkazů.
134. Obžalovaný závěry znaleckých posudků, ze kterých, ale soud při svém rozhodnutí vychází, a které stanovují závážné psychické alterace zbylých členů rodiny, vůbec neakceptuje. Závěry znalců považuje za neobjektivní a tedy nesprávné. Důvodem tohoto jeho tvrzení je jím odkazovaná skutečnost, že znalci při své činnosti měli jako podklad 86 stran stížností a stesků poškozených, ale ani jedno slovo stran toho, jak na celou záležitost nahlíží obžalovaný. Toto zapříčiňuje věcnou nesprávnost znaleckých posudků zpracovaných k posouzení psychiky a osobností poškozených. Obžalovaný to přirovnává k tomu, jako když by se dala zedníkovi mizerná malta, tak zeď, kterou z ní postaví, bude „na kočku“. , proto znalci, pokud nezohlednili jeho vyjádření, nemohli podat objektivně správný posudek.
135. Naproti tomu ve vztahu ke zprávě o psychologickém vyšetření zpracované Mgr. Ď., obžalovaný uvádí, že přístup toho psychologa byl správnější, neboť vypracování zprávy předcházelo 7 sezení, dále mu poskytl i tři elaboráty, které vypracovaly jeho děti (přílohy ik žalobě o rozvod), kde se již opakovaly ty věci, které jsou nyní předmětem trestního stíhání. Tedy Mgr. Ď. měl i protistranu, jeho závěry jsou tedy objektivnější. Znalci, kteří poškozené vyšetřili, při určování jejich psychických problémů tak vycházeli z jejich vyjádření, z jejich popisů toho, co zažívají, a to se nedá racionálně ověřit, detekovat jako např. jasně zjiitelná xxx jeho bývalé manželky, která může způsobit proměnu lidské osobnosti, psychické problémy. S tou ale znalci obžaloby vůbec nepracovali. K těmto námitkám soud uvádí, že do značné míry

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z. P.

vychází ze základní obhajoby obžalovaného, že se ničeho nedopustil, poškozené považuje za lháře. Objektivně zjištěné psychické problémy poškozených zapříčiněných jednáním obžalovaného, tak jak zjistili znalci, a tak jak o nich vypovídají samotní poškozené, nechce obžalovaný akceptovat. Je zcela věcí obžalovaného, jakou zastává obhajobu, nicméně soud vzal za zcela prokázanou existenci psychických poruch, kterými poškození trpí, není důvod nevěřit odborným závěrům znalců. Znalci své závěry před soudem obhájili, popsali své metody, součástí jejich znaleckého zkoumání bylo vyšetření poškozených, byly uvedeny relevantní zdroje, podklady a materiály, se kterými znalci při své práci pracovali. Soud vůbec nemá pochyb o dostatečnosti a komplexnosti zpracování, není rozhodné, že např., jiný odborník postupoval jinak. Nad to z provedeného dokazování vyplývá soulad mezi tím, jak své pocity a stavy popisují poškození s tím, co zjišťují znalci, vysvětlují, jaké změny v jejich psychice působilo dlouhodobý stres ze společného soužití s obžalovaným. Příčina změn v psychickém stavu, který v případě některých poškozených vedl až do následku odpovídající právně způsobení těžké újmy na jejich zdraví, neboť i zmiňované psychické poruchy lze v tomto směru považovat za vážnou déle trvající újmu na zdraví, byla v řízení jednoznačně prokázána.

136. Soud neshledává důvody, proč poškozeným nevěřit, jejich výpovědi byly velmi autentické, plné prožitku, soud měl bezprostřední možnost hodnotit, jak poškození při výslechu reagují, jak odpovídají. Nelze vůbec odhlédnout, že jen samotný výslech byl pro všechny velmi stresovou situací, kdy ožívání něčeho, čeho se snaží pod dohledem terapeutů a medikací zbavit, nepřispíval k jejich psychické pohodě. Poškození vypovídali konzistentně a shodně, a to o událostech, které v interakci s obžalovaným prožívali po dobu mnohaletého období. Jejich výpovědi soud hodnotí jako zcela prosté nějaké deformace v neprospěch obžalovaného. Poškození nezávisle na sobě vypovídali souladně, vůbec nelze uvažovat v tom směru, že jejich výpovědi byly naučené, či jakkoliv instruované. Slyšení znalci se rovněž vyjadřovali k obecné důvěryhodnosti poškozených, kdy nezjistili žádné důvody, proč jejich výpovědi nepovažovat za důvěryhodné, při zhodnocení konkrétní důvěryhodnosti poškozených svědků soudem se lze vyslovit v tom směru, že je soud je považuje za skutečně důvěryhodné. Pokud by výpovědi poškozených měly být nepravdivé skutečnosti, jak tvrdí obžalovaný, z důvodu toho, že poškození mají děravou paměť, v jejich výpovědích jsou momenty, které nedokáží obžalovanému vysvětlit, soud k tomu uvádí, že jejich výpovědi jsou jasné a logické, zapadají do dalších provedených důkazů, není v nich žádný rozpor, který by se nedal logicky vysvětlit. Soud je zcela oprávněn po provedeném dokazování přiklonit se k té verzi, která se jeví jako pravdivá, úplná odpovídající skutkovým zjištěním, byť to může být přesně proti tomu, jak vypovídá obžalovaný. Soud ve výpovědích poškozených neshledává nejasnosti, naopak lze tvrdit, že pokud si poškozený nebyli něčím jisti, jak se odehrálo, sami to spontánně přiznali, nesnažili se něco upravovat tak, aby to vyznělo v neprospěch obžalovaného. Např. slyšená RNDr. Ch. si při své výpovědi nebyla jistá tím, jak se odehrála událost, při které si poranila hlavu pádem pravděpodobně po krátkodobé ztrátě vědomí, a nijak sama spontánně obžalovaného neoznačovala jako původce vzniku tohoto poranění. Nebyla si jista průběhem události, připouštěla krátkodobý výpadek paměti, a přestože v rodině mohlo zřejmě existovat podezření, že i s touto událostí mohl mít obžalovaný nějakou souvislost vzhledem na to, jak se před tím k členům své rodiny choval, nedávala mu poškozená nic za vinu. Její výpověď nelze vůbec hodnotit jako mstivou.

137. Soud v rámci prováděného dokazování reagoval na námitky obžalovaného stran nedostatečnosti podkladů znalců, stejně tak v případě zmínek o xxx, byl příslušný znalec dotazován na tuto problematiku. Stran kompletnosti podkladů pro vypracování posudků lze ještě doplnit, že z § 107 odst. 1 tr. řádu vyplývá, že znalec, který provádí v dané trestní věci

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z. P.

znalecké šetření, vychází z podkladů, které jsou v trestním spisu. Vlastní znaleckou činnost pak vykonává tak, kdy sám rozhoduje, co je zdrojem dat potřebných pro vytvoření znaleckého posudku, tedy pracuje s tím, co poskytuje informace potřebné k vyřešení zadané odborné otázky, jde-li o zdroj věrohodný. Výběr zdrojů je na znalci. Není tedy jakkoliv v rozporu s právem, pokud by ono písemné vyjádření obžalovaného k věci nebylo součástí spisu, pokud by znalec potřeboval něco vysvětlit, sám by se příslušných podkladů dožadoval. Nad to se konkrétně znalci k dotazu soudu jednoznačně vyjádřili v tom směru, že k posouzení psychiky a osobnosti poškozených, což byl jejich znalecký úkol, písemné vyjádření obviněného k věci není pro ně validním podkladem, jde o jeho vyjádření, osobnost obžalovaného neposuzovali, a ani nemohou posuzovat konkrétní důvěryhodnost, a to ani u svědků či obviněného, to je věcí soudu. Konkrétně pak zjištění, že obžalovaný se necítí být vinným, jakkoliv nijak nemění jejich odborné závěry např. stran určení psychiatrické diagnózy jako např. porucha přizpůsobení s úzkostně depresivní symptomatikou bez rozvinutí do klasické posttraumatické stresové poruchy u poškozené RNDr. Ch., posttraumatická stresová porucha F43-1, kterou utrpěla poškozená Ing. M. Ch., poruchu přizpůsobení F43-2 s úzkostně depresivní symptomatikou v případě poškozené E. B.. Dále nelze přisvědčit ani druhé vytýkané námitce obžalovaného, stran možného nezohlednění onemocnění boreliózou, neboť soudní znalec MUDr. Tichý před soudem uvedl, že pokud poškozená RNDr. Ch. měla prodělat onemocnění xxx a měla z toho být léčena, jeho odborné závěry to nemůže změnit. Při daném onemocnění by mohly vznikat určité následky, ale typu např. únavového syndromu, a to se projevuje v té oblasti výkonové, ale u většiny lidí, když je xxx řádně přeléčena antibiotiky, tak se to tam neobjevuje. Nad to znalec rozvinul a odborně posoudil i domněnku obžalovaného stran toho, do jaké míry mohlo její psychické zdraví ovlivnit, pokud snad u poškozené měla být diagnostikována dle biochemických vyšetření také xxx xxx. K tomu znalec uvedl, že by pro přesnější vyjádření byl potřeba konkrétní nález, nicméně na základě vlastního vyšetření poškozené znalec nezjistil, že by se u této poškozené projevovala organicita, kdy v důsledku xxx na mozkou mohou vznikat diskrétní změny, které se u pacienta pak projevují např. pomalým psychomotorickým tempem, pozdní, tedy jakoby prodlouženou reakcí na otázky, jednodušším projevem. Tyto projevy ale znalec u poškozené při vyšetření neshledal, nepovažoval to ani za nutné přešetřit v rámci např. psychologického vyšetření, lze to tedy vyloučit. S ohledem tato zjištění z výsledku znalce soud zamítl návrh na provedení důkazu odborným článkem, ale i nepotřebné další znalecké vyšetření jinými znalci.

1. Obžalovaný velmi často ve své obhajobě vytrhává jednotlivé části např. z výpovědi poškozených, které pak interpretuje izolovaně, činí z nich přehnané závěry, kdy ztrácí zcela vztah k ostatním výsledkům dokazování. Mnohdy v rámci jeho obhajoby, pokud bylo dokazováno prostřednictvím fotografií, bylo interpretováno a poukazováno na to, co daná fotografie třeba vůbec nezachycovala. K metodě hodnocení důkazů je nutné obžalovanému osvětlit, že dokazování je ovládáno určitými zásadami, a to např. zásadou vyhledávací, bezprostřednosti a ústnosti, volného hodnocení důkazů a presumpcí nevinu. Důkazy hodnotí ten, kdo je v souladu s principem bezprostřednosti a ústnosti provedl, protože jen díky tomu může konkrétní důkazní prostředek vyhodnotit a získat z něj relevantní poznatky. Zásada bezprostřednosti ve spojitosti se zásadou ústnosti zde hraje významnou roli, soud je přímo ovlivněn nejen samotným obsahem důkazního prostředku, ale i jeho nositelem (pramenem důkazu). Jen takový způsob dokazování může hodnotícímu orgánu poskytnout jasný obraz o dokazované skutečnosti a vynést rozhodnutí pod bezprostředním dojmem z provedených důkazů. Soud v tomto případě všechny poškozené vyslechl, měl jednoznačně možnost nabýt dojem o jimi uváděných skutečnostech na podkladě bezprostředního dojmu z přímého vnímání

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

v osobním kontaktu. Pokud tedy soud výpovědi poškozených považuje za důvěryhodné, činí tak, protože si jejich důvěryhodnost sám mohl ověřit a zhodnotit. Jejich výpovědi považuje za důvěryhodné, protože jsou podporovány např. odbornými závěry znalců. Znalci vyloučili např. že by poškození byli z důvodu nějaké duševní poruchy neschopni vypovídat, stejně tak vyloučili, že by např. své psychické potíže nějak simulovali, zveličovali, jejich psychiatrická diagnóza má podklad v konkrétních zjištěních. Stejně jako soud hodnotí pravdivost např. výpovědi poškozených či jiných ve věci vypovídajících svědků, hodnotí skrze ostatní provedené důkazy pravdivost výpovědi obžalovaného, neboť pouze tak může rozhodnout ve věci. Je to právě obžalovaný, kdo např. ve své výpovědi neustále inklinuje k obviňování své bývalé manželky, když ji nepravdivě označuje, jako vykonavatele fyzických trestů na jejich dětech, děti toto nejenom popírají, ale jasně pospalí rozdíl v tom, kdy a jakým způsobem je trestal obžalovaný a kdy matka. Je to právě obžalovaný, kdo šíří svou obhajobu o nereálnosti a nepravdivosti domácího násilí, kdy z jeho pohledu se odehrávat nemohlo, když okolí žádné známky násilí např. na dětech nepozorovalo, nikdo z okolí nic neslyšel apod. Toto vysvětluje, proč obdobná sdělení na jeho obhajobu předkládají jeho příbuzní, kteří v podstatě opakuji jen to, co slyšeli od obžalovaného, aniž by ovšem reálně znali detaily toho, jaký skutečný život rodina vedla. Pokud obžalovaný vypovídá k jednotlivým událostem, které jsou poškozenými líčeny v jeho neprospěch, nabízí nespočet drobných (pro věc nepodstatných) detailů (např. rozbití brýlí o dlaždičky, rozdíl, zda měl strčit ženu do toku řeky či potoku, a do kterého apod.), ovšem za situace, kdy je konfrontován s např. konkrétní lékařskou zprávou o příčině vzniku poranění xxx xxx bývalé manželky, kde je uvedeno, že byla napadena manželem, uvádí k tomu, že k tomu nemá žádné detaily. Zároveň obžalovaný velmi často v rámci své obhajoby sklouzává k tomu, že zcela odbíhá do podstaty věci, např. tím, kdy se vyjadřuje, že mu není vůbec jasné, proč by měl být trestně stíhán např. za nadávky, za běžný výprask dceři na zadek za její pubertální výjev při štedrovecerní večeři, za to nedostatečně chválil své děti apod. Ze závěrů znalce psychologa, který obžalovaného vyšetřoval vyplývá, že jeho osobnost je narcistní, přeceňuje svoji hodnotu, obtížně si přiznává neúspěchy, spíše hledá chybu u druhých, a to i za svá selhání. Tato zjištění přesně korespondují s tím, jak se obžalovaný prezentoval v rámci své obhajoby před soudem. Z těchto všech důvodů soud obhajobě obžalovaného neuvěřil, považuje ji za účelovou, v mnohém lživou, a zejména což je pro dokazování nejpodstatnější vyvrácenou ostatními provedenými důkazy.

2. Obžalovaný v rámci své obhajoby tvrdí, že fyzické tresty se v jejich rodině příliš nepoužívaly, pokud k nim došlo, šlo toliko o výchovný prostředek provedený přiměřeně, obžalovaný zmiňuje nasekání na zadek. Jako takový např. zmiňuje události týkající se dcery M., ke které došlo o Vánocích v roce 1996, kdy za „pubertální výjev“ dostala na zadek, obžalovaný zdůrazňuje, že nešlo o žádné nepřiměřené násilí, k výprasku nepoužíval žádných nástrojů. Zároveň uvádí, že to byla v podstatě jediná příležitost, při které dcera M. od něj dostala na zadek. Nad to obžalovaný doplňuje, že pokud byly děti fyzicky trestány výpraskem, byla to převážně jeho manželka, kdo děti tímto způsobem trestal. V tomto ohledu zmiňuje např. výprask dceři E. B. na Tchaj-wanu, kdy sice operativně opatřil bambusový proutek, ale vykonavatelkou, ale i zadavatelkou fyzického trestu byla jeho manželka. Dle jeho tvrzení matka děti fyzicky trestala často. Tato tvrzení obžalovaného spolehlivě vyvracejí výsledky svědků, a to jeho dětí a jeho bývalé manželky. Výsledky tří dětí, shodně popisují, že fyzické tresty od obžalovaného byly intenzivní, razantní, působící jim fyzickou bolest. Nad fackami se nepozastavovali, opakované bití bylo na denním pořádku. Obžalovaný fyzickým trestáním udržoval svoji autoritu, děti podřizovaly své chování v podstatě obavě z toho, aby vůči nim obžalovaný násilí neužil, bály se ho. Byly to právě fyzické tresty obžalovaného, které u nich

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

vedly k pocitu strachu a ponižování. Tak vnímaly fyzické trestání od otce, nešlo o nějaký výchovný prostředek v podobě plácnutí přes zadek. Naproti tomu, což činí jejich výpovědi autentickými, a o to důvěryhodnějšími, shodně tvrdí, že pokud je fyzicky trestala jejich matka, násilí nebylo nepřiměřené, z její strany šlo o mírné plácnutí, bylo to spíše symbolické, ale zejména děti věděly, čím se provinily. Matka jim měla vysvětlila, za co je trestá, oproti otci, který je v podstatě mnohdy fyzicky napadal zcela bezdůvodně, nečekaně. Velmi často oběti jeho bití nevěděly, a ani se nedozvěděly, čím se měly fakticky provinit, že vůči nim obžalovaný začal jednat násilně. To je podstatný rozdíl stran toho, co soud zjistil, jak děti vnímaly fyzické tresty od matky a od otce. Je naprosto irrelevantní, že obžalovaný v rámci své obhajoby popisuje mnohé události (kdy se děti měly nějak kázeňsky provinit, ať zmiňuje ztrátu klíčů, kouření případně výběru školy), které podle něj mohly zavdat fyzickému potrestání, ale tyto situace on vůbec výchovně neřešil, a rozhodně nepřistoupil k násilí. Je totiž rozhodné, že v dokazování byly zjištěny konkrétní situace, kdy obžalovaný k nepřiměřenému fyzickému násilí přistoupil, byly zjištěny konkrétní popsání události, ale skutečnost, že fyzické bití dětí i matky bylo ze strany obžalovaného zcela běžné a dlouhodobé. Děti ve svých výpovědích popisují, že bití bylo v podstatě běžnou součástí jejich dětství, narodily se do této výchovy, až např. v pozdějším období zjistily, že násilí zdaleka není běžná výchovná norma v ostatních rodinách, že mimo jejich rodinu není násilí vůbec běžné. Poškození také shodně vypověděly, že s tím, jak rostli, stávali se fyzicky vyspělejšími, obžalovaný od násilí (prováděno převážně) bitím ustupoval, zatímco přistupoval k jiným formám týrání, a to psychickému, případně i ekonomickému, aby si zajistil vůdčí postavení v rodině. Všichni poškození popsali, že vedle fyzické bolesti, které jim bití obžalovaného působilo, pro ně byla také velmi úporná nejistota spojená s tím, že obžalovaný byl ve svém násilnickém chování zcela nevyzpytatelný. Tedy poškození podléhali psychickému tlaku obžalovaného, kdy je zcela záměrně udržoval v nejistotě a strachu, nad to s e k nim choval zle, posmíval se jim pro jejich vlastnosti, vzhled, jejich názory, které vůbec neakceptoval. Velmi výmluvné jsou sdělení poškozených o tom, že klid a pohodu zažívali v rodině pouze tehdy, když obžalovaný nebyl doma. Poškození shodně popisují, co zažívali, když byl jejich otec doma, kdy se ocitly v pocitech strachu, bezmoci všichni snažili nedat mu jakoukoliv záminku k tomu, aby ho vyprovokovat k agresi, kterou vůči nim realizoval.

3. Pokud obžalovaný popisuje potrestání dcery M. o Vánocích fyzickým trestem, případně i jiný incident spojen s fyzickým násilím vůči jeho dalšímu dítěti (fyzické potrestání dcery E. B. na Tchaj-wanu), nevypovídá o nich pravdivě, zlehčuje ho, bagatelizuje. Bití dcery M. o Vánocích byli přítomní ostatní členové rodiny, další dvě jeho děti a bývalá manželka. Všichni shodně jeho fyzický útok na M. popisují jako zcela nepřiměřený co do intenzity užitého násilí. Matka vypovídá, že bezmocně plakala, nemohla své dítě, jakkoliv bránit, neboť jakýkoliv odpor či obrana v obžalovaném zvyšovala agresi, a to ať již vůči bránícímu se, nebo tomu, kdo by mu chtěl pomoci. Samotné děti vypověděly, že pokud obžalovaný směřoval násilí vůči nim, nebránily se, neboť jednak žádná účinná aktivní obrana vzhledem k fyzické převaze obžalovaného nebyla možná, a dále vyzbrozovaly, že čím více se dítě bránilo, tím bylo násilí delší, pokud by se aktivně bránily, podněcovalo to obžalovaného k ještě větší a další agresi. Děti shodně vypověděly, že si na násilí zvykly, nic jiného od dětství nezažívaly. Nejúčinnější způsob, jak přetrpět fyzické násilí od obžalovaného, bylo ho strpět, nereagovat, nebránit se. Dcera E. B. vypověděla, že v určitém období, v xxx bytě, ji podařilo jednou účinně útoku obžalovaného ubránit tak, že před obžalovaným utekla k oknu, které otevřela, kdy očekávala, že by si násilnické scény v přízemním bytu někdo z ulice mohl všimnout. Poškozená zároveň popsala, že obžalovaný v tomto případě od plánovaného fyzického útoku upustil. Toto v podstatě jednoznačně potvrzuje ten atribut domácího násilí, že jeho pachatel se ho dopouští skrytě bez

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

svědků, tzv. za zavřenými dveřmi, snaží se ho tajit a provádět tak, aby si ho okolí nevšimlo. Nad to potvrzuje i tu skutečnost, že obžalovaný jednal zcela kontrolovaně a cíleně, lze vyloučit jakékoliv jednání např. ve zlobném afektu, snahou obžalovaného bylo násilí vůči jeho rodině skrývat. Proto se jako zcela neúčinná jeví jeho obrana, když se hájí tím, že to nikdo jiný neslyšel, neviděl. Bývalá manželka obžalovaného vypověděla, že pokud se děti zastala, a to např. tím, že je chtěla před úderu obžalovaného chránit vlastním tělem, zpravidla se násilí obžalovaného obrátilo vůči ní samotné, a to bezprostředně ať již v přítomnosti dětí, případně, ji obžalovaný trestal v jiné místnosti, přičemž ale děti věděly, že matka je ve vedlejší místnosti bita. O těchto událostech, kdy byla matka bita otcem děti vypovídají, nutně tedy tomu byly přítomny ať již bezprostředně, či v jiné místnosti, či je otec vykázal ven. Samozřejmě v pozdějším věku uvedené násilné události mezi sebou sdílely, což také nijak neoslabuje jejich důvěryhodnost. Děti vypověděly, že slyšely rány, když otec matku byl řemenem. Nejde o nějaký nereálný příběh, který by si děti vymyslely, byla to realita, kterou prožívaly. Žádný z poškozených nezmiňuje, že by při fyzickém bití obžalovaný na ně zároveň řval, křičel, nebo se při výlevu své agrese choval hluchně např. boucháním do nábytku, rozbíjením věcí v domácnosti. Tedy jednání obžalovaného nebylo takové, aby ho nutně museli slyšet např. ostatní obyvatelé domu, kde rodina žila. Opět se tedy potvrzuje, že v případě obžalovaného šlo o domácí fyzické násilí páchané na členech rodiny, které je vykonáváno tak, aby ho okolí nezjistilo a nebylo vnímáno. Poškození vypověděli, že násilí ze strany otce, co do intenzity se v průběhu let měnilo, a to i s ohledem na jejich věk, mimo popisovaných událostí, kdy jim obžalovaný způsobil nějaké faktické poranění (např. poranění ucha bývalé manželce, zlomená ruka dcery M. apod.), a zmiňovaných excesů (výprask na Vánoce), na těle poškozených násilí zanechávalo minimální stopy max v podobě v podobě modřin. V tomto lze odkázat na svědectví dcery M., která vypověděla, že obžalovaný věděl, kam je má bít, aby jim příliš viditelné modřiny nevznikaly. Závěr, který činí obžalovaný, že k žádnému násilí nemohlo docházet, když nikdo z okolí známky násilí (např. modřin) neviděl a nevnímal je velmi zavádějící a zjednodušující. Jednak je nutné toto kontrastovat s tím, že např. dcera M. vypověděla, že pokud byly obžalovaným zbity a měla nějaké známky po násilí, bylo jí studno, nikomu se o tom nesvětovala, naopak tuto skutečnost mimo sourozence a matku s nikým nesdílela, např. ve škole při převlékání na tělocvik se nevystavovala na obdiv. Poškození dále vypověděli, že sice příbuzné (ze strany otce i matky) navštěvovali, nicméně skutečnost, že u nich v rodině dochází k násilí s nimi neřešili, šlo sice o příbuzné, ale jejich vztahy nebyly natolik blízké, aby s nimi tohle řešili. Z dnešního pohledu jsou poškození přesvědčeni, že např. monokly M., které utrpěla o vánočním napadení, příbuzní museli vidět, poškození je popisují, nicméně ani neočekávali, že by to vůbec někdo z příbuzných otce, chtěl řešit, vůbec by neočekávali, že by jim byl někdo pomohl. Skutečnost, že oběti domácího násilí tají, kdo jim poranění způsobil, pokud jde o jim osobu blízkou, je velmi běžná, dokonce je běžné, že pokud dojde k lékařskému ošetření, může být i uváděn lživý důvod vzniku poranění, ať již ze strachu z agresora, či z ostudy, že jim zranění způsobil osoba blízká. Proto ani tyto zjištěné skutečnosti soud nijak nepřesvědčují o tom, že by poškození lhali, že by si snad incidenty vymýšleli. Je nepodstatné, že obžalovaný se je snaží znedůvěryhodnit zdůrazňováním nepodstatných detailů, jako např. tvrzením o tom, že ošetřující lékař dcery M. měl být jeho spolužák, což zřejmě asi nebyla pravda, ale na podstatě věci to ničeho nemění, vůbec to nevyvrací tu skutečnost, že dcera M. byla napadena svým otcem. Právě zjištění o tom, že sama poškozená připouští že před lékařem lhala stran pravdivosti vzniku poranění, když poranění způsobil její vlastní otec, přesvědčuje soud a pravdivosti verzi líčení děje poškozenou. Obdobně pak stran incidentu o Vánocích, kdy obžalovaný akcentuje, že nikdo z příbuzných na známky poranění na zbité M. nepoukazoval. Proto se z jeho strany mohlo jednat o maximálně o přiměřený fyzický trest, který ovšem poškození úmyslně zveličují v jeho neprospěch. K tomu

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z. P.

chce uvést, že útok samotný, a i jeho razanci má soud za prokázaný z výpovědi napadené dcery M., a i očitých svědků, jejich sourozenců a matky, kteří uvedenému incidentu byli bezprostředně přítomni. Každé z dětí si uchovalo na tento konkrétní útok jejich otce poměrně traumatizující vzpomínku, vytyčují ho jako událost, kterou si dobře pamatují, a to pro to, že ji vnímaly jako zcela excesivní, nepříjemnou. Ve slavnostní atmosféře Vánoc prožily událost, která se jim silně a negativně vryla do paměti. Vzhledem k tomu, že děti byly rozdílného věku, vnímaly každé jiné konkrétní detaily případě i jiné části útoku, je tedy nerozhodné, že se ve výpovědích mohou odlišovat např. v tom, co bylo spouštěčem incidentu, kde všude k bití M. docházelo, i jakým konkrétním způsobem násilí vůči M. ze strany jejího otce probíhalo. Poplatno věku dětí, E. B. jako nejmladší vyjadřovala v popisu této situace zejména strach o sebe a své sourozence, zmiňuje, že se schovala v koupelně, doufala, že jim někdo pomůže. E. B. v podstatě i na základě této prožité události považovala v budoucnu Vánoce za období, kdy se „může něco stát“ ve smyslu větší možnosti vzniku konfliktu s jejich otcem. Již starší, syn M. byl konkrétnější v popisu, jak otec M. napadal. Útok popsal tak, že obžalovaný M. začal mlátit, útok se přesunul z pokoje, do koupelny, kde se svědek snažil svou sestru bránit, nepomohlo to, útok dále pokračoval v dětském pokojíku, kde obžalovaný pokračoval v bití, a to dokonce i nástrojem (dřevěnou destičkou, která se úderem rozpadla). Z výpovědi matky byla zjištěna bezmoc a strach, že pokud by zasáhla, pokud by bránila svoji dceru, obrátilo by se násilí proti ostatním, měla strach, že obžalovaný ublíží celé rodině. Poměrně detailní popis podává samotná napadená. M. upřesňuje, že důvodem bití byla její nechut' konzumovat rybí polévku (to ostatně obžalovaný ve své výpovědi potvrzuje), což ho rozčílilo natolik, že obžalovaný ji povalil na zem, sedl jí na hrudník tak, aby se nemohla bránit a mlátil ji pěstmi do hlavy. Útok obžalovaného poškozená pocítovala tak brutální, že se domnívala, že zemře. Dodnes prožívá situace, kdy se při běžných činnostech dostane do stavu, kdy se domnívá že ji někdo napadne a ona se neubrání, tak jak zmiňuje ve svém prohlášení oběti, prožívala noční můry. Zároveň jako velmi ponižující uvádí způsob omluvy, kdy se agresorovi následně musela omluvit a obejmout, kdy tento akt ponížení potvrzuje i svědkyně RNDr. Ch.. V hodnocení toho, zda se uvedený incident odehrál soud vůbec nepochybuje, že by se neodehrál tak jak je popisován poškozenými, nejde o zinscenovaný příběh někým z organizace na podporu obětí domácího násilí, což tvrdí obžalovaný, nešlo o běžné nasekání na zadek. Všichni poškození se shodují na tom, že se incident odehrál, v základních a rozhodných bodech ho popisují poměrně konzistentně, zahrnují ho do dlouhodobého vzorce chování jejich otce vůči nim, kdy přistupoval k násilí bezdůvodně či z malicherných pohnutek. Jejich svědectví je souladné stran nepřiměřenosti tohoto agresivního výlevu jejich otce a bývalého manžela. Pocity, které poškození popisují jako strach o dítě, sourozence, strach, že by se násilí mohlo otočit i proti nim, o to víc v den, který by měl být pro ně dle očekávání velmi radostným a svátečním, jsou skutečné. Podstatné tedy je to, jak týrané osoby (nejenom dcera M., vůči které směřovalo brachiální násilí), ale i její sourozenci a bývalá manželka obžalovaného jednání obžalovaného vnímali, jak o něm zpětně vypovídají a potvrzují, že ho pocítovali jako těžké příkoří, a v tomto ohledu jsou výpovědi poškozených velmi přesvědčivé, pro soud naprosto důvěryhodné. Není podstatné, to čeho se dovolává obžalovaný, že příbuzní na žádná poranění M. neupozorňovali, a proto se to nestalo. Pokud tito svědci vypověděli, že si nevšimli konkrétně poranění M., nebo toho, že obžalovaný zle se svou rodinou nakládal, neznamená to, že jejich výpovědi jsou nevěrohodné, ale ani to, že k týrání ze strany obžalovaného nedocházelo! Z výsledků příbuzných obžalovaného vyplynulo, že jejich vzájemný kontakt byl v podstatě minimální, omezujíc se na krátkodobé návštěvy. xxx byt příbuzní z Moravy navštěvovali jen zřídka kdy. Např. bratr obžalovaného J. zmiňuje jednu návštěvu, časově ji zasazuje do období těsně před vykázáním, kdy o bytu hovoří jako o bytu před rekonstrukcí, jeho vybavení si nevybavuje, ale

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z. P.

rozhodně byl vybaven tak, že se v něm dalo provizorně bydlet. Sestra obžalovaného E. uvádí, že v xxx u obžalovaného nenocovala, převládá popis bytu jako nezařízeného v rekonstrukci, žádné konkrétní detaily stran toho, jak žila rodina obžalovaného, jaké např. řešila problémy či životní situace nebyl nikdo z příbuzných obžalovaného s to před soudem detailně popsat. Nad to např. bratr obžalovaného uvádí, že po nákupu bytu, měl být jeho bratr finančně vyčerpaný, a proto mu na vybavení bytu a běžný rodinný provoz zapůjčil 100 tis Kč, které mu bratr brzy vrátil, neboť jeho bratr měl vysoké příjmy. Stran uvedené půjčky obžalovaný, ale sám vypovídá odlišně, že šlo o finanční rezervu, nebyla určena na vybavení bytu, proto z této půjčky žádné vybavení do bytu nemohl pořídit. Je tedy zjevné, že ani v rámci širší rodiny si bratři zřejmě jeden druhému pravdu nesdělovali. A ačkoliv slyšení svědci, příbuzní obžalovaného, dokážou podat jen obecné informace stran jednotlivých členů rodiny, což odpovídá tomu, co mohli vědět z jejich minimálního společného kontaktu, shodují se v tom, že trestní stíhání obžalovaného je účelově vedeno, aby byl připraven o majetek. Poněkud až absurdně pak vyznívá tvrzení bratra obžalovaného stran fyzického trestání dětí obžalovaného, když uvádí, že děti fyzicky rozhodně nemohl trestat obžalovaný, protože nebyl z důvodu pracovního vytížení, doma, kdy činí závěr, že děti musela fyzicky týrat manželka obžalovaného. Soud dokáže připustit, že příbuzní obžalovaného budou přirozeně podporovat obžalovaného, neboť zjevně pouze obžalovaný byl pro ně zdroj informací, o tom, co se v jeho rodině děje. Nicméně právě z tohoto důvodu nelze jejich svědectví přeceňovat a fakticky obžalovaného nijak jeho viny nezabavují, když u nich převládá spíše neznalost skutečných poměrů rodiny obžalovaného, případně obecná reprodukce obhajoby obžalovaného vystavěná na tom, že jde o komplot poškozených s účelem připravit ho o majetek, že k žádnému týrání nemohlo docházet, neboť nikdo z okolí si ničeho nevšiml. Jak již soud uvedl, v případech domácího násilí je zcela běžné, že osoby, které nemají k aktérům blízko, si ničeho nevšimnou, neboť agresor své jednání provádí skrytě tak, aby nebylo okolím snadno odhaleno, případně může soud i připustit tu zjištěnou skutečnost v dokazování, výslechy poškozených, že jejich příbuzní tušili, že v rodině obžalovaného k nějakým problémům dochází, ale určitě to nechtěli řešit a ani neřešili. Pokud soud vyslechl příbuzné obžalovaného učinil tak i ve vztahu k příbuzným poškozené RNDr. Ch.. Její sestra, I. P., shodně přiznala, že konkrétně nic o týrání nevěděla, nebyla s rodinou sestry v častém kontaktu. Na své sestře pozorovala jistou změnu v chování, to že mohla být nešťastná v manželství s obžalovaným se mohla domnívat, ale detaily s ní neřešila, děti se neptala, děti nebyly sdílné, nechtěla od nich cokoli zjišťovat. Co by učitelce ji přišly děti sestry zamlklé, obžalovaný se v její přítomnosti vůbec neprojevoval. Nesouhlasila s jeho výchovou např. v tom, když dceru M. měl obžalovaný vychovávat tak, že jí říkal: „Dej si facku!“ Ostatně tyto skutečnosti svědkyně považovala za důležité a sdělila je sestře v dopise, který byl jako důkaz proveden, svědkyně se k němu vyjádřila, ale neznala bližší detaily o rodině sestry.

4. Obžalovaný popírá násilí vůči svým dětem, i manželce, je ochoten připustit fyzický trest (výprask na zadek při nekázni jako výchovný prostředek), striktně ovšem odmítá, že by kdy použil nějakého nástroje ke zvýšení intenzity bití. Naopak z užívání nástrojů jako vařečky, mokrého hadru, proutku či prutu obviňuje manželku. V rámci dokazování se snažil skrze určitou etymologii slova lupat v jejich rodině zprostit se obvinění, že by měl lupat děti on. K tomu soud uvádí, že není důležité, z jaké rodiny slovo lupat přišlo, zda to bylo ze strany matky či otce, nicméně podstatné je to zjištění z dokazování, s čím si „lupat“ poškození spojují. V tomto ohledu lze odkázat na jejich jednoznačné výpovědi. Např. dcera E. B. označila fyzické násilí za běžnou součást jejich života, kdy obžalovaný k bití používal řemen, prut, rákosku, pásek. Výraz „zlupat“ označoval výprask rákoskou a byl užíván obžalovaným jako výhrůžka. Syn M. rovněž ve své výpovědi popisoval fyzické násilí jako běžnost, děti dostávaly na zadek

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

mokrým hadrem nebo rákosku, jednu rákosovou tyčku si obžalovaný dovezl z Asie a tu k výkonu fyzických trestů užíval, pro fyzické trestání se užívalo slovo „lupat“. Příbuzní obžalovaného sice výraz lupat přisuzují bývalé manželce, významově to byl výprask v rodině obžalovaného. Konečně lze zmínit i listinný důkaz, a to dopis obžalovaného adresovaný poškozeným, který zaslal z Tchaj-wanu, kdy vedle pozdravů a zajmu o studium dětí, projevuje obžalovaný výtky stran toho, jak mu mají psát, aby mu jejich korespondence byla doručena, kdy závěrem přidává sdělení o svém zjištění, které při cestě učinil, a to: ...že děti se v Číně vydatně lupají!“. Ačkoliv se obžalovaný v rámci soudního řízení užívání tohoto termínu brání, sám ho v dopise z pracovního pobytu užívá. Pokud se to dá do kontextu ostatního dokazování, význam slova je jasný. Lze uzavřít, že obžalovaný nevypovídá pravdivě, poškození přesvědčivě vysvětlují uvedené slovo, s kým a s čím bylo spojováno, dokazování potvrdilo, že právě bití, lupání bylo vlastní právě obžalovaného, kdy k tomu neváhal užít i jiných předmětů, které si za tím účelem opatřil, případně byl schopen si je opatřit např. venku při procházce, při zastávkách na odpočívadlech, kdy se jednalo zpravidla o nějaký proutek nebo prut.

5. Obžalovaný ve vztahu k ekonomickému týrání uvádí, že z jeho strany k žádnému nedocházelo, překrucuje událost s komínkem mincí vysazených manželce k nákupu potravin pro rodinu tak, že veškeré jeho nemalé příjmy předával do dispozice manželky, která byla správcem výdajů jejich rodiny, zatím co on výlučně zajišťoval příjmy. Obžalovaný opakovaně zdůrazňoval, že jeho tehdejší příjmy byly nadstandardní, což rodině zaručovala naprosto komfortní žití. Konkrétní provozní výdaje rodiny, byly v podstatě pod jeho rozlišovací schopnosti. Tím, že ekonomicky svou rodinu netýral má vyplývat např. z toho, že veškeré jeho příjmy zpočátku chodily na bankovní účet jeho manželky, až později, když chtěl obžalovaný přesně zjistit, kam jeho příjmy plynou, když se neutvářela dostatečná finanční rezerva, dle jeho očekávání a výši jeho příjmů, chtěl obžalovaný tok financí znát. Soud v tomto hledu nepřipustil dokazování prostřednictvím obsáhlých analýz zpracovaných obžalovaným, ani prostřednictvím výpisů ze všech bankovních účtů, kterými rodina disponovala. Důvodem uvedeného postupu je to, že skutečnost, zda k ekonomickému týrání ze strany obžalovaného docházelo ani nemohlo být uvedenými důkazy jakkoli objasněno. Na okraj lze poznamenat, že ačkoliv obžalovaný opakovaně vytváří dojem, že šlo o jeho příjmy, neboť plynuly z jeho zaměstnání, nešlo o jeho vlastní příjmy, šlo o společný příjem manželů, tedy i o příjem jeho manželky. Stále šlo o společný příjem, byť byl zasílán na účet, který byl veden, byť na jednoho z manželů. Lze souhlasit s obžalovaným, že jeho vnos na společný majetek byl převážně finanční oproti vnosu jeho manželky např. péče o domácnost, péče a výchov a jejich dětí. Není podstatou skutku, jak velký byl společný majetek, kdo a jakými vnosi se na společném majetku podílel, proto nebylo třeba provádět analýzu příjmů případně výdajů, konkrétní výpisy z bankovních účtů. Obžalovanému je kladeno za vinu, že zneužíval svého postavení k ekonomickému nátlaku (týrání) ostatních členů rodiny. Z výsledku poškozených jednoznačně vyplynulo, že fakticky o tom, jak budou společné finanční prostředky spotřebovány a na co, rozhodoval právě jenom obžalovaný, je nepodstatné, že jeho výplata směřovala na původně registrovaný účet pouze na jeho manželku, když o tom, co se do domácnosti porídí rozhodoval obžalovaný. Být obžalovaný tvrdí, že provozní výdaje nepotřeboval vůbec sledovat, protirečí si v tom, že právě za účelem kontroly spotřebovávání financí, přijal opatření, kdy začal kontrolovat výdaje rodiny tím, když si založil vlastní účet. Děti jsou ekonomicky závislé na svých rodičích, jejich náklady se s postupujícím věkem zvyšují, pokud studují, nejsou a ani nemohou být ekonomicky nezávislé, proto jejich finanční potřebu vykrývají jejich rodiče, což je spojován s povinností je vyživovat je. Poškozený, syn M. uvedl, že studium v jejich rodině bylo vždycky důležité, byť pro něj doma neměli vhodné podmínky, např. tím, že otec dceru M. při studiu medicíny ekonomicky

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

nepodporoval, otec přistupoval k ekonomickému nátlaku tím, že jim odmítal finanční podporu na běžné potřeby. Matka se peněz, a to i na běžné nákupy potravin musela obžalovaného doprošovat, přidělení bylo zcela na jeho rozhodnutí. Sám svědek, ačkoliv žádal o nákup dostatečně výkonného notebooku, nebylo mu vyhověno, nakonec si notebook zakoupil z brigádního výdělků. Otec podmiňoval výplatu peněz např. vzorným chováním nebo pomocí. Dcera E. B. vypověděla, že otec spravoval veškeré finance rodiny. Právě rodinné finance byly nástroj, jak si udržoval nad rodinou svoji moc, matka se musela peněz od obžalovaného doprošovat. Výdaje byly přísně kontrolovány, hypotéka byla např. považována za selhání. Pokud potřebovala peníze musela se o ně doprošovat otce, případně se doprošovala matka, pokud neuspěla, doprošovaly se děti. Poškozená se tak např. musela doprošovat o peníze na zubařské ošetření. To, jak obžalovaný o penězích rodiny rozhodoval, vnímala jako akt jeho moci a kontroly než jako např. akt péče o děti. Obdobně jako nástroj kontroly a moci nad rodinou popsala otcovu správu rodinných financí dcera M.. Nutil rodinu maximálně šetřit, projevovalo se to i na nákupu např. potravin, svědkyně si vybavila např. nákup kdy nejdražší položkou byl alkohol pro obžalovaného, na potravinách pro rodinu se šetřilo. Do bytu se nic nepořizovalo, nepořídil se jí notebook. Byla v té době na koleji, obžalovaný jí vyčítal drahé studium medicínské fakulty. Bylo to tak, že jí říkal, že je dostatečně chytrá na to, aby vystudoval a jakoukoliv vysokou školu, a ne tu nejdražší, v té době ji podporoval 100 Kč týdně, což jí nestačilo ani na jídlo, matka ji sice jídlo na kolej nosila, ale poškozená nechtěla, aby to bylo na úkor jejich sourozenců a po roce studium ukončila, a to z důvodu psychického nátlaku obžalovaného, který nesouhlasil s tímto studiem, kdy ho pak finančně ani nepodporoval. Jde o příklad ekonomického nátlaku, obžalovaný určoval, co se zakoupí za společné peníze, přidělování peněz podmiňoval, zcela rozhodoval o tom, komu peníze a na co přidělí. Je zde přímá souvislost tím, že obžalovaný rekonstrukci xxx bytu záměrně prodlužoval, nechával žít rodinu v provizoriu. Obžalovaný vůbec nepřipouští, že např. pro jeho bývalou manželku byla péče o mnoha člennou rodinu v podmínkách staveniště, nevybavené kuchyně, nezařízeného bytu náročná, vyčerpávající. Bylo prokázáno, že on ze svého komfortu neustupoval. Z provedené dokazování rozhodně nevyplynul ten závěr, že poškození měli možnost se rozhodnout, zda budou žít v xxx v rekonstruovaném bytě či v zařízeném ve Xxx. Děti jednoznačně vypověděli, že se jich na to nikdo neptal, jejich názory obecně otec neakceptoval, jediný správný názor byl jen otce, nepřipouštěl debatu. Bývalá manželka je znalci charakterizována jako xxx, xxx, xxx xxx, xxx, vylučuje to obhajobu obžalovaného o tom, že to byla jeho manželka, kdo v rodině měl dominantní postavení. Ostatně i ze zjištění, že i ona, byla také obětí domácího násilí obžalovaného, její faktický podíl na rozhodování stran toho, jak bude jejich rodina žít byl v podstatě nulový, soud tomu, co, tvrdí obžalovaný stran toho, že šlo o společné rozhodování, případně o dominantním, vůdčím rozhodování manželky, obžalovanému neuvěřil.

6. Soud provedl poměrně obsáhlé dokazování prostřednictvím fotografií rekonstruovaného bytu, přičemž z fotografií nevyplyvá rozhodně nic takového, co by bylo v rozporu s tím, jak život v xxx rekonstruovaném bytě měl probíhat dle výpovědí poškozených. Podmínky lze hodnotit jako značně neutěšené, je vidět jeho nedostatečné zařízení, o jak byl byt fakticky užíván je věrohodněji zjišťováno z výpovědí poškozených než jen z fotografií, které zachycují jen určitý výsek. Byť obžalovaný tvrdil, že mělo jít o provizorium dočasné, žila rodina v těchto podmínkách několik let, např. na dotazy dětí, kdy provizorium skončí, jim obžalovaný nic nesdělil. Z výslechu bratra obžalovaného, který byt měl navštívit před vykazání obžalovaného v roce 2012, tento svědek byt popisuje stále jako byt před rekonstrukcí! Fotografie dokládají celkovou nezařízenost, děti spaly na matracích. Diskomfort pocíťovaly hlavně děti, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

např. obžalovaný měl k dispozici postel! Děti situaci vnímaly, postrádaly soukromí, styděly se do nezařízeného bytu vodit kamarády. Fotografii sporáku (čl. 2007) zřejmě pořízené dne 29.10. 2008 dle data na fotografii lze sice doložit existenci nového sporáku, ale rozhodně neprokazuje to, že kuchyň jím byla v tento den vybavena tak, aby se na něm dalo vařit. Poškozená RNDr. Ch. uvedla, že péče o děti a manžela v takových podmínkách nevybaveného bytu (kde např. nešlo mýt nádobí v kuchyni a pod.) pro ni byla velmi vyčerpávající, obžalovaný toho nedbal, ještě ji úkoloval např. tím, aby strhávala staré tapety a podklad pro nátěry musel být k zadání obžalovaného a jeho pedantství naprosto čistý bez zbytků tapet. Stav, v jakém rodina žila ve spojení s týráním jejich otce se negativně odrážela na jejich psychickém stavu.

7. Obžalovaný se hájí tím, že před soudem stojí za oslovování, pokud toto tvrdí opět odbíhá od podstaty, skutku. Poškození vypověděli, že vedle bití byli ze strany otce vystaveni jeho nadávkám, kdy pro jejich oslovení užíval hanlivé výrazy např. matku v přítomnosti dětí oslovoval „xxx! xxx“, poté co ji poranil sluch oslovoval ji: „xxx xxx!“ jeho dominance a absolutní kontroly nad jejich životy se prolínala do každodenních aktivit, obzvláště stresující pro ně byly společné cesty autem např. do Xxx, kam rodina pravidelně dojížděla do Xxx. Kdy atmosféra ve vozidle byla nepříjemná, obžalovaný, co by řidič odmítal zastavovat na toaletu, poškození se museli doprošovat, matka se musela např. rozbrečet, aby jí obžalovaný zastavil na toaletu. Pokud řídil někdo než obžalovaný, křičel na něj, zdůrazňoval a znevažoval jeho řidičské schopnosti, stresoval ho, fyzicky ho obtěžoval např. štipáním či boucháním do nohou. Tato zjištění zcela vyvracejí to, co říká, obžalovaný o tom, že poškození nedokázali pochopit, že se na D1 nedá zastavit, kde si usmyslí. Opět odbíhá od podstaty věci, kdy se hájí v podstatě absurdním sdělením, pomíjí, že všichni členové jeho rodiny jsou, jak potvrzují znalci, velmi inteligentní, a kdyby měla vůbec proběhnout nějaká debata o tom, kde se na D1 dá zastavit, není důvod, aby to poškození nepochopili, toto pouze potvrzuje nepravdivost obhajoby obžalovaného.
8. Soud zamítl obžalovanému návrh na provedení důkazu prostřednictvím výtisků a el. souboru bakalářské práce poškozeného Ing. Arch. Ch., kterým chtěl obžalovaný prokazovat lživost celé výpovědi uvedeného poškozeného. Poškozený uvedl, že víkend před odevzdáním požádal obžalovaného o pomoc s připomínkováním technické zprávy, která byla součástí projektu. Obžalovaný však reagoval velmi emotivně, práci označil za špatnou, strhl ji a svědkovi vynadal, že s tím přichází pozdě. Svědek následně zapracoval připomínky, upravil projekt i návrh a práci řádně odevzdal v termínu. Obžalovaný uvádí, některé nepodstatné detaily, že práci jeho syn neodezval v termínu, žádal si o prodloužení, prostřednictvím svého návrhu chce dokázat, že rozsah změn nebyl takový, jak popisuje jeho syn, jeho otec měl daleko větší podíl na zpracování celé práce, z čehož obžalovaný dovozuje, že svědek lže, celá jeho výpověď je tak nepravdivá. Předmětem dokazování není zjišťovat správnost či propracovanost bakalářské práce poškozeného, ani to, jaký podíl na jejím zhotovení nese obžalovaný, je přeci běžné, že rodiče svým dětem běžně pomáhají, o to víc, pokud jde např. o oblast ve které mají vzdělání či určitou zkušenost. Soud se nemůže ubránit dojmu z výpovědi obžalovaného, že se snaží snad svědka obviňovat, že odevzdanou práci nezhotovil svědek, ale vypracoval mi ji jeho otec. Podstata není, kdo a co do uvedené bakalářské práce zapracoval, podstatné je, jak otec reagoval, pokud ho syn požádal o pomoc a jak probíhalo jejich společné učení. Svědek vypověděl, že při učení s otcem často docházelo k fyzickým útokům, fackám ranám do zad, když něčemu např. neporozuměl, něco nechápal. V této atmosféře plné agrese a dusna se svědek učil. Svědkyně RNDr. Ch. vypověděla, že při společném učení se synem mu obžalovaný dokazoval jeho nízkou inteligenci a nezpůsobilost ke studiu. Dcera M. vypověděla, že s ní se otec neučil,

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

nepotřebovala to, s učením neměla problém, otec se učil s jejím bratrem, ale neustále mu v podstatě dokazoval, že není tak chytrý, jak by si otec představoval.

9. Soud zamítl četné návrhy obžalovaného na provádění dokazování prostřednictvím rozsáhlé fotodokumentace pořízené během uvedené období z toho důvodu, že důkazní potenciál např. fotografií z výletů apod. je pro podstatu věci velmi nízký. Poškození netvrdí, že se nikdy neusmáli, že nikdy nebyli na společném výletu apod. Z provedeného dokazování není potvrzena ta skutečnost, že by jakákoliv část popisovaného jednání měla být přímo zachycena právě nějakými fotografiemi. Pokud obžalovaný odůvodňuje svůj návrh tím, že na fotografiích je jeho rodina zachycena při radostných momentech, vůbec to není způsobilé vyvrátit zjištěné skutečnosti o jeho týrání rodiny, a proto je soud jako důkaz neprovedl.
10. Co se týče námítky obžalovaného stran lékařských zpráv poškozených datovaných po roce 2012, že vznikly ryze účelově z důvodu možného budoucího trestního stíhání či z důvodu rozvodového řízení, tato námitka je zcela lichá. Lze uvést, že lékařské zprávy vyhotovovalo vícero, z velké části na sobě nezávislých ošetřujících lékařů, přičemž však názory lékařů v těchto zprávách (které vznikaly v časovém horizontu v rozmezí několika let!) se shodují na stejných závěrech, a to tak, že u poškozených byly evidentní psychické problémy způsobené dlouhodobým stresem. Je zcela relevantní, zda vznikly po datu 2012, tedy po datu, kdy se obžalovaný odloučil od poškozených. Psychické problémy, které ošetřující lékaři ve zprávách zmiňují, vznikaly v průběhu let, kdy poškození byly vystavovány trvalému stresu pocházející z jednání obžalovaného.
11. Po právní stránce hodnotil soud jednání obžalovaného následovně. V případě obžalovaného vzal soud za prokázané, že svým jednáním naplnil po subjektivní i objektivní stránce všechny zákonné znaky trestného činu podle § 13 tr. zákoníku v podobě skutkové podstaty jednak zločinu týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. c), d), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku v jednočinném souběhu se zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. c), d), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Zákonným znakem obou zmiňovaných skutkových podstat je objektivní stránka spočívající v týrání, (shodná u obou podstat), kterým se rozumí zlé nakládání se svěřenou osobou (§198 tr. zákoníku), vyznačující se vyšším stupněm hrubosti a bezcitnosti a určitou trvalostí, které tato osoba pocítuje jako těžké příkoří. Zákonný znak týrání je pojmově shodný i u § 199 tr. zákoníku s tím, že je jednáním pachatele působenou na jiný hmotný předmět útoku, nikoliv na osobu mu svěřenou a v jeho výchově, ale na osobu žijící s pachatelem ve společné obydlí.
12. Provedené dokazování potvrzuje, že obžalovaný týral členy své rodiny, osoby jemu svěřené (jeho 3 nezletilé děti), ale zároveň a souběžně i osobu žijící s ním ve společném obydlí, jeho bývalou manželku. Jeho jednání spočívalo ve formě fyzického násilí, a to konkrétně v bití, bití rákoskou, prutem, proutkem, řemen, fackami, údery do zad, strkáním, voděním za krk, štípáním, přiškrcováním, bezdůvodným fyzickým napadáním, dále ve formě psychického týrání, kdy obžalovaný se poškozeným vysmíval, ponižoval je, urážel je, dokazoval jim, že nejsou dostatečně chytrí, udržoval je v neustále nejistotě, zda nebudou bezdůvodně fyzicky potrestáni, využíval ekonomického nátlaku tím, že zneužíval své faktické kontroly nad finančními zdroji rodiny, podmiňoval přidělení finančních prostředků poslušností, přidělení finančních prostředků bylo zcela v jeho moci, s tím, že poškození se ho museli doprošovat o finanční prostředky na nákup běžných věcí. Jednání, které je popisováno shora a je prokazováno výpověďmi poškozených, lze je jednoznačně pojmově zahrnout pod uvedený zákonný znak týrání, neboť obžalovaný poškozeným působil fyzické útrapy, tím, že je fyzicky napadal a působil bolest. Z hlediska posouzení jeho činu a působení na fyzickou i psychickou integritu jeho obětí je významné, že šlo o velmi hrubé, bolestivé a ponižující chování, kdy např.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z. P.

použití nástrojů k bití svědčilo o tvrdosti a bezohlednosti, kdy obž. pokud bil děti, vůbec nerespektoval věk, rozumovou vyspělost dětí, ani jejich citlivost. Zároveň, ale s nimi zle nakládal i v oblasti psychické, kdy si jich nevážil, jednal s nimi bezohledně, vystavoval je psychickému napětí a stresu, což bylo spojeno s vulgárními nadávkami, ponižováním jejich vzhledu. Manželce i dětem omezoval přísun finančních prostředků, příspěvky na chod domácnosti byly zcela z jeho rozhodnutí. Zákonný znak spočívající v páchání týrání po delší dobu byl rovněž prokázán. Soud přistoupil k určité změně v časovém vymezení skutku, kdy počátek trestného jednání soud ohraničil incidentem, kdy došlo k infrakci ruky dcery M. bitím obžalovaného (květnu 1996), přičemž následně se jednání dopouštěl po období několika následujících let, kdy k naplnění tohoto znaku je dostačující doba trvající v řádu měsíců. Stejně tak vzhledem k věkovým rozdílům mezi dětmi tak zákonný znak týrání nejméně dvou osob byl prokázán, a to po dobu několika let. Pokud soud reflektuje výsledky dokazování, děti zlé nakládání začaly vnímat v době předškolní spíše s nástupem do první třídy, tedy pokud syn M. je narozený v xxx xxx, min od jeho 6 roku, tedy od xxx se obžalovaný až do nabytí zletilosti dcery M. (xxx), dopouštěl jednání dle § 198 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku na dvou osobách, a dále od 1998 na 15.1. 2003 dokonce na třech osobách.

13. S ohledem na zastávanou právní kvalifikaci je nutné dále objasnit určitá právní východiska pro tuto posuzovanou trestní věc. Předně je nutné na nyní posuzovaný případ aplikovat právní závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 15 Tdo 887/2014, dle kterého je nutné trestný čin dle § 199 tr. zákoníku, (aplikovatelné obdobně i ve vztahu k §198 tr. zákoníku) považovat za trvající trestný čin, kdy je tomu tak proto, že znak „týrání“ (shodný i pro § 198 tr. zákoníku) je interpretován tak, že jde o zlé nakládání s osobou blízkou nebo jinou osobou žijící s pachatelem ve společném obydlí vyznačující se vyšším stupněm hrubosti a bezcitnosti a určitou trvalostí, kterou tato osoba pocítuje jako těžké příkoří. Jakkoli mechanicky vzato by mohlo být uvažováno o tom, že týráním může být sled jednotlivých útoků, je třeba mít na zřeteli podstatu předmětného deliktu, pro který je typické jeho souvislé páchání nerozpadající se do dílčích útoků, neboť právě tak je založen znak týrání ve výše vymezeném smyslu. Právě v celistvém, na dílčí skutky nedělitelném, souhrnu zdánlivě samostatných jednání pachatele trvajícím nikoli po nepatrně krátkou dobu tkví jádro věci. K tomu je třeba doplnit, že týrání vlastně představuje vyvolání a udržování stavu vnímaného poškozeným jako v zásadě setrvalý stav negativních pocitů, vnitřní nepohody a obav, byť tento stav může být vyvolán dílčími konkrétními jednáními obviněného (pachatele) udržujícími či prodlužujícími tento setrvalý stav, a to až do okamžiku jeho ukončení.
14. Dále je nutné zmínit další rozhodnutí NS, které je přímo aplikovatelné na nyní posuzovaný případ, který řeší jednočinný souběh uvedených skutkových podstat. Jde o rozhodnutí sp. zn. 5 Tdo 551/2019-576, ze kterého vyplývá, že jednání naplňující znak týrání, které pachatel směřuje vůči různým osobám jako hmotným předmětům útoku žijícím s ním ve společném obydlí ve smyslu § 199 tr. zákoníku, z nichž jen některé jsou současně svěřenou osobou ve smyslu § 198 tr. zákoníku, a to jak přímo (např. uzavřením v jediné místnosti, nebo naopak nevpuštěním do bytu, výhrůzkami a nadávkami), tak i nepřímo (např. napadání jedné osoby je současně příkořím činěným druhé), je jediným skutkem. Takový skutek je v tomto zvláštním případě třeba posoudit jako jednočinný souběh trestného činu týrání svěřené osoby podle § 198 tr. zákoníku a trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 tr. zákoníku jenž je jinak obecně z důvodu speciality prvně uvedeného ustanovení vyloučen (jde-li o týrání téže osoby, jež je současně osobou svěřenou i žijící ve společném obydlí).

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

15. Z provedeného dokazování je opodstatněn právě uvedený právní závěr, že obžalovaný stejným týráním napadal různé osoby (jako různé hmotné předměty útoku), a to jak osoby v jeho péči (dětí), tak osobu, která v jeho péči nebyla, ale žila s ním ve společném obydlí, manželku. Jeho jednání bylo vůči všem poškozeným shodné, mechanismy násilí obdobné, působení psychický útrap rovněž podobným ne-li totožným způsobem. Proto je zcela důvodné, právně kvalifikovat jednání obžalovaného shora jako jednočinný souběh zmiňovaných trestných činů, neboť pouze tak bude náležitě vyjádřena závažnost jeho jednání.
16. Zároveň je nutné neponechat stranou to skutkové zjištění, pokud např. obžalovaný bil matku, a činil to v přítomnosti dětí, činil jim současně příkoří, nebo naopak bitím dítěte v přítomnosti sourozenců či matky jim nepřímo působil příkoří. Ostatně toto přesně odpovídá skutkovému zjištění stran jeho jednání (viz popis konkrétních událostí zahrnutých do objektivní stránky uvedených činů, týrání), např. útoku o Vánocích, kdy sice obžalovaný své jednání nemířil přímo na děti E. B. a M., ani na manželku, ale jen nepřímo tím, že dceru M. napadl v jejich přítomnosti. Nicméně toto se neomezovalo jen na uvedený ojedinělý incident, ale k týrání v rámci rodiny docházelo dlouhodobě, v přítomnosti ostatních členů rodiny, kdy i ti členové rodiny, kteří nebyli přímo týráni obžalovaným pocítovali příkoří, z toho, že jejich blízký příbuzný byl týrán, dokládají to jejich svědecké výpovědi, kdy popisují, že se o své dítě, či sourozence obávali, když se stal přímo předmětem týrání obžalovaného. Důležité je také skutkové zjištění stran způsobů a metod týrání, kdy obžalovaný na všechny působil obdobně ve shora popsányými způsoby, zároveň zde byla jednotící vůle obžalovaného, týrat všechny členy rodiny, aby si udržel svou autoritu vůči všem. Jednání měnil nikoliv ve vztahu k jednotlivým členům jeho rodiny, měnil ho v návaznosti nato, že např. děti byly starší, větší, fyzicky vyspělejší, byť bylo ovšem prokázáno, že fyzického násilí vůči nim nikdy nezanechal. Nicméně v době, kdy byli děti starší využíval spíše psychického týrání a ekonomického nátlaku. Následek na svěřených osobách byl způsoben tím samým jednáním, jakým porušoval zájem na ochraně osoby žijící ve společné domácnosti. Je pravdou, že provedené dokazování potvrzuje, že nejrazantněji své útoky obžalovaný směřoval vůči nejstarší dceři M., a to zejména důvodu, že ona jediná byla schopná nějak vzdorovat, odporovat mu, nicméně dokazování nepotvrzuje, že by vůči konkrétním ní či jiným členům rodiny užíval nějakých konkrétních praktik. Je samozřejmě bez pochyby, že obžalovaný v rámci psychického tlaku využil přirozeného strachu z jeho osoby, obav z bolesti a fyzických útoků, když dlouhodobě své oběti nejprve dlouhodobě fyzicky bil. Všichni poškození, a bylo to zmíněno již opakovaně, považovali fyzické násilí vůči nim ze strany obžalovaného za standard, k fyzickému týrání postupně přibývalo i týrání v oblasti psychické. Znalci potvrzují ten závěr, že hlavním problémem bylo fyzické násilí v primární rodině. To nicméně na možnosti zvolené právní kvalifikaci nic nemění. Konečně za jediný skutek z hlediska hmotného práva se považuje (vedle pokračujícího trestného činu) i trestný čin trvající.
17. Skutková podstata trestného činu týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě nebo domě byla do zvláštní části trestního zákona zakotvena až novelou trestního řádu č. 91/2004 Sb. -a to s účinností od 1. 6. 2004. Podle ustanovení § 16 odst. 1 tr. zák. se trestnost činu posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán.
18. Trvající trestný čin je takový čin, kterým pachatel vyvolá protiprávní stav, jež následně udržuje. Znak trvání se vyznačuje plynulostí navozeného protiprávního stavu, který existuje nepřetržitě až do jeho ukončení. Při ukončení trvajícího trestného činu za účinnosti nového trestního zákona lze postihnout i ty části trvajícího trestného činu, které byly páčány ještě za účinnosti předchozího zákona, pokud byly trestné. Jednání obžalovaného páchané vůči manželce

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

[illegible]

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

24. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlíží k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele, jeho

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

dosavadnímu způsobu života a k možnosti nápravy; dále k jeho chování po činu, zejména k případné snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu.

25. Rovněž soud musí přihlížet také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele (§ 39 odst. 1 tr. zákoníku). Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem (§ 39 odst. 2 tr. zákoníku). Dalšími kritérii pro stanovení trestu je existence polehčujících a přitěžujících okolností, délka trestního řízení, doba uplynulá od spáchání trestného činu, či případná změna situace.
26. Za polehčující okolnost soud na straně obžalovaného soud považuje jeho dosavadní trestní bezúhonnost.
27. Za přitěžující okolnost je nutno jednoznačně považovat délku období, po které obžalovaný soustavně týral všechny členy své rodiny, tedy rozsah trestné činnosti. Obžalovaný se tohoto jednání dopouštěl z pozice otce rodiny a manžela, tedy osoby, která měla vůči poškozeným přirozenou autoritu. Nelze přehlédnout, že při svém jednání vystupoval z pozice síly, přičemž vědomě a opakovaně využíval skutečnosti, že se mu poškození nebránili a nekladli mu odpor. Poškozené osoby snášely jednání obžalovaného po dobu několika let, v případě některých poškozených jde téměř o celou dobu jejich dosavadního života. Následky jednání obžalovaného jsou velmi závažné, zasahující poškozené v různých (téměř ve všech) oblastech jejich života, v podstatě celoživotní znevýhodnění ze společného soužití s obžalovaným. Jak bylo zjištěno dokazováním, je to vidět i jejich prohlášení obětí, doposud se plně nezotavily z následků, které jim obžalovaný svým jednáním způsobil. Znalci se ve svých posudcích vyjádřili, že prognóza psychického stavu poškozených je nejistá, a nevyloučili možnost dalšího zhoršení jejich stavu v budoucnu. Závažnost jednání obžalovaného je dále umocněna skutečností, že poškození se i nadále potýkají s vážnými celoživotními následky. Tyto následky se projevují zejména v pracovním životě, kde poškození často nejsou schopni vyjádřit vlastní názor z obavy, že tím vyvolají negativní reakci okolí. Rovněž mají potíže se vzepřít vyšší autoritě, aniž by tím utrpěla jejich psychická stabilita. Dopad na partnerský život je rovněž výrazný, jak poškozená RNDr. M. Ch., tak poškozená Ing. M. Ch. shodně uvedly, že si doposud nejsou schopny najít adekvátního partnera, kterému by mohly důvěřovat natolik, aby se neobávaly opakování násilného chování. Za významnou okolnost je třeba považovat i postoj obžalovaného k trestnímu řízení, který objektivně zdravotní psychické potíže, které členům jeho nejbližší rodině zapříčinil opakovaně a neustále bagatelizuje, lituje převážně jen sám sebe případně členy vzdálenější rodiny než své děti a bývalou manželku, se kterou byl v manželství po dobu delší než 30 let. Obžalovaný od počátku své jednání bagatelizuje, poškozené se snaží znevěrohodnit tvrzením, že jejich motivací dostat obžalovaného za mříže je snaha o majetkové obohacení na jeho úkor, což však nemá vůbec žádné reálné odůvodnění.
28. U obžalovaného nebyla rovněž shledána žádná známka sebereflexe, a to ani ve světle skutečnosti, že tři ze čtyř poškozených jsou jeho vlastní děti, jejichž životy jsou jeho jednáním dodnes zásadně negativně ovlivněny. Spíše než na zájem vlastních dětí, hledí na poškozené jako na nepovedený projekt, který byl zakončen tím, že manželka dostala byt, jehož hodnota se v čase znásobila, děti dostudovaly vysokou školu, kterou hradil a rovněž obdržely finance ze stavebního spoření.
29. Obžalovaný svým jednáním naplnil skutkové podstaty více trestných činů, proto mu byl ukládán dle § 43 odst. 1 tr. zákoníku tzv. úhrnný trest vyměřený podle nejprísněji trestného ze sbíhajících se trestných činů, který v případě obžalovaného byl trestný čin týrání svěřené osoby ve své kvalifikované skutkové podstatě dle 198 odst. 3 tr. zákoníku, za jehož spáchání hrozí uložení trestu oddělení svobody v sazbě 5 až 12 let. Pokud jde o samotný trest uložený

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

obžalovanému Ing. Ch., soud po zhodnocení všech zjištěných skutečností shora považuje za přiměřený trest odnětí svobody v délce trvání 6,5 roků, kdy jde o trest ještě vyměřený v dolní polovině zákonné trestní sazby. Soud zařadil obžalovaného do věznice s ostrahou tak, jak vyžaduje znění § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Uložený nepodmíněný trest dostatečně reflektuje závažnost jednání obžalovaného a soud se domnívá, že při vysoké inteligenci obžalovaného takto uložený trest jej odradí od možného budoucího páčání obdobného či jiného trestného činu.

30. K trestnímu řízení se připojili i poškození s těmito nároky.
31. Poškozená RNDr. M. Ch. se připojila s nárokem na náhradu nemajetkové újmy, která spočívá v náhradě bolestného ve výši 26 750, 90 Kč, dále v náhradě ztížení společenského uplatnění ve výši 1 074 815 Kč a v poslední řadě v další nemajetkové újmě ve výši 500 000 Kč, tedy celkově 1 601 565,90 Kč.
32. Poškozená Ing. E. B. Ch. se připojila s nárokem na náhradu nemajetkové újmy, která spočívá v náhradě bolestného ve výši 29 425, 99 Kč, dále v náhradě ztížení společenského uplatnění ve výši 1 401 249 Kč a v poslední řadě v další nemajetkové újmě ve výši 700 000 Kč, tedy celkově 2 130 674,99 Kč.
33. Poškozený Ing. Arch. M. Ch. se připojil s nárokem na náhradu nemajetkové újmy, která spočívá v náhradě bolestného ve výši 26 750, 90 Kč, dále v náhradě ztížení společenského uplatnění ve výši 720 353 Kč a v poslední řadě v další nemajetkové újmě ve výši 500 000 Kč, tedy celkově 1 247 103, 90 Kč.
34. Poškozená Ing. E. B. Ch. se připojila s nárokem na náhradu nemajetkové újmy, která spočívá v náhradě bolestného ve výši 29 425, 99 Kč, dále v náhradě ztížení společenského uplatnění ve výši 1 401 249 Kč a v poslední řadě v další nemajetkové újmě ve výši 700 000 Kč, tedy celkově 2 130 674,99 Kč.
35. Soud před odůvodněním svého výroku o náhradě škody konkrétním poškozeným v obecné rovině chce vytyčit principy, kterými byl veden při rozhodování o uplatněných nárocích poškozených na odškodnění v rámci adhezního trestního řízení. Předně je nutné zmínit, že trestní soud o nároku poškozeného na náhradu škody, která mu byla způsobena trestným činem obžalovaného, nerozhoduje z úřední povinnosti, ale vždy k návrhu poškozeného. Z návrhu poškozeného by měl být patrný důvod (aspoň rámcově vymezený tím tvrzením, že skutkem byla poškozenému způsobena škoda) a výše uplatňovaného nároku (aspoň minimální vyčíslení). Poškozený by měl aspoň obsahově vymezit, jakou kompenzaci po obviněném požaduje. O škodu způsobenou trestným činem jde jen tehdy, je-li její vznik v příčinné souvislosti se skutkem, pro který je obviněný trestně stíhán.
36. Jak uvedeno shora, každý poškozený po obžalovaném požaduje finanční kompenzaci způsobené nemajetkové újmy. V případě nemajetkové újmy má být odškodněn protiprávní zásah do jejich přirozených práv, který požívá ochrany občanským zákoníkem, zák. č. 89/2012 Sb., dále jen „ObčZ“. Jde o částku, která jim má, jako obětem trestné činnosti obžalovaného, kompenzovat nepříznivé dopady do jejich osobností sféry. Hmotněprávním základem jejich nároku je ust. § 2956 ObčZ, ze kterého plyne, že vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu, škůdce nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.
37. Poškození dovozují oprávněnost svého nároku tím, že právě trestným činem obžalovaného bylo zasaženo do jejich přirozených práv, neboť tím, že je obžalovaný dlouhodobě týral, bylo škodlivě zasaženo do jejich práva na život, do jejich důstojnosti, jejich zdraví, cti, a i práva žít v příznivém životním prostředí. Jednání obžalovaného jako zásah do těchto hodnot navíc

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z. P.

zesilují okolnosti, za kterých k tomuto zásahu došlo. Konkrétně jde o věk poškozených, tedy dětí obžalovaného, kdy právě z důvodu nízkého věku nebyli s to se takovým zásahům od obžalovaného, jakkoliv účinně bránit. Mnohé, co poškození při tom prožili, nebyli v důsledku svého věku schopni rozumově pochopit. Vysvětlení pro nestandardní chování jejich otce byly schopné pochopit až v pozdějším věku. Jak již bylo zmíněno, obžalovaný svým jednáním vytvořil kult své osobnosti, kdy jednal převážně z pozice síly, fyzického násilí, psychického nátlaku a týrání. To vše se odrazilo v pasivním chování i poškozené matky dětí a manželky obžalovaného, která rovněž a lze se vyslovit, že v největší míře prožívala útrapy spojené s jednáním obžalovaného, kdy se v podstatě omezila na strategii jednání obžalovaného strpět, neboť jakýkoliv projev obrany či odporu byl potrestán obžalovaným o to přísněji, poškozeným nezbylo nic jiného, než si na chování obžalovaného adaptovat a tím postupem času vzniklo u poškozených dogma, že chování obžalovaného vůči nim se jeví jako standart, který nikterak nevybočuje z rámce běžného rodinného chování. Naprosto vybočujícím z běžně souzených případů domácího násilí je doba, po kterou mu byli poškození vystaveni, což pro soud bylo také určující kritérium při určení konkrétní výše finanční kompenzace.

38. Soud provedl rozsáhlé dokazování k nárokům poškozených, které poskytlo dostatečný podklad pro to, aby o nárocích poškozených bylo rozhodnuto v rámci trestního řízení. Z provedeného dokazování jednoznačně vyplývá, že poškození byli dlouhodobě a nahodile ze strany obžalovaného týráni, kdy některé jeho útoky vůči poškozeným se neobešly bez lékařského ošetření, ku příkladu xxx Ing. M. Ch. způsobená bitím obžalovaného či xxx xxx xxx RNDr. M. Ch., který zapříčinil svým úderem do oblasti hlavy poškozené obžalovaný Ing. Ch.. Lze se vyslovit i v tom směru, že byť například při již několikrát zmiňovaném incidentu o Vánocích byla fyzicky týrána pouze Ing. M. Ch., její útrapy však prožívali i ostatní poškození. Jak ostatně i plyne z výpovědí poškozených dětí, pokud se obžalovaný rozhodl fyzicky týrat poškozenou matku, několikrát ji před dětmi odtáhl do ložnice, odkud se vzápětí ozýval křik poškozené ve chvíli, kdy ji obžalovaný bil. Následně byly děti vystaveny pláči matky nebo pokračujícího slovního či fyzického týrání obžalovaného, načež tyto události je psychicky zatěžovaly a zároveň traumatizovaly. Dlouhodobým vystavením poškozených domácímu násilí obžalovaného u nich došlo k závažným psychickým poruchám, které je omezovaly v téměř všech oblastech jejich života. Soud při určení výše nemajetkové újmy vycházel předně ze znaleckých posudků, kdy znalec MUDr. Vlastimil Tichý ve svém znaleckém posudku přesně stanovil bodovou výměru týkající se nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného, další nemajetkové újmy a ztížení společenského uplatnění. Soud přiznal poškozeným výši bolestného a ztížení nemajetkové újmy tak, jak se se svým nárokem připojili k trestnímu řízení. Podkladem pro přisouzení uvedené finanční kompenzace z nároku bolestného a ztížení společenského uplatnění byl v každém jednotlivém případě znalecký posudek MUDr. Tichého. Naopak soud moderoval navrhovanou výši další nemajetkové újmy, tak jak je uvedeno ve výrokové části rozsudku, přičemž stanovaná výše finančního odškodnění se jeví jako dostatečná vzhledem k intenzitě zásahů do práv poškozených. Soud v tomto ohledu vyšel i z ustálené judikatury týkající se rozhodování o výši nemajetkové újmy přiznávané trestními soudy v obdobných případech. V neuspokojeném zbytku nároku poškozených soud poškozené odkázal soud poškozené na řízení ve věcech občanskoprávních
39. K trestnímu řízení se připojila i poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020, IČ: 411 97518 s náhradou majetkové škody ve výši 139 668 Kč. Soud i v tomto směru provedl dokazování. Při určení výše nároku poškozené vycházel primárně z listin poskytnutých VZP. Poškozená zdravotní pojišťovna zcela jasně vyčíslila náklady na ošetření svých pojištěnců, které vynaložila na úhradu zdravotnické péče související s léčbou zdravotních následků způsobených obžalovaným jeho jednáním. Z rozpisu jednotlivých položek se jedná zejména o léky na psychiku a lékařské konzultace s tím spojené.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.

Z toho důvodu byl nárok poškozené přiznán v prokázané výši a obžalovanému byla uložena povinnost tuto majetkovou škodu uhradit.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne jeho doručení. Odvolání se podává u Městského soudu v Praze a rozhoduje o něm Vrchní soud v Praze.

Odvolání musí být v této lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti ve prospěch či neprospěch obžalovaného.

Rozsudek může odvoláním napadnout a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, která se ho přímo dotýká nejde-li o výrok o vině v rozsahu, v jakém soud přijal jeho prohlášení viny, c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Toto právo nepřísluší osobám, které se jej prohlášením výslovně vzdaly.

Byl-li obžalovaný odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a poškozenému byl alespoň zčásti přiznán nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, vzniká poškozenému možnost požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Praha 31. března 2025

Mgr. Miroslav Rákosník v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z. P.